

Sias de dwergendoder

J-P Rutte

1999 ©

HOOFDSTUK 1

Sias zat op de grond, tussen zijn gespreide benen lag de stekkerdoos. Hij keek onder de bureaus. Niets spannends, bossen snoeren, broekrokken, voetenbankjes, paperclips, nog meer stekkerdozen. Boven de bureaus zaten de secretaresses geconcentreerd hun spoedjes te typen. De printer kreeg geen stroom. Hij controleerde de contacten. Sias was de man voor dat soort klusjes. Behendig schroefde hij het stekkerblok open, nu de draden nog. Iemand schopte hem tegen zijn arm, hij schrok zich rot. Verbaasd zag hij de schroevendraaier door de lucht wentelen, traag, schijnbaar gewichtloos.

Hij zat op het trottoir. Wat wilde hij ook weer gaan doen? Sias stond op, hij had het warm. Er op vertrouwend dat hij zich dadelijk wel zou herinneren waar hij heen ging, begon hij te lopen. Plotseling werden zijn knieën krachteloos. Waar was hij? De straat kwam hem niet bekend voor, bovendien klopte er iets niet. Hij stopte en leunde tegen de gevel. "Verrek wat is er aan de hand, hoe kom ik hier?" Zijn knieën begonnen uit eigen wil te tapdansen. Zweet prikte in zijn nek en op zijn hoofd. Langzaam ging hij weer zitten, zijn gezicht voelde als ijs. Hij stopte zijn hoofd tussen zijn knieën en legde zijn handen plat op de grond tot hij zich beter voelde. Hij bleef zitten en nam de omgeving in zich op. Met stomme verbazing zag hij een fietser voorbij komen. De wielen waren eigenlijk ronde aquariums met banden en halfvol met een blauwe vloeistof. De haastige man die erop reed, keek strak voor zich uit, zich niet bewust van iets bijzonders. Sias bestudeerde de overkant van de straat. Moderne panden, met gekunstelde afwisseling, alles keurig onderhouden. Een tabakswinkel te herkennen aan een enorme oranje sigaar, een kledingzaak. Niets bijzonders, of toch? Wat is er met de kleuren aan de hand? Waarom is het zo stil op straat? Hij keek naar de lucht, de zon stond hoog aan de vlekkeloze hemel, het was bloedheet. Siësta? Was hij in Spanje? Wat deed hij hier? "Ik ben gek geworden, ik hallucineer." Met geen mogelijkheid kon hij zich herinneren wat er de afgelopen uren gebeurd was. Hij wist wel wie hij was, hoe hij heette, waar hij geboren was, wie z'n familie was, alles! Alles behalve dit hier en nu. Shit!

Hij had genoeg van zijn zelfmedelijden. Langzaam stond hij op, zijn handen afvegend aan zijn broek en hij liep een willekeurige richting in. De straat was lang en recht, met vele zijstraten. Het maakte een Europese indruk op hem. Al dwalend merkte hij vreemde dingen. De taal en de namen van de straatborden waren in zijn moedertaal. Maar er was geen eenheid in vormgeving, maat, of kleurgebruik. Dat gold ook voor de reclames. Het geheel had een zekere willekeur, bijna zoals een

kindertekening. Als hij naar de dingen keek die zich buiten het centrum van zijn blikveld bevonden, leek het wel alsof de oppervlakte van de voorwerpen krioelde en kolkte. Zodra hij er rechtstreeks naar keek, stabiliseerde het beeld. Soms zag hij in de verte iemand een hoek om slaan, of een deur inschieten. Van de bovengevels was alles gesloten, ramen, luiken, gordijnen. Is het oorlog? Hij drukte een paar maal lang op de dichtstbijzijnde bel. Geen reactie. Toen klonk uit een van de zijstraten een motorgeluid. Hij rende naar de hoek en kon nog net op tijd stoppen om een botsing te voorkomen met een man op een driewielige motor. De man schrok enorm, remde en gaf een ruk aan zijn stuur. Met gierende bandjes zeilde hij uit de bocht. Even leek het alsof het lot twijfelde en balanceerde de man in het voertuig op twee wielen. Toen kantelde het definitief om en de man viel uit zijn karretje. Hij kwam ongelukkig terecht en Sias hoorde iets kraken. Hij liep er naar toe. De man lag te kreunen en te kermen. "Klootzak, kun je niet uitkijken?" riep hij verontwaardigd toen hij Sias zag. "U reed op de stoep, dus het is uw eigen schuld," kaatste Sias terug. "Haal me hier onder vandaan!" Sias duwde het bekraste apparaat weer recht. Hij hielp de man opstaan die angstvallig zijn arm vasthield en dramatisch adem haalde tussen opeen geklemde tanden. "Au! ik verrek van de pijn. Ik denk dat mijn arm gebroken is," zei hij. "Zal ik de politie bellen?" stelde Sias voor. De man keek hem aan met open gezakte mond. "Nee sukkel, jij moet me naar het ziekenhuis rijden op de droto. Als die het nog doet tenminste." Spijtig kijkend naar zijn gescheurde broek en zijn bloederige knie, hinkte de man naar de driewieler en ging onhandig op het achtergedeelte van het zittende. "Kom op, ik zeg wel hoe je rijden moet," zei hij tegen Sias. Sias ging voor de man zitten, het zag er niet ingewikkeld uit. Het leek op een automaat. De man legde hem de basisfuncties uit en hij startte de machine met een knop. Zeer tevreden over zijn rijkunst reed Sias door de nog steeds verlaten straten op aanwijzingen van de man. Sias was blij dat de rijwind wat verkoeling bracht. Onderweg maakte hij kennis met Omer, die werkzaam was als koerier. Sias vertelde hem niets over zijn verwarring, bang dat de situatie alleen maar zou verergeren.

Ze kwamen aan bij een klein en efficiënt aandoend ziekenhuis. Samen liepen ze de hoofdingang binnen en naar de receptie. Een geruststellend echt uitzierende verpleegster in een helder, wit uniform stelde wat routinevragen en belde de E.H.B.O'ers. Omer werd afgevoerd in een rolstoel. "Kan ik voor u nog iets doen?" vroeg de verpleegster allervriendelijkst. "Kus me!" flitste het door zijn hoofd. In plaats daarvan, vroeg hij tamelijk timide of hij een psychiater kon spreken. "Natuurlijk mijnheer," zei de zuster en ze belde weer. Al snel kwam de psychiater, die zich voorstelde als Dr. Widus. "Volgt u mij maar," zei hij en hij liep weg zonder te wachten, druk pratend en gebarend. Sias haalde hem in en

hoorde hem zeggen: "Verkeerstrauma's, dat is een specialiteit van me. U bent in goede handen mijnheer Sinas." "SIAS zonder N," zei Sias luid en duidelijk. Dr Widus ratelde door: "Zo, hier zijn we er, gaat u binnen, gaat u binnen."

De spreekkamer had een rommelige, professionele sfeer. Het zonlicht werd buitengehouden door lamellen. De dokter nam plaats achter zijn bureau, vouwde zijn handen, zweeg en keek Sias vragend aan. Sias ging zitten op de enige vrije stoel in de kamer, die voor het bureau. Dr. Widus bleek een beter luisteraar dan de kennismaking had doen vermoeden. Hij wachtte zonder te onderbreken tot Sias zijn verhaal verteld had en vatte toen samen: "Dus u bent gedesoriënteerd? Wees niet bang, u bent niet gek, het is geen oorlog en u hallucineert echt niet. U bent niet ziek, maar u krijgt nog wel het een en ander aan schokken te verwerken denk ik. Ontspan u zich alstublieft en luistert u naar mijn verhaal. Uw desoriëntatie is niet meer dan normaal, omdat u inderdaad in ruimte en misschien ook in tijd verplaatst bent. U bent afkomstig van de aarde," zei de dokter. De absurditeit van het gesprek deed Sias aan een complot denken, Sias moest zich inhouden om niet weg te lopen. Dat deed hij niet omdat hij dringend behoefte had aan informatie. De dokter ging verder: "U bent terechtgekomen in een parallelwereld. Veel hier lijkt op de aardse situatie, maar veel ook niet. Laat me het uitleggen. Stel u voor dat bepaalde zaken die op aarde een constante waarde hebben, hier een variabele waarde hebben. Zo is geschreven of gedrukt materiaal hier vrijwel nutteloos, omdat het geen vorm houdt en het van betekenis wijzigt met de tijd. Vooral de oppervlakten zijn gevoelig voor veranderingen. De elementen, zoals aarde en water zijn vormvast, als betrouwbare informatiedragers zijn eigenlijk alleen elektronische middelen geschikt. Hij vertelde verder: "Wij noemen deze wereld 'De Hel' omdat het hier zo warm is en omdat de variabelen alsmaar het leven ontregelen. Daardoor ontstaat er een soort permanente chaos. Niemand kan de volgende verandering voorspellen. Niemand begrijpt echt de regels die de veranderingsprocessen sturen. Eerlijk gezegd lijkt het nog het meest op de weerspatronen." Sias zat te blazen. Dokter Widus schonk een glas water voor hem in. Sias dronk het leeg. Toen hij door de bodem van het glas naar Widus keek, viel hem de kleur van het pak op. Snel deed hij het glas naar beneden. Zou juist was het nog grijsgroen, nu leek het blauwer te zijn. Minzaam glimlachend zat Widus hem te observeren. "Dit is allemaal erg verwarrend," zei Sias beleefd. Widus schoot in de lach "Houd je mij voor de gek of jezelf? Man je bent volkomen van de kaart, je weet niet meer wat, of wie je kunt geloven." "Ik geloof in ieder geval dat ik nu genoeg gehoord heb," zei Sias. Hij stond op en stak zijn hand uit om afscheid te nemen. Widus schudde heftig zijn hand en zei: "U weet nog maar heel weinig van de situatie, waarom luistert u niet verder mijnheer

Sinas?" "Nee dank u, ik weet genoeg. Dank u voor uw tijd, dag dokter Winus." Sias maakte dat hij weg kwam. "Zoek een woning, zoek werk!" riep Widus hem na.

Hij verdwaalde in de gangen. De ziekenzalen waren vrijwel leeg. Een enkele patiënt lag te slapen. Verplegend personeel was nergens te zien. Uiteindelijk vond hij de hoofdingang. Omer zat te wachten op een bankje onder een tekening van een patiënt. Sias keek naar het draagverband. "Voel je je beter?" vroeg hij. Omer knikte aarzelend: "Kun je me een lift naar de zaak geven? Oh! Mèrde! Ik heb mijn stukken nog niet afgegeven." Blijkbaar vond hij het interessant klinken want hij zei het nog een keer. "Mèrde! Kom, we zijn te laat!" "We? zijn te laat?" dacht Sias. Omer stapte al met stijve passen naar de uitgang. De verpleegster lachte naar Sias met prachtige gave tanden. "Zou u hier uw naam, adres en vingerafdruk willen plaatsen?" vroeg ze op een toon waaruit bleek dat hij dat zeker zou willen doen. Ze legde een gematteerde grijze plaat op de balie. Het was een elektronisch formulier Sias toetste zijn gegevens in op de kleine knopjes en drukte zijn duim in het kader waar een scan van zijn duimafdruk werd gemaakt. De zuster keek het formulier na. "En uw adres?" vroeg ze. "Ik heb geen adres," zei Sias. Ze schoven beiden wat dichters naar de balie, vertrouwelijkheid scheidt intimiteit. De verpleegster voelde zijn verwarring goed aan en misschien ook zijn belangstelling voor haar. Ze fronste met sierlijke wenkbrauwen boven diepbruine ogen en likte geconcentreerd haar lippen. Haar tong was spits, uiterst aantrekkelijk. Haar uniform had nu duidelijk een lichtroze kleur. "Misschien kunt u vannacht in hotel 'De Nieuwkomer' slapen?" suggereerde ze. Sias, die stond te dagdromen, begon onhandig in zijn zakken te graaien naar geld. Hij trok een handvol munten en verfrommelde briefjes te voorschijn. Met afgrijzen keek hij naar de biljetten, ze hadden exotische kleuren en de afbeeldingen leken gestrekt in de lengterichting van het papier. Het was één ding om de gekte om hem heen te zien, maar het was een ander ding als zelfs zijn broekzakken mee gingen doen. Hij keek naar de reacties op het gezicht van de zuster. Geïnteresseerd keek ze naar het geld. "Met het papiergeld komt u niet ver, maar met de munten kunt u wel een paar nachten betalen, metalen zijn moeilijk te krijgen" verklaarde ze. Sias gaf haar de waardeloze biljetten. Blij schonk ze hem een glimlach als een zonsopgang. "Ik ben verliefd," dacht hij. Zo stonden ze naar elkaar te lachen toen ze Omer hoorden roepen van de deur: "Kom je nog Romeo?" Sias stak zijn hand uit, "Ik heet Sias, hoe heet jij?" waagde hij. "Simone Elaine," zei ze. Teleurgesteld dat hij haar los moest laten, liep Sias naar Omer. Deze was inmiddels op zijn eigenaardige motorfiets gaan zitten.

Het daglicht trof Sias als een ontwaken. De zon was een stuk lager komen

te staan, er was meer schaduw en er waren veel mensen op straat. Het stedelijke gegons gaf hem een goed gevoel. Verbaasd keek hij naar de vreemd uitgedoste menigte. Iedereen scheen op weg met een doel. Sias ging voor Omer op de motor zitten en startte. Het was uitkijken geblazen. Er leken geen verkeersregels te zijn behalve dat rechts voorrang had en grote straten voorgingen op de zijstraten. Voorzichtig stuurde hij door de drukte in de richting die door Omer werd aangegeven. Hij ontweek een aantal bijzondere voertuigen met al even bijzondere bestuurders. Sommige voertuigen hadden een motor, andere ingespannen dieren, nog andere werden voortgedreven door vreemd aandoende mechanismen. Werkelijk alles wat denkbaar was, reed hier rond. De auto's waren van onbekende merken. De kleding van de mensen varieerde van uiterst sober tot bombastisch. Alles had een eigen identiteit. Er waren stalletjes op straat verschenen. Sommige kooplui waren nog bezig met inrichten. De hitte werd met water van de stoepen geboend. Uithangborden werden opgehangen, broeken opgehesen. De middenstand maakte zich op voor de jacht. Sias kwam ogen tekort. Hier en daar zag hij in de menigte gestalten die zeker niet menselijk waren. De kleuren van de huizen en de kleding vielen op, het leek of er carnaval op komst was. De volle overtuiging van een andere wereld of op zijn minst een ander werelddeel drong nu onontkoombaar tot hem door. Na een kronkelige tocht kwamen ze bij een zeer hoog herenhuis. De voordeur was bereikbaar via een stenen trapje. Een geëmailleerd bord naast de deur toonde de naam van het kantoor.

NINSKY & JUNDER Notarissen. Sias keek omhoog langs de zakelijke gevel. De eigele kleur van de deur en de kozijnen viel enigszins uit de toon bij de serieuze stijl van het gebouw. "Ik word vast ontslagen," zei Omer somber terwijl hij de stukken uit de zadeltas haalde. Zuchtend beklom hij de trap en Sias volgde hem. De zware voordeur had een klopper in de vorm van een leeuwenkop. Omer beukte op de deur, zijn stukken tussen het draagverband gestoken. In de hal was een balie van geel koper en glas. Het parket kraakte toen ze naar de royale trap liepen. Omer zwaaide naar de dame achter het glas die driftig gebaarde naar hem. Ze liepen twee trappen op. Toen een gang door, vanuit de kamers hoorde hij ijverig tikkende vingers. POK! Zijn oren sloegen dicht en begonnen als een gek te suizen. Natuurlijk! Deze ochtend was hij naar z'n werk gegaan. Hij kon zich de gebeurtenissen herinneren tot ergens vlak voor lunchtijd. Sias, die midden in de gang was blijven stilstaan, moest opzij stappen voor een secretaresse die gehaast uit een van de kamers kwam lopen. Zij hield een stapeltje folie tegen haar borst geklemd. Ze knikte naar hem en ging een andere kamer binnen. Sias was Omer kwijt. Hij ging zitten in een van de stoelen die blijkbaar voor het bezoek bestemd waren. Een tafeltje, een asbak en een elektronische display. Hij zocht naar zijn sigaretten. Hij had

uren niet gerookt. Hij snakte naar een sigaret, naar twee sigaretten. De moed zonk hem in de schoenen. Hij probeerde of de geluiden uit de kamers zijn geheugen nog eens wilden doen opleven, maar er kwam niets meer. Zijn humeur daalde tot het absolute nulpunt. Na een tijdje stak Omer zijn hoofd om de hoek van de deur. "Kun je even komen?" Omer hield de deur voor hem open en schoof een gefreesd bordje in positie onder de naam. 'Niet storen, Mr J.W. Ninsky.'

Sias stapte de kamer in. Achter een gigantisch bureau, beladen met vellen folie en mappen, de onmisbare computer en de bureauaccessoires, zat de notaris. Sias liep op hem toe en stelde zich voor. Mr Ninsky nam een ontspannen houding aan en begon zijn pijp te stoppen, blijkbaar van plan een stevige boom op te zetten. "Gaaf u even zitten, ik zou u graag een paar vragen stellen." Hij wees daarbij naar de spreektafel. "Omer wil jij even koffie halen voor ons?" Toen de koffie op tafel stond en Sias tevreden lurkte aan de sigaret die hem door de notaris was gepresenteerd, beantwoordde hij eerst een aantal vragen over de toedracht van het ongeluk. De notaris schraapte zijn keel en plantte zijn ellebogen op tafel alsof hij echt ter zake ging komen. In formele volzinnen stelde hij voor, dat Sias gedurende de tijd dat Omer onthand was het werk van Omer zou doen. Hij noemde daarbij een salaris van 1700 kredieten. Dit zei Sias niets, maar hij nam aan dat het voldoende was. "Wat zijn kredieten?" vroeg hij. "Dat is het tegoed op je ID-kaart," zei Ninsky. "Wat zijn mijn taken?" "Alles wat als werk geaccepteerd wordt," was het antwoord. Sias hield niet van dit soort onderhandelingen, maar het leek hem beter om voorlopig met de stroom mee te zwemmen. Hij stemde toe, maar vroeg toch nog: "Kunt u niet beter iemand anders nemen? Ik ben hier nieuw." Ninsky zei: "Inderdaad, u bent nieuw, daarom juist. Uw aura is nog sterk en zodoende is uw omgeving stabiel. Hoe langer u hier bent, hoe meer u zult worden meegesleept in de chaos. Hoe voelt u zich? U bent hier sinds vanmiddag?" Sias knikte, maar zei niets. Ninsky knikte ook en zei, "Probeer vanavond wat te rusten, uiteindelijk zult u uw redelijk verzet moeten opgeven en aanvaarden dat u niet meer op de aarde bent." "Maar mijn familie dan?" "Uw familie zal verdriet hebben, op aarde bent u dood of in coma." Sias vroeg tegen beter weten in: "Hoe kom ik weer terug naar aarde?" Mr Ninsky haalde zijn schouders op. "Meldt u zich morgenochtend om 8.00 uur samen met Omer op mijn kamer. Ik adviseer u om een onderkomen te zoeken en vergeet niet om u aan te melden bij het gemeentehuis. Uw identiteitskaart kunt u daarna bij onze administratie afgeven, zij zullen de arbeidsovereenkomst in orde maken. Tot morgen dan," beëindigde hij het gesprek. Sias vroeg Omer of hij hem naar het hotel wilde brengen.

Hotel 'De Nieuwkomer' bleek een romantische villa te zijn. Grote ramen

met ornamenten, versierde deurstijlen. Bijna alle markiezen waren neergelaten. De entree met veel glas en licht maakte een ouderwetse indruk, alleen de rode loper ontbrak. Omer ging naar de bar en Sias naar de receptie. Het inschrijven ging gemakkelijk, er was zelfs een speciaal formulier voor nieuwkomers, elektronisch natuurlijk. Het zetten van zijn duimafdruk was voldoende. Wel wilde de receptionist graag een voorschot. Hij woog de munten en gaf Sias een tijdelijk pasje wat diende voor zijn kamerdeur en de lift. Ten afscheid werd hem nog een folder in blinddruk aangereikt. 'Nuttige tips voor nieuwkomers.' Hij vond Omer aan de bar met een glas bier. Omer bestelde voor hem hetzelfde. Sias zocht sigaretten. Omer legde hem uit dat hij met het pasje bij de barman sigaretten kon kopen. Helemaal gelukkig babbelde Sias wat met Omer. Een paar broodjes en biertjes later namen ze afscheid. Lichtelijk aangeschoten vond Sias zijn weg naar zijn kamer. Toen hij met zijn pasje voor zijn deur stond, zag hij uit zijn ooghoek een vreemd monstertje. Het monstertje, dat leek op een gemarmerde vis met een alpino, ging een kamer binnen een paar deuren verderop. Even keken ze elkaar aan. Het beest blies lucht langs zijn dikke karpelippen en was verdwenen. Sias, was te moe om verbaasd te zijn en ging rechtstreeks door naar de badkamer. Hij nam eerst een douche met zijn kleren aan en daarna nog een zonder kleren. Hij hing zijn kleding te drogen voor morgen en viel uitgeput in slaap.

HOOFDSTUK 2

Hij werd begluurd door vissen met petjes. Vanuit een liggend perspectief zag hij Simone Elaine dichterbij komen, ze droeg een geel jurkje. Ze boog zich over hem heen. Verbaasd dat het hem gelukt was haar te versieren wachtte hij af. Ze stak haar lange en spitse tong uit en likte aan zijn oor. Een gevoel van eeuwige gelukzaligheid overspoelde hem. De vissen sloegen hen gade, zacht wiegend met hun petjes. Geërgerd wilde hij dat ze ophoepelden, een man had recht op zijn privacy. Nu begon er ook nog een op de muur te bonken. "Sias! Wakker wordeeen! Opstaaaaan!"

Hij werd wakker met een stijve zo hard dat het zeer deed en hij moest verschrikkelijk nodig plassen. Hij sloeg het laken om zijn zweterige kruis en wilde naar de deur. Gegeneerd voor zijn erectie, greep hij er nog een kussen bij. Omer stormde paniekerig de kamer binnen. "Snel! kleed je aan. We hebben nog maar een kwartier om op de zaak te komen." Overrompelend begon de realiteit tot Sias door te dringen. Omer duwde hem richting badkamer. "Vooruit opschieten en vergeet je niet te scheren, Ninsky haat ongeschoren personeel."

Een haastig half uur later liep Sias achter Omer over de gang. Hij voelde aan zijn boorden die nog vochtig waren en probeerde zijn totaal verfrommelde kleding glad te strijken. Na een beleefd kloppje hield Omer de deur voor Sias open. Mr Ninsky was bezig met de ochtendpost en keek nadrukkelijk naar de roodkoperen wandklok. Hij kwam meteen ter zake: "Eerst moeten jullie als de sodemieter de stukken wegbrengen die gisteren niet bezorgd zijn. Sias rijdt en Omer wijst de weg. Na afloop gaan jullie naar het gemeentehuis om je inschrijving te regelen. Neem een kop koffie en dan wegwezen." Hij wuifde hen de deur uit en verdiepte zich weer in de post. Op de gang, nog buiten de keuken, rook Sias de heerlijkste koffie die hij zich kon voorstellen. Hij wierp een deur open met een luid: "Aaaah!" De huiselijk ingericht keuken stond vol met secretaresses. Zo stond Sias midden tussen de vrouwen met zijn mond open. De gesprekken vielen stil tot Omer hem voorstelde. Sias, overdadig geurend naar hotelzeep, schudde handen en probeerde de namen te onthouden. Na de koffie gingen ze op weg.

Het was lekker koel op straat. Alles zag er anders uit dan gisteren en toch hetzelfde. Hij rook de stad. Vlagen voedselgeur, uitlaatgassen, maar niet van benzine. Het leven was al vroeg in volle gang. Dit keer genoot Sias van het feest voor zijn ogen. Er was ontzettend veel handel op straat. Hij

kreeg een vakantiegevoel. Qua sfeer leek de stad nog het meest op de nieuwbouw in de buitenwijken van een grote stad. De afwezigheid van historische kenmerken als stijlverschillen en monumenten. Omer legde uit dat de stad, die Kern heette, een enclave van orde in de chaos was. Hij vertelde over de buursteden en de gevaren die een koerier bedreigden als hij naar de buitenwijken moest. Sias luisterde maar met een half oor, hij werd te veel afgeleid door wat hij allemaal zag. Bovendien moest hij goed op het verkeer letten. Een soort gemotoriseerde step scheen een populair vervoermiddel te zijn. Naarmate ze verder uit het centrum reden, veranderde het straatbeeld. Het werd wat minder druk. De gebouwen waren slecht onderhouden en arm aan architectuur. Ze stopten bij een betonnen gebouw, dikke muren, kleine ruiten in ijzeren sponningen en een poort. Boven de poort was in schreefloze letters in het gesteente gehakt: "Interlokaal Postkantoor sectie oost." Hier was het veel stiller op straat. Omer drukte op de bel van de intercom. Vrijwel meteen klonk er: "Wie is daar?" Omer zei: "Stukken van notaris Ninsky voor de heer Dandau." Als antwoord ging de zoemer. Ze gingen binnen door de moeizaam openende poort en liepen over het binnenterrein naar een deur die open stond.

Het was duister binnen na het felle licht buiten. Aan een eenvoudige lange houten tafel zaten twee personen. Met een schok herkende Sias de vis van gisterenavond. De ander was een oude, zwaar behaarde man. Het haar was wit evenals de baard en de snor, bovendien stond het van zijn hoofd af. Misschien was de man statisch geladen. Onder de witte en ruwe wenkbrauwen stonden lichte, wijdopen blauwe ogen. Het geheel gaf de man een verbaasde uitdrukking alsof hij alsmaar verrast was. Omer stelde Sias voor als zijn chauffeur. De oude man was Dandau en de vis heette Ikki. Sias schudde verdoofd de flipper die droog en leerachtig aanvoelde. Door de huid heen voelde hij de botjes. De oude Dandau schonk voor hen ijsthee in. Ze namen plaats en Omer en Dandau raakten aan de praat over de vertraging die de stukken hadden opgelopen. Sias dronk wat van zijn thee en keek zo lang als hij durfde naar Ikki. Deze zat hem aan te staren. Sias wist niet wat hij met de situatie aan moest. "Bent u al lang in Kern?" probeerde hij een gesprek te beginnen. "Ongeveer drie helse jaren," antwoordde de vis. Sias zag geen spraakbewegingen bij de vis. Het beest blies enkel lucht langs zijn lippen. Dat klonk als het briesen van een paard. Toch was er de stem, een prachtige bas, die in zijn hoofd klonk alsof hij perfect stond opgesteld voor een stereo-installatie. "Ik ben overigens geen vis," klonk er achteraan. Uit de grote, zwarte pupillen zonder iris werd hij niets wijzer. Ze staarden hem aan. Sias verborg zijn verwarring door nog een slok thee te nemen en keek vervolgens naar het ruwhouten blad van de tafel. Hij wierp steelse blikken op de vin die op tafel lag en waarmee het dier in staat was thee te drinken. De diepe stem

vulde zijn hoofd en zei: "Dandau zal je straks vragen voor hem te gaan werken. Accepteer zijn aanbod en je zult antwoord krijgen op je vragen." Sias keek naar Ikti. Nu bewoog het beest sierlijk met een zacht slingeren, zoals een blinde kan doen. De zeemachtige zak die Sias aan een alpino deed denken golfde mee. "Nee ik ben niet blind. Maar ik zie de wereld, en dus jou ook, niet zoals jij de dingen waarneemt," kreeg hij commentaar op zijn gedachten. "Telepathie?" dacht hij. "Ja zoiets," klonk het. "Wauw!" Nu keek hij Ikti recht aan. Hij leek toch meer intelligentie te bespeuren in de ogen dan hij op het eerste gezicht gedacht had. Ikti sloot zijn ogen met melkachtige vliezen en leek verder niet aanspreekbaar te zijn. Sias keek rond in de ruimte waar ze zaten. Ruw metselwerk en blank hout bepaalden de sfeer. Het beviel hem wel. Er stonden heel wat van dezelfde houten tafels. Op de tafels lagen sorteringen zakken en pakjes. Het leek een soort werkplaats te zijn. Uiteindelijk richtte Dandau het woord tot hem: "Zo! Omer heeft me het een en ander over je verteld." Ikti hield op met wiegelen en opende zijn ogen, hij staaarde Sias recht aan. Sias hield zich in en wachtte af wat ging komen. Dandau vervolgde: "Je bent behoorlijk vormvast, zo iemand kan ik goed gebruiken. Met kredieten kan ik niet tegen Ninsky op, maar ik bied een avontuurlijke baan met kost en inwoning." Sias vroeg: "Wat is het salaris en wat zijn mijn werkzaamheden?" Dandau sputterde: "Het is dat Ikti je bij me heeft aanbevolen., je salaris is 1300 kredieten en je werkzaamheden bestaan uit het verrichten van interlokale koeriersdiensten plus het assisteren bij de voorbereidingen daarvan." "Ik ben vanmorgen door Ninsky aangenomen, dus ik heb verplichtingen," zei Sias. Dandau verzekerde hem dat dat wel goed zou komen als hij een gesprek met Ninsky had gehad. Sias zei: "Ik zal erover nadenken." Omer stelde goed getimed voor om te vertrekken, zich verontschuldigend door te zeggen: "We moeten nog naar het gemeentehuis." Dandau nam afscheid met: "Als je morgenochtend om 8.00 uur voor de poort staat, ben je aangenomen, zo niet dan ga ik ervan uit dat je niet in de baan geïnteresseerd bent." Ikti briepte ten afscheid: "Tot morgen."

Omer loodste Sias naar het gemeentehuis. In de steriele hal trokken ze een nummer uit een computertje. Ze gingen zitten wachten op een bankje voor het enige loket. Erg aards allemaal. Hij werd moedeloos. De idioterie van de bureaucratie. De onmetelijke naïviteit te geloven dat de dagelijkse realiteit geregeld kan worden met een formulierenstroom. Hij werd afgehandeld door een ambtenaar, die volledig vertrouwde op 'het apparaat'. Hij werd officieel geregistreerd als nieuwkomer. Zijn gegevens werden bezegeld met vingerafdrukken van alle tien vingers. Uiteindelijk kreeg hij een identiteitspasje. De rest van de ochtend bracht hij door met het afhandelen van zijn zaken met Ninsky en hotel 'De Nieuwkomer'. Hij lunchte ten afscheid met Omer. Omer vertelde hem wat meer over de

oude Dandau en Ikhti, maar veel wist hij niet. Er waren vier interlokale postkantoren één in elke kompasrichting van de stad. De oostelijke, wist Omer te vertellen, was de meest gevaarlijke. Sias probeerde nog wat informatie uit Omer te peuten, maar deze bleek liever niet te praten over zaken buiten de stadsgrenzen. Toen ze afscheid namen, leek Omer echt geroerd.

Sias ging de stad in en kocht nieuwe kleren met zijn ID-pasje. Het meest was hij in zijn schik met zijn jack. Het was degelijk gemaakt van een zwaar katoen. De schouders en ellebogen waren verstevigd met opgenaaid touw. Daarna liep hij op zijn geheugen vertrouwend naar het ziekenhuis. Hij deed navraag bij de receptie naar Simone Elaine, maar de verpleegster kon hem niet helpen. Hij vroeg of hij de telefoon mocht gebruiken. Moedeloos belde hij het hotel om te vragen of er boodschappen voor hem waren. Tot zijn verbazing was er bericht van Simone Elaine. Hij liet het voorlezen; Vanavond om 8.30 uur in De Scharlaken Tijger, Groeten, S.E. Hij liet zich nog door de dienstdoende zuster uitleggen waar de Scharlaken Tijger was. De verpleegster voelde zich betrokken uit nieuwsgierigheid en legde hem net zo lang de route uit tot hij het wist. Met een enorme glimlach bij het vooruitzicht, liep hij over de stiller wordende straten. Hij kon niet meer terecht in zijn hotel en hij wilde nog iets leuks kopen voor Simone Elaine. Al dwalend keek hij in de etalages, de meeste winkels waren nu gesloten. Sias zocht als vanzelf de schaduw in de smallere straten. Spoedig zou ook daar de zon de hele straat verhitten. Gelukkig vond hij een kroeg.

In het gemetselde gewelf rook het muf. Er zaten een paar ruige types, ze speelden kaart en dronken bier. Aan een tafeltje alleen zat een vis, zoals Ikhti. "Wij zijn geen vissen, wij zijn Hugger Muggers," zei het dier, met een diepklinkende stem in zijn hoofd, zoals Ikhti had gedaan. Er klonk boosheid door in de stem, dus liet hij de Hugger Muggers maar met rust. Sias kon geen bedienend personeel vinden. Zijn voeten waren moe en warm van het lopen. Hij strekte zich uit op de redelijk behaaglijke stoel en was een paar minuten later diep in slaap. Toen hij wakker werd, schemerde het al. Zijn nek deed zeer. Hij had het gevoel dat hij een verhelderend gesprek had gehad, maar met wie en waarover kon hij zich niet herinneren. Alle klanten waren weg en er was geen bediening, hij was alleen. Stijfjes liep hij naar de deur, die was op slot. Wat nu weer? Hij liep naar de bar op zoek naar een telefoon of sleutels. Niets te vinden. Hij zat gevangen, hoe laat zou het zijn? "Klote! Straks kom ik te laat voor mijn afspraak met Simone Elaine." Uiteindelijk vond hij een bedieningsluik onder de bar, waardoor hij via de bierkelder een uitgang naar een steeg vond. Hij haastte zich naar de hoofdstraat.

Het hele stuk naar De Scharlaken Tijger rende hij. Hij mocht pas binnen

na controle van zijn ID-pasje. Gelukkig zag hij Simone Elaine meteen zitten. Nog hijgend begroette hij haar. "Kon je het niet vinden?" vroeg ze goedlachs. Sias vertelde zijn verhaal en toen de drankjes besteld waren, raakten ze in een geanimeerd gesprek. Al snel zaten ze dicht bij elkaar. Tijdens de spaarzame momenten dat ze niet in gesprek waren, keek hij rond in de zaak die er trendy uitzag. Langs de wanden waren levensgrote tijgers opgesteld, gemaakt van draadwerk en doorzichtig materiaal. Van binnenuit werden ze besproeid met twee tinten; permanganaat en kersenrood. De vloei-effecten verveelden snel. De mensen waren jong en zelfbewust, er was veel aandacht aan kleding en make up besteed. Blijkbaar was touw populair. Hij zag verschillende kledingstukken gedecoreerd met touw. Ook tatoes die er uitgelopen uitzagen. Sommige bezoekers waren niet menselijk. Hij observeerde enige tijd een uilachtige. Er waren ook Hugger Muggers, sommige alleen, sommige in gezelschap van mensen. Simone Elaine zag er waanzinnig sexy uit. Klassiek opgestoken haar, langwerpige oorbellen. Een eenvoudig tijdloos mini-jurkje van een matzwart materiaal met kousen en pumps. Hij kon er niets aan doen, voor dit cliché viel hij altijd. "Je ziet er echt perfect uit, net of ik het zelf uitgezocht heb," zei Sias onbeholpen. Hij begon nu zo in de ban van haar persoonlijkheid te raken dat het hem moeilijk viel goed te formuleren. Of was het de wijn op zijn lege maag? Simone Elaine praatte verder. Zo kwam hij een aantal interessante dingen aan de weet over Kern en zijn inwoners. Iedereen was hier op enig moment begonnen als nieuwkomer. Iedereen had voldoende aan één ID-kaart, die dienst deed bij alle legale en financiële transacties. Iedereen had ook maar recht op één bankrekening. Het controlerend apparaat zat in het gemeentehuis, bank en bestuursorgaan in één. Het bestuur werd ieder jaar gekozen uit kandidaten voorgesteld door de gemeenteraad. In Kern en waarschijnlijk ook in de rest van de Hel werd niemand ziek, daarom was het ziekenhuis zo leeg geweest. Er werden eigenlijk alleen verwondingen door ongelukken behandeld. Over de buitenstad, of de chaos zoals hij werd genoemd kon ze hem alleen vertellen dat het gevaarlijk was. Veel mensen die erin gingen kwamen niet meer terug, van hun lot was niets bekend. Er werd aangenomen dat ze verdwaalden. Diegenen die wel terugkeerden, waren vaak niet meer aanspreekbaar. Ze vertelden warrige verhalen. De meeste van hen veranderden hun leefstijl. Ze wierpen zich met hartstocht op een ambacht of de schone kunsten. De gehele stad was omgeven door een muur. De bewoners van de buitenste huizen waren zelf verantwoordelijk voor de dikke en hoge muren die aan de chaos grensden. Daarbuiten klotste het onbekende tegen de stenen, wachtend en likkend aan de vertrouwde structuren. Simone Elaine vertelde nu begeistert. Haar wangen hadden een rode kleur gekregen. Sias vermoedde dat ze meer wist dan ze deed voorkomen. Midden in een gesprekspauze liet Sias' maag zich horen, het was een langgerekt gekreun en geborrel. Simone

schoot in de lach, "Heb je nog niet gegeten?" vroeg ze. Hij schudde van nee. "Kom op we gaan," zei ze terwijl ze opstond. Ze slingerde haar handtasje over haar schouder en liep voor hem uit naar de uitgang. Hij keek naar haar benen. Lange perfecte benen, zonder eind.

Op straat waren de meeste mensen op zoek naar vertier. De stad had genoeg te bieden zo te zien, veel bars en clubs, nachtwinkels, terrasjes. Simone haakte bij hem in en samen liepen ze door de steegjes. Het was heerlijk koel met af en toe een vlaagje wind. Ze spraken uitgebreid over vroeger, over thuis. Simone Elaine was opgegroeid in Parijs. Ze vertelde met vuur over haar herinneringen aan haar leven in de stad. Sias dacht dat hij water rook, de geur van havens en kades. Onderweg kochten ze verschillende exotische hapjes, waarvan Simone mee snoepte. Hij begon verzadigd te raken na de pannenkoekjes met ijs, bessensaus en slagroom. Ze waren gaan zitten op het terras van een ijssalon. De tafels waren met een enkele ronde poot verankerd in de grond. De stoelen waren stapelbaar en ongemakkelijk. Toch voelde hij zich voldaan en gelukkig. Simone Elaine rookte ook, al was het met mate, zodat hij zich vrij voelde af en toe een sigaret op te steken. Helemaal tevreden zat hij naar haar altijd boeiende gezicht te kijken, toen ze hem vroeg: "Waar denk je aan?" Sias die op dat moment volkomen blanco was zei: "Ik zat naar je te kijken, je bent erg mooi. Het was niet mijn bedoeling om te gaan staren. Ik wil graag dat je je bij mij op je gemak voelt," fluisterde ze in zijn oor. Hun oogcontact werd nu alleen nog onderbroken wanneer het niet anders kon. Ze had grote ogen met lange wimpers die minimaal waren opgemaakt. Dat was ook niet nodig omdat ze van zichzelf al een enorme uitstraling hadden. Het bruin van haar iris was zo donker dat het overliep in de pupil. En er was meer dan de schoonheid. Deze ogen hadden het een en ander gezien en de vrouw erachter had veel meegemaakt. De donkere ogen in het zuivere wit waren als een schilderij voor een muurkuis. Hij zei plompverloren: "Ik wil vannacht bij jou slapen." Simone Elaine knikte.

Zwijgend en gearmd wandelden ze naar haar huis. Ze woonde niet ver van het uitgaanscentrum. Haar appartement was ruim en licht. Hier en daar was een donker element geplaatst in de overwegend room- en okerkleurige inrichting. Een roodstenen schouw was het centrale punt van de woonkamer. Het was te warm voor een haardvuur. Er stonden lederen banken voor de haard met hun armen uitnodigend gespreid. Sias voelde zich in de stemming voor een vrijpartij. Simone Elaine stak een eindeloze reeks kaarsjes aan in aardewerk potten en kandelaars, nog steeds zwijgend. Hij had het warm, zijn oren gloeiden. Te opgewonden om te zitten, ging hij staan. Eindelijk kwam ze naar hem toe. Alsof het was afgesproken begonnen ze te zoenen. Tussen zijn verrukkingen door

verwonderde Sias zich over het gemak waarmee hij contact had met Simone Elaine. De eerste kus was zoals hij hoorde te zijn. In het begin aarzelend en trillend, vol verhalen van verlangen. Heerlijk zo'n vrouw die even lang was als hijzelf. Tijdens die nacht werd het op geen enkel moment ongemakkelijk. Ze wisten beiden wat ze wilden, ze bedreven de liefde als twee hartstochtelijke volwassenen. Er was plaats voor tederheid en passie. De kaarsen leken mee te doen, sereen stralend of heftig flakkerend. Het voelde goed, het was goed.

HOOFDSTUK 3

Sias werd wakker toen hij op zijn wang gekust werd en hij Simone Elaine uit bed voelde glippen. Ze kwam na enige tijd terug met een ontbijt. Ze zei niet veel tegen hem en liet hem rustig bijkomen van de nacht. Hij waardeerde haar des te meer. Ze maakte hem wegwijs in de badkamer. Hij trok zijn nieuwe kleren aan en Simone bracht hem naar de oude Dandau. Ze waren precies op tijd. Ze zoenden ten afscheid en Simone Elaine zwaaide toen ze wegreed op haar felrode scooter.

Sias werd binnengelaten en liep over het terrein naar de werkplaats. Er hing een vochtige ochtendgeur van steen en hout. Dandau stond te scharrelen aan een van de tafels. "Goedemorgen! Ik kom zo bij je," zei hij. Hij sorteerde pakjes en brieven uit. Onder de tafel op de betonnen vloer lagen stukken touw en papier. In de open wandkasten lagen talloze zaken zoals gereedschappen en voor hem onbekende werktuigen tot en met een verwrongen kunstgebit. Aan een andere muur hingen vele kaarten en plattegronden. Hij liep er naar toe. Voor het eerst zag hij de kaart van Kern. Kern lag in een delta van de rivier vlak bij de zee. Het westelijke gedeelte van de stad had havens. De straten lagen in bogen om het centrum gegroepeerd. Hij zocht in het oosten naar de locatie van het postkantoor. Hij vond het. Walstraat Oost B.Z. "Wat betekent B.Z.?" vroeg hij. Dandau kwam naar hem toe, "Dat betekent buitenzijde," zei hij. Hij wees de precieze plaats aan. "Hier zitten wij en daar wacht de chaos." Daarbij maakte hij een cirkelende beweging met zijn hand over de buitengrenzen van de stad. Dichter naar het havengebied lagen buitendijkse landerijen en vestigingen langs het water. Dandau vertelde erover: "Dicht bij de rivier ben je beschermd tegen de chaos. Deze boeren en vissers zorgen grotendeels voor ons voedsel. Hier daarentegen," nu wees hij op het oostelijke buitendijkse gebied, "is het onbekend terrein." Sias wees op de markeringen in het wit gelaten gebied. "Wat is dit?" Dat zijn de postagentschappen, tussenstations voor kantoor Oost," zei Dandau trots. "Dat zijn mijn mensen. Dat zijn pioniers, bergen die stand houden in de wind van veranderingen. Zonder hen is postbezorging van en naar het oosten niet mogelijk." Dandau zweeg plotseling alsof hij al teveel gezegd had. Aan zijn gezicht kon Sias zien dat hem iets dwars zat. Sias gooide het over een andere boeg: "Waar is Ikti?" vroeg hij belangstellend. De woorden van de Hugger Mugger hadden hem nieuwsgierig gemaakt. "Oh, die is buiten met Trux bezig. Kom, ik zal je het laten zien." Hij volgde Dandau naar een buitendeur, die vergrendeld kon worden met een drietal grote schuiven. Dandau sloot de deur achter hen en ze liepen door een korte tunnel, verlicht door flakkerende fakkels. Bij de volgende deur die nog zwaarder vergrendeld was, stopte Dandau. Hij keek Sias in het

halfduister strak aan met zijn lichtblauwe stuiters en zei: "We stappen zo dadelijk het gebied van de chaos binnen, houd je rustig en bekommer je alsjeblieft niet over de onmogelijkheden die je zult aanschouwen." Deze dramatische woorden werden begeleid door stormgeluiden, een gierende wind was te horen door de spleten van de deur. Het licht aan de andere kant leek beweeglijk. Sias rook de fakkels, zijn hart begon sneller te slaan, avontuur! Een vederlichte herinnering aan kwajongensstreken stemde hem vrolijk. Het was niet nodig maar Dandau begon luider te spreken. "Let op mijn gebaren, we kunnen elkaar buiten nauwelijks verstaan. Stel me niet teleur door te gaan flippen hè?" Sias grijnsde naar hem. Dandau opende de zware, eiken deur beslagen met banden ijzer. Hij hielp hem duwen, plotseling gaf de deur mee en met een struikelpasje stond Sias midden in de chaos.

Het eerste wat hij zag was Ikti, die met zijn rug naar hem toe stond in het felle licht. De zon was nergens te zien, toch was alles overbelicht. Sias hield zijn hand voor zijn ogen en gluurde door de spleetjes tussen zijn vingers. Hij werd op zijn schouders getikt en keek om. Dandau gebaarde dat hij daar moest blijven en dat hij zelf naar binnen ging. Hij wees ook enige malen naar zijn ogen. Sias begreep dat hij brillen ging halen. Niet alleen het licht, ook de harde wind maakte het kijken moeilijk. Sias probeerde te ontdekken wat Ikti aan het doen was, maar hij kon alleen zien dat deze de witheid in staarde. Dandau kwam terug met de brillen. De bril leek op een duikbril. De ogen werden afgesloten van de buitenwereld door kappen. De gepolariseerde lenzen hadden een uitermate gunstig effect op zijn waarneming. Ineens kreeg de ruimte perspectief. Hij kon nu de wanden onderscheiden die de ruimte omgaven. De drie meter hoge muren, waren spierwit met afgerond pleisterwerk. Afgerond door de wind zo te zien, vloeiend op een natuurlijke manier. Zijn mond zakte open toen hij zich realiseerde waar Ikti naar stond te kijken. In een hoek vrij laag bij de grond zwom een haai rond. Het was shockerend omdat Sias redelijk gesproken wist dat een haai niet in de lucht kon zwemmen. Toch werd dat voor zijn ogen ontkend. Met eeuwenoude, perfecte bewegingen zwom de haai richting Ikti en weer terug naar de muur. Het beest bleef achtjes draaien tussen Ikti en zijn hoek, zoals roofdieren in de dierentuin doen. Sias keek naar de surrealistische lucht. Veel beweging, vloeiende kleurwervelingen. De kleuren deden hem denken aan een atmosfeer vol stof en zand. De lucht leek de stemming van de haai te weerspiegelen. Sias was opgewonden. Het rook naar ozon, naar onweer, naar gevaar, er hing een bepaalde spanning in de lucht. Hij schrok toen hij iets ruw langs zijn heup voelde schuren. Hij werd een halve meter opzij gezet, de haai had zijn route nu verlegd naar Sias. Sias was niet blij met dit vertoon van aanhankelijkheid. Hij bleef roerloos staan, maar was wel in de gelegenheid om de haai goed

te bekijken. Het was een blauwige, grote haai, van ruim vijf meter. Er liep een gigantisch litteken over het vlak van de schedel, tot tussen de ogen. Hoog op de kop stak een korte antenne omhoog met een ronde punt. Hij had er geen verstand van, maar voor hem zag het er verder uit als een normale aardse haai. Behalve dat hij in de lucht zwom dan en dat hij een lederen tuig droeg. "Mooi hè?" hoorde hij Ikki duidelijk bassen in zijn hoofd. "Nou," seinde Sias terug. Ikki hield een apparaatje omhoog, dat er uitzag als een afstandsbesturing voor een racewagentje. "Zelf gemaakt," hoorde Sias hem zeggen. Ikki rommelde wat aan de knopjes en de haai beperkte zijn actieradius tot de hoek van het terrein. "Kom, binnen praten we verder."

Ze zaten met z'n drieën aan een tafel. Ikki schonk de thee in, Dandau stopte zijn pijp en Sias stak een sigaret op. Hij bekeek het apparaatje van Ikki, het zag er simpel uit. Het was voorzien van een kompasring waarop de windrichtingen waren aangegeven en een tijdschakelaar. Er zaten ook gekleurde knoppen op. Ikki zei: "kijk er maar goed naar, dit is voor jou, voor als je op pad gaat met de haai. "Doei! Echt niet!" zei Sias. "Dan kun je beter meteen vertrekken," mengde Dandau zich in het gesprek. "Wij doen moeite om je van een passend vervoermiddel te voorzien en jij begint meteen te jammeren als een baby." Op zo'n heftige reactie had Sias niet gerekend. "Maar ik ben bang van haaien," zei hij. "Dat gaat vanzelf over als je er wat mee getraind hebt," beweerde Dandau. "Geloof me maar, als je eenmaal daarbuiten bent, zul je blij zijn met Trux. Hij is betrouwbaar en kan tegen een stootje. Hij zal je nog heel goed van pas komen." "Als het dan persé moet," gaf Sias toe." Tevreden dronken Dandau en Ikki van hun thee. Sias, die zich beetgenomen voelde, deed hetzelfde. Toen ze een tijdje gezwegen hadden, begon Ikki een verhaal. Met zijn monotone stem vertelde hij over de haai. Dandau was op een van zijn reizen teruggekeerd met een babyhaai, het dier was hem gevolgd omdat Dandau het voerde. Heel langzaam lukte het hen de haai enigszins huislijk te maken. Het beest ging wanneer het wilde, maar was altijd weer terug gekomen. Schijnbaar beviel het hem, zo'n voederplaats. Met hulp van Ikki had Dandau de haai een keer gevangen en een ontvanger plus elektroden ingeplant. Sias griezeld bij het idee. Het gevolg was in ieder geval, dat ze een zekere mate van bestuurbaarheid van de haai hadden verkregen. De precieze keuze van het pad bleef het recht van de haai. Maar er kon wel een hoofdrichting worden aangegeven die de haai dan volgde. "Denk je eens in, wat een voordelen dat allemaal biedt. Met een auto kun je tegen een muur aanrijden, met de haai niet. Ook 's nachts kun je gewoon door reizen." Sias begon het benauwd te krijgen van al die verhalen. "Dan moet ik zeker zittend slapen? En als ik er nu afval?" "Zittend?" zei Dandau. "Nee hangend. Op zijn rug kun je niet zitten, daar is niet genoeg plaats door de rugvin. Bovendien kan Trux niet goed sturen

als daar iemand zit." Sias liet een lange stroom lucht sissend door getuitede lippen ontsnappen. "Dit is niet normaal meer hoor!" zei hij. Dandau en Ikti begonnen te lachen. Het lachen van Ikti klonk als: GLA, GLA, GLA. Door het vreemde geluid, moest hij ook lachen. Toen ze waren uitgelachen vervolgde Ikti: "Je komt te hangen in een tuig onder de haai, heel comfortabel." "Heb jij het zelf uitgeprobeerd?" vroeg Sias. "Nee, maar ik wel," zei Dandau. "Het is echt comfortabel, het lijkt op het tuig dat op aarde onder de delta-wings gebruikt wordt." Sias keek een beetje zuur, maar zweeg. "Kom op joh! Niet zo somber! Trux is een doetje als je hem eenmaal kent," zei Dandau en hij klopte hem bemoedigend op zijn schouder.

Na de thee gingen ze aan de slag. Ikti ging naar buiten, Dandau sloot de deuren achter hem. Samen met Dandau ruimde hij de werkplaats op. Ze spraken over Kern. Dandau vroeg hem recht op de man af: "Wat vind je van Kern?" Sias probeerde een antwoord te vermijden door te zeggen: "Ik weet nog maar heel weinig. Bijna niets eigenlijk. Misschien hoor ik van u meer?" "Wat vind je van het bestuur?" vroeg Dandau aandringend. Van het bestuur weet ik helemaal niets, ik ken de mensen niet en ik weet niets van partijen of hun programma's. "Dat is het probleem juist," zei Dandau. "Er zijn geen partijen en geen programma's." Aangemoedigd zei Sias "Het is wel verdacht dat bank en bestuur één zijn. Dat kan niet goed zijn." "Hier kun je vrijuit spreken, nog wel. Maar wees voorzichtig wat je in de stad over het bestuur zegt en vooral tegen wie je het zegt." Dandau, die vrij klein was, had een schichtige houding aangenomen. Zijn hoofd had hij tussen zijn schouders getrokken. Zijn vinger schudde hij waarschuwend naar Sias. Gecombineerd met zijn immer verbaasde uitdrukking en zijn elektrostatische haardos leek hij op een karikatuur van Einstein. Sias kon er niets aan doen maar hij kreeg de slappe lach. Eerst probeerde hij het nog te verbloemen, maar het resultaat was dat hij onverklaarbare hoestgeluiden produceerde. Wanhopig zocht hij naar een mogelijke verklaring voor zijn lol, zodat hij het uit kon leggen. Dandau maakte het er niet beter op door beteuterd te kijken. Ikti begon tot overmaat van ramp ook mee te lachen in zijn hoofd. Niet alleen het geluid maar ook de emoties van de Hugger Mugger kriebelden in het centrum van zijn brein. Blijkbaar had hij buiten kunnen waarnemen wat Sias zag. Sias stond nu onbedaarlijk te hinniken. En hinniken was het, hij lachte, hikte en boerde tegelijk. Tranen liepen uit zijn ogen. "Sorry, ik heb nogal veel meegemaakt de laatste dagen," perste hij eruit. Ook hierom moest hij weer lachen. Gelukkig liep Dandau weg. Sias brulde het uit: " Phoeaaa, Ha! Ha! Wat een giller!" Met een enorme klap kreeg hij een golf water op zijn borst en zijn gezicht. Een gedeelte kwam zijn mond en neus binnen en een gedeelte zijn ogen. Een regelrechte voltreffer. Het water was ijskoud. Dandau stond voor hem met de lege emmer en zei: "Vrijheid is

een groot goed jongen, daar valt niet om te lachen." Sias had geen tijd om te antwoorden, hij had het te druk met het water. Dandau gooide hem een doek toe. "Ik ga Ikti binnen laten, het is bijna etenstijd," zei hij en liep weg.

Ze aten een eenvoudige broodmaaltijd. Dandau zweeg omdat hij nukkelig was en Sias zweeg omdat hij zich enigszins schuldig voelde. Ikti stelde hem gerust door te zeggen: "Maak je geen zorgen. Dandau is een knorrige oude baas, maar hij heeft wel gelijk." Ikti doopte zijn brood in de melk en zoog het naar binnen. "Ik weet het," zei Sias in gedachten alsof hij nooit anders gedaan had. "Kan Dandau ons horen?" vroeg hij zich af. Hoewel de vraag niet direct aan Ikti gericht was, zei deze: "Alleen als ik als tussenstation optreedt. De telepathische vermogens van mensen zijn nog in het babystadium." "Wil je me lesgeven?" vroeg Sias geïnteresseerd." Dandau onderbrak hun gesprek door te zeggen: "Misschien ben je toch niet geschikt als chaoskoerier. Als je van ieder wissewasje door begint te draaien kunnen we er beter niet aan beginnen." Sias verweerde zich, zeggend: "Vergeet niet dat u al jaren gewend bent aan het leven hier, voor mij is alles nieuw." Dandau liet dat even bezinken en antwoordde: "Goede voorbereiding en training, dat hebben we nodig. Vooruit, we gaan pas over een paar dagen. Hoewel iedere dag uitstel betekent dat de post later komt." Hij keek nu fel en strijdvaardig. Sias voelde een oude en diepe pijn bij Dandau. Hij zweeg en Dandau ging verder: "Ikti zal je lesgeven in de chaos. Zelf zal ik je leren over de geografie, de routes en de tussenstations. 's Ochtends ga je trainen met Ikti en Trux. 's Middags zullen we binnen blijven omdat het buiten te warm is." Dandau stond op ten teken dat de maaltijd ten einde was. Sias ruimde de tafel af met Ikti en Dandau hing drie hangmatten op. "Tijd voor een middagdutje, je kunt je beter meteen aanpassen aan het ritme hier," zei Dandau.

Comfortabel maar niet slaperig wiegde Sias in zijn mat, hij dacht aan de gebeurtenissen van de afgelopen dagen en hij dacht aan Simone Elaine. Dandau leek te slapen. Sias reikte in gedachten naar Ikti. Onmiddellijk kreeg hij antwoord. "Wij slapen niet zoals jullie. Een deel van onze hersenen is altijd wakker, altijd bereikbaar." Sias vroeg: "Heb je zin om te praten?" "Ja hoor, praat maar," klonk het midden in zijn hoofd. Sias had zijn ogen gesloten, hij verwonderde zich over het gemak waarmee hij de aanwezigheid van Ikti in zijn geest accepteerde. De stem scheen een eigen bestaansrecht te hebben, de telepathische aanwezigheid schiep een zekere vertrouwdheid. Het lichaam van Ikti lag in de mat naast hem en verkeerde in rust. De vliezen waren over de ogen getrokken. Sias richtte zijn aandacht weer naar binnen. "Waar komen de Hugger Muggers vandaan?" vroeg hij. "Van een zonnestelsel dat ongeveer dertien

lichtjaren verwijderd is van de aarde. Onze planeet bestaat net als de aarde voor het grootste deel uit water, de landmassa's zijn volledig groen en begroeid. Ik mis de bomen en de zuurstof." "Mis je je familie?" vroeg Sias. "Nee, ik heb contact met mijn familie en in mindere mate met al mijn soortgenoten. Mis jij je familie?" was zijn wedervraag. Sias zuchtte: "Ja, mijn familie, mijn huis, de aarde. "Kan ik weer terug naar de aarde keren?" vroeg hij. "Dat houdt de chaos verborgen, ik weet het niet," was het antwoord. "Wil je me lesgeven in telepathie?" stelde Sias voor. "Dat doe ik al," zei Ikti. "Nee ik bedoel instructies, uitleg, oefeningen en zo," zei hij. "Je concept van lesgeven is een belemmering op zich voor het bemeesteren van de telepathie. Jullie mensen zijn zo afhankelijk van je verbale taal. Dat is een van de grootste obstakels. Wat valt er uit te leggen aan directe communicatie. Het is net zoiets als aannemen dat het zeggen van het woord groen tegen een luisteraar een reactie in de hersenen zal opwekken die het begrip groen uitdrukt. Als ik in de geest tegen jou praat, dan doe ik iets even onbegrijpelijk, alleen niet verbaal. Als mensen de onbegrensde neiging om alles te benoemen niet hadden, zouden ze veel beter ontwikkelde telepathische talenten hebben. De slechtste manier om telepathie te bedrijven, is te proberen heel sterk en duidelijk woorden of zinnen over te seinen. Het spraakgedeelte in de hersenen heeft een summiere taak, vergelijkbaar met bijlichten zodat de betekenis duidelijk wordt. Verder stoort het alleen de ontvangst maar. Goede telepaten zijn in staat om complexe ideeën over te brengen alsof het één begripsdaad is. Jouw talenten zijn naar menselijke maatstaven goed ontwikkeld, daarom kun je zo makkelijk met mij communiceren. Van alle mensen hier in de stad zijn er slechts een handjevol in staat dat na te doen. Dat is gelijk de reden voor Dandau om jou aan te nemen, ondanks je zorgelijke karakter. Dandau is overigens een van de betere telepaten van Kern. "Wat heeft Dandau tegen Kern?" vroeg Sias. "Vraag dat maar aan Dandau zelf. Als je wilt kunnen we een oefening doen," stelde Ikti voor. "Ja graag," ging Sias op het voorstel in. "Goed dan, sluit geestelijk je ogen en oren. Ik zal proberen je wat te laten zien. Normaal moet ik mezelf geweld aandoen om iets aan je over te brengen, net alsof ik het moet uitspellen. Breng je geest tot rust en probeer waar te nemen met je gehele lichaam in plaats van met je ogen en oren." Sias deed een vertrouwd ontspanningsritueel. Op aarde had hij het een en ander geoefend met meditatietechnieken. Hij doorliep de stadia als bekende paden. Het was stil, hij hoorde of zag niets van Ikti, toch had hij sterk het gevoel dat Ikti zijn acties goedkeurde. Voorzichtig richtte hij zijn aandacht naar buiten. "Wijder, ruimer," hoorde hij nu kristalhelder. De bas was uit de stem verdwenen en daardoor had Ikti's stem veel meer karakter gekregen. Hij klonk veel jonger, veel vrolijker, ondeugend bijna. "Ja, dit is een stuk beter hè?" zei Ikti's stem. Sias knikte in gedachten. "Goed zo, dat 'zag' ik. Zie je, dat is de essentie van telepathie," zei Ikti. "Probeer zo

wijds mogelijk waar te nemen, maar hou een referentiepunt diep in jezelf vast." De keuze van het referentiepunt verwarde hem en hij slipte mee in een gedachtenstroom. Met hernieuwde bas hoorde hij Ikhti zeggen: "Zoek een punt tussen je navel en je geslacht en breng je geest tot zwijgen. Je stoort de ontvangst." Het duurde even voor Sias een balans gevonden had tussen de oneindige weidsheid en een vuistgrote warmte onder zijn navel. Hij gleed enkele malen uit, tot hij vast stond.

Het gaf de indruk dat hij op een hoge heuvel stond. Hij hoorde Ikhti zeggen: "Uitstekend! Laat je aandacht nu voorzichtig ronddwalen en niet schrikken!" Sias staarde in de inktzwarte duisternis en zag niets. Deze duisternis had hij al vele malen zonder succes geprobeerd te doorgronden. "Losjes, rustig aan, je kijkt als het ware te schichtig," zei Ikhti. "Stel je een horizon voor, je kijkt nog teveel naar de grond. Laat je aandacht naar links verglijden," zo stuurde Ikhti hem. De denkbeeldige horizon scheen werkelijker te worden doordat Sias een heuvelachtige lijn ontdekte. Langzaam verduidelijkte het beeld. In plaats van diepzwart was het diepgroen voor zijn ogen. Hij voelde zich als iemand die het antwoord bijna wist, maar er niet op kon komen. Met drang zonder drift keek hij naar de heuvels, ja het waren heuvels. Ze waren begroeid met bomen en planten. Het groen werd levendiger van kleur, maar het leek nog steeds of hij door een donkere zonnebril keek. "Probeer de kleur te voelen in plaats van te zien," adviseerde Ikhti. Toen hij hier in slaagde, had dat een overweldigend effect. Hij stond midden in een zee van groen. Een duizendsoortig groen, overal om hem heen. Overal wuivende boomtoppen, overal ademend, vibrerend groen. Sias dronk er met zijn longen van tot hij zelf groen was. Ademhalen was een lust voor zijn lichaam, het spoelde hem schoon. Vreemde woorden drongen zich aan hem op, allemaal hadden ze te maken met plantengroen. De woorden brachten hem uit balans, ze initieerden het gedachtenproces en hij floepte terug naar het vorige niveau.

Vertwijfeld starend in de duisternis hoorde hij Ikhti bassen: "Goed, stop maar. Nu weet je hoe ons woord voor groen klinkt. Bevalt het je?" "Prachtig! Fantastisch! Goh wat mooi!" zei Sias hardop. Dandau ging verliggen, maar bleef slapen. Ikhti had zijn ogen geopend en keek hem aan. "Dat was Firwalda, mijn thuis," zei Ikhti. Hij meende emotie te horen in de stem. Ze zwegen beiden, Sias verwerkte zijn indrukken. Hij had een hoofd vol kennis over Firwalda, zo wist hij dat er geen poolkappen waren op Firwalda en dat de verhouding land/zee ongeveer gelijk was aan de verhouding op aarde. Er waren veel meer en grotere rivieren op Firwalda dan op aarde. De naam Firwalda betekende: 'groene moeder'. "Hoe weet ik dit allemaal?" vroeg hij Ikhti. "Ik heb het je verteld, medegedeeld eigenlijk." We hebben de kennis gedeeld die kleeft aan mijn

begrippencomplex: 'groen'. Nu kun je beter gaan slapen, de middaghitte is de kookpot van de chaos. Mensen zijn er slecht tegen bestand." Sias voelde zich inderdaad slaperig. Hij verbaasde zich al niet meer over het verbluffende inzicht van Ikti in zijn gevoelsleven. Sias associeerde Ikti met zijn jeugd. Het leek of hij Ikti herkende uit een zorgeloze kinderfantasie. Ikti was zijn vriendje. Een warm, veilig gevoel stemde hem optimistisch, tevreden draaide hij zich om.

HOOFDSTUK 4

Hij werd wakker vroeg in de avond, het rook heerlijk naar vers gebakken brood. Ikti was er mee bezig. Handig met zijn vinnen, manipuleerde hij het bloedhete brood dat recht uit de oven kwam. Sias wreef zijn ogen uit en krabbelde geeuwend op zijn hoofd. Dandau dekte de tafel, roomboter, oude kaas, sardines, worst met pepers, marmelade en honing. Hij verrekte van de honger. Hij friste zich op en ging aan tafel zitten. Dandau en Ikti namen ook plaats en plaagden hem dat hij als eerste aan tafel zat. Dandau sneed het warme brood, het kleefde aan het mes. Het smaakte heerlijk, de boter smolt op het brood. Sias genoot van de oude kaas. Op aarde werd kaas van twee jaar al oud genoemd, deze was minstens vijf jaar en brokkelde bij het snijden. Ikti schonk donker bier in de stenen mokken. "Drinken jullie ook bier?" vroeg Sias aan Ikti. "Zeker weten en graag ook." Het werd een lange maaltijd ze bespraken de plannen voor de komende dagen. Het tuig moest worden aangepast aan Sias' lengte. Hij moest leren omgaan met de afstandsbesturing. En hij moest leren overleven in de chaos. Dandau en Ikti vertelden over hun gezamenlijke reisverhalen. Sias genoot van de avonturen, die smakelijk werden gebracht en waarom ze regelmatig in de lach schoten. Een serieuze ondertoon bleef echter altijd aanwezig. Sias leerde veel waardevolle zaken die avond. De tijd vloog voorbij en het was een uur of één toen Dandau voorstelde om naar buiten te gaan, de chaos in. Sias die in een avontuurlijke stemming was reageerde enthousiast. Hij hielp de spullen verzamelen, die ze nodig zouden hebben. Een polskompas, een rugzak met proviand en spullen zoals een zonnebril en een mes. Een simpele, maar complete uitrusting. Het onderstel voor de haai werd in elkaar gezet. Hij kreeg een tuinbroek van zwaar ribfluweel zoals Dandau droeg. Daarover trok hij zijn jak aan. Ikti droeg een poncho, gecombineerd met de alpino gaf het hem een artistiek uiterlijk.

Ze gingen naar buiten, het was inderdaad bitter koud. Sias staarde naar de wolkenloze hemel zonder maan. Het mooiste en diepste zwart dat hij ooit had gezien, was bezaaid met miljoenen sterren. Hij voelde zich krimpen onder die zee van zwartheid. "Waar is de maan?" vroeg hij. "Die komt pas op over een uur. Voorlopig werken we bij het licht van de sterren." Ze gingen aan de slag met het onderstel voor trux. Sias lichtte Dandau bij met zijn lantaarn. Toen het was aangepast aan zijn lengte, manoeuvreerde Ikti de haai in hun nabijheid. Het was een enorm getob. De haai, waar Dandau constant tegen praatte, lag geen moment stil. Ze waren verplicht al lopend het onderstel aan het tuig te haken. Eindelijk hadden ze het voor elkaar. Onder trux hing nu iets wat leek op een doorgezakt veldbed tussen twee trapeziums. Het was een degelijke

constructie, flexibel bevestigd, zodat de bewegingsvrijheid van de haai niet belemmerd werd. Trux was nu onrustig. Ikki gaf hem wat meer ruimte en liet hem uitrazen. De haai zwom met grote snelheid rond binnen de muren en scheerde een paar keer rakelings langs hen. Sias vroeg zich af hoe het er buiten de muren zou uitzien. Tot nu toe kende hij alleen deze binnenplaats. Hij wist uit de verhalen van Dandau en Ikki dat de chaos er uit zag als een combinatie van de woestijn met een maanlandschap. Hij bukte en raapte een handje van het fijne witte zand op. Het leek op zilverzand en liep tussen zijn vingers door als water. Het waterige gevoel werd versterkt doordat het zand zo koud was. Ikki legde hem de functies van de knoppen uit, aangevuld door Dandau. De rode knop was de gevarenknop, daarop moest hij drukken als Trux hem ooit zou aanvallen. De knop bracht een korte bewusteloosheid teweeg en was ook bruikbaar voor een noodstop. De groene knop was om de haai te roepen, hij zond een loksignaal uit. Een blauwe schuifregelaar diende voor de hoogte. De gele knop tenslotte, was de hoofdschakelaar. Met de kompasring werd de gewenste richting ingesteld, samen met de timer was je dan in staat om bijvoorbeeld een half uur in zuidoostelijke richting te reizen. Ze stelden een koers vast en bespraken de oriëntatiepunten waarop Sias moest letten. De reis zou een uur of vijf duren, zodat hij 's ochtends om zeven uur weer terug zou zijn. Het reisdoel was een oase pal oost, gelegen op een derde van de afstand tot de eerste tussenpost. De tussenpost werd bemand door Balder, een kluizenaar zoals de andere chaosbewoners. Slechts enkele zonderlingen waren in staat zowel de chaos als de eenzaamheid te trotseren. Sias was nieuwsgierig naar deze mensen, waar met respect over gesproken werd door Dandau. Maar voorlopig had hij zorgen, het optimisme bij het avondmaal was bekoeld in de avondkou. Hij zag er tegen op om te gaan, overgeleverd aan het onbekende. Ikki probeerde hem gerust te stellen en verzekerde hem dat de chaos 's nachts het meest stabiel was. Met een zucht hing hij de rugzak op zijn schouders, geholpen door Dandau. Ikki gaf hem de besturing en hielp hem de polsband vast te maken. "Niet laten vallen en vooral niet kwijtraken, anders moet je lopen," zei hij. "Hou contact met me. Als je me wilt spreken, denk dan terug aan Firwalda en ik zal je horen," voegde hij er aan toe. Na een laatste afscheidwoord begon Sias mee op te rennen met Trux. Hij begon ook tegen de haai te praten: "Rustig maar jochie, we gaan een stukje zwemmen." Hij liet zich zijdelings in het veldbed rollen en lag, plotseling vrij, op zijn rug in het onderstel. Hij begon zich om te draaien, enigszins in paniek omdat hij niet kon zien waar ze heen gingen. Trux, die weer onrustig was, zwiepte nu van het ene eind naar het andere door de beperkte ruimte. Sias voelde met ontzag de kracht van Trux die de extra draaglast niet scheen te merken. Dandau en Ikki flitsten voorbij, ze zwaaiden naar hem. Toen hij eindelijk goed lag, stelde Sias het apparaat in op pal oost, voor een duur van twee uur. Langzaam schoof hij de

hoogteregelaar omhoog. Trux zwom in volle vaart op de oostelijk muur af, net voor hij er tegen aan zou zwemmen keerde hij met een strakke bocht linksom. Sias werd door de middelpuntvliedende kracht buitenwaarts geslingerd en stevig in de mat gedrukt. Het ging te hard, veel te hard, naar zijn zin. "Hoe zet je dit ding zachter?" brulde hij. Bij de tweede aanloop schoof hij de hoogteregelaar helemaal omhoog. Hij kon nog net de beugel vastgrijpen om te voorkomen dat hij achteruit de mat zou schuiven. Stijl omhoog ging Trux, die nu de vrijheid scheen te ruiken. Ze doken over de muur terwijl Sias de hoogte bijstelde.

Hij hapte naar adem, niet alleen stond er buiten de muren meer wind, ook het uitzicht was overweldigend mooi. Met grote snelheid, op een meter of vijf hoogte, vlogen ze over een schitterend droomlandschap. De maan die binnen de muren nog niet te zien was geweest, kwam op aan de horizon en was minstens twee keer zo groot als de aardse maan. Hij scheen met een laag, warm licht over de zandheuvels en gepolijste rotsen. Het landschap onder hen, maar ook de sterrenhemel boven hen was van een uitgestrektheid zoals hij op aarde nog nooit had gezien. Het zanderige landschap leek bezaaid met geheimen. Al snel raakte hij gewend aan de soepele slingeringen van de spiermassa boven hem. Sias trok zijn handschoenen aan, hij kreeg koude vingers. Hij keek op het kompas en op zijn horloge, alles ging goed. "Eigenlijk best eenvoudig," dacht hij. Hij was geen moment bang geweest dat Trux hem niet kon dragen, zo veel kracht en zekerheid sprak er uit de bewegingen van de haai. Het stelde hem gerust. Vrediger nu, bestudeerde hij het landschap. Het maanlicht verdeelde de bodem in Yin en Yang. In geel glinsteren en magische schaduwpartijen. De richels in het terrein leken op de golflijnen van de zeebodem. De haai paste hier goed bij. Hier en daar groeiden struiken en een enkele dramatische bonsai. Het land was bezaaid met zwerfkeien, sommigen zo groot als een huis. Trux zwom om de keien heen als ze op zijn pad lagen. Langzaam kreeg Sias meer gevoel voor de bewegingen van de haai. Hij kon al anticiperen op de manoeuvres. Ter verhoging van het effect stak hij zijn armen zijwaarts, zo leek het alsof hij zelf vloog. De versmelting met het majestueuze dier gaf hem een enorme kick. Hij liet Trux stijgen en duikvluchten maken over het verlaten land. Onwillekeurig begon hij te brullen en te joelen, zo suisdan ze samen door de nacht. Toen Sias klaar was, merkte hij een beweging op aan zijn rechterzijde. Verbaasd constateerde hij dat er een grote vogel met hen meevloog. Het dier bleef een gelijke hoogte en afstand aanhouden. Sias tuurde in de donkerte, maar kon niet veel meer ontdekken dan dat het een uil was. Wat deed het dier? Volgde de uil hen, of vlogen ze bij toeval dezelfde richting? Hij speelde met de gedachte van de koers af te wijken om te zien wat de uil zou doen. Hij at een boterham en gooide met de korsten naar de uil. Deze negeerde het toegeworpen voedsel volledig. "Misschien lust

hij geen brood," dacht Sias. Zijn impuls volgend, draaide hij aan de kompasring. Trux verlegde zijn koers een aantal graden naar links. De uil stuurde bij en volgde hen. Sias daalde, de uil volgde. Stijl liet hij de haai optrekken. Dit was te veel voor de uil, die heftig moest fladderen om hen in te halen. Sias grinnikte en stuurde nu op de uil af. De vogel ontweek de toenadering en probeerde een gelijke afstand te houden. Hij stuurde achter de uil aan, die nu regelrecht op de vlucht was voor die twee gekken. De uil maakte een paar ontwijkende bewegingen die moeiteloos gevolgd werden door Trux. Sias wenste de uil geen kwaad toe, maar werd gedreven door het jachtinstinct van Trux die nu volkomen op eigen houtje de uil volgde. Hij rukte zich los uit de betovering en stelde de kompasring weer in op oost. Dit had geen enkel effect op de haai. De uil dook op een groepje bomen en bosjes af en verdween tussen de takken. Trux bleef rond het dichte gebladerte zwemmen, blijkbaar niet van plan het op te geven. Eén maal dook de haai de struiken in en rukte een bek vol takken af. Dit kostte Sias een paar schrammen over zijn gezicht. Vloekend drukte hij op de rode knop. Trux verslaptte onmiddellijk en begon langzaam te dalen alsof hij zonk. Sias zag de grond op hem afkomen en vreesde verpletterd te worden onder het gewicht van de haai. De landing was onaangenaam. Gelukkig bleef de haai zweven op een halve meter hoogte en Sias kon gemakkelijk uit het onderstel kruipen. De haai hing scheef, hij had stuipen en sloeg wild met zijn staart heen en weer. De antenne op zijn kop was geknakt.

Sias ging bij hem uit de buurt. Hij liep om het gewas heen, dat gegroepeerd stond in de oksel van een rotspartij. Op een flinke afstand ging hij zitten. Hij vertrouwde dat heftige gedoe niet. Sias at nog een boterham. Bij wijze van toetje nam hij een sigaret en een borreltje uit de veldfles. Hij zag Trux langzaam bijkomen en wegzwemmen. Sias liet hem gaan. Hij staarde met een hoofd vol filosofische gedachten naar de sterrenhemel. Straks zou hij Trux wel terugroepen. De maan was achter de rotsen, de lucht rook naar nacht. Sias ademde diep in. De sterren pinkelden een taal tegen hem die hij niet verstond. Hij probeerde de grote beer te vinden, dit lukte hem niet. Hij trok zijn knieën tegen zijn borst, het was koud. "En we nemen er nog een," neuriede hij en schonk nog een slokje in. Hij at wat van de chocolade om de verloren calorieën aan te vullen. Bij het opsteken van zijn derde sigaret zag hij opzij van hem de uil zitten. Het dier staarde hem aan met typische uilenogen. Zijn kromme klauwen grepen in het zand. "Shit! ik schrik me kapot!" zei Sias. Het dier knipoogde naar hem. Sias schoot zijn peukje naar de uil, die onhandig een paar passen opzij zette. Het zag er komisch uit. Sias lachte, hij liet de vogel met rust en schakelde het loksysteem voor Trux in. IJsberend liep hij onder de bomen, het duurde meer dan een half uur voor Trux kwam. De uil verroerde zich niet. Trux zwom rond Sias in kleine kringen. Het lukte

hem in de hangmat te ploffen en hij zette opnieuw koers naar het oosten.

De maan stond halverwege het hoogste punt en aan de horizon tekende zich een flauwe lichtgloed af. Het was laat, hij had door het geklooi met de uil meer dan een uur verloren. De uil volgde hen, op grotere afstand nu. Sias kende geen manier om de haai aan te sporen, dus ontspande hij zich en genoot van de zonsopkomst. De uren die volgden behoorden tot de indrukwekkendste uit zijn leven. Nooit zou hij zijn eerste keer in de chaos vergeten. Het landschap veranderde langzaam maar volkomen. Het kreeg iedere minuut meer details. Er was veel meer leven dan hij gezien had. Niet alleen meer groen, ook meer beweging, meer structuur en betekenis. Hij zag vogels en snel geritsel in het hoge gras. Hij zag eilanden van rots in een zee van wit zand. Aan de horizon verschenen met de komst van de zon ook felle wolken in melkachtige kleuren. Ongelofelijke tinten: lila, loodgrijs en roze. Het was harder gaan waaien. Hij bleef naar de zonsopgang kijken tot hij de warmte van de stralen op zijn gezicht kon voelen. Daarna keek hij naar het broeierige oranje met gesloten oogleden. Met zijn kin op zijn handen en rozig van de drank, voelde hij de kilte uit zijn botten trekken. Gefascineerd verdwaalde hij in de warme, rode wereld op het scherm van zijn oogleden.

HOOFDSTUK 5

Sias kreeg een dreun op zijn hoofd, hij hoorde het knarsen in zijn schedel. Aagh! knipperend tegen het felle licht, keek hij wat er aan de hand was. Trux zwom tussen de bomen, hij had niet genoeg marge onder zich gehouden en Sias was met zijn kop tegen een tak geknald. Sias zag de tak hangen, gebroken en wel. Met zijn handen op zijn hoofd, alsof hij de pijn weg kon drukken, lag hij kreunend en scheldend in het onderstel. "Stomme klotenhaai! Mislukte haring! Stupide moordmachine!" Sias putte zich uit in het verzinnen van steeds banalere scheldnamen. "Psychopathische zeekoe! Smerige sloper!" Hij ging hier mee door, tot zijn pijn gezakt was. Hij liet Trux stijgen in grote cirkels. Het was na zevenen en hij had geen idee waar hij was. Recht onder hem lag een gebied van enkele hectaren. Het was rijkelijk begroeid, gezien de gigantische kale vlakke die zich daaromheen bevond. Sias zocht naar de drie oriëntatiepunten die Dandau met hem besproken had. Onder hem lag waarschijnlijk het eerste jachtveld van Trux. Om dat zeker te weten, zouden er twee bronnen moeten zijn. Hij wilde er straks naar zoeken. Van dit punt uit, moest hij in het oosten een bergmassief kunnen zien. Hij zette zijn zonnebril op en tuurde tegen het licht in naar de horizon. Inderdaad was met de bril duidelijk het massief te zien. Nu moest hij nog het tussenstation van Balder zoeken. Dat zou zich bevinden halverwege de voederplaats en het massief, in oostelijke richting. Gelukkig zag hij in de verblindende witheid een donker silhouet. Het vooruitzicht te verdwalen in deze waanwereld beangstigde Sias. Hij stuurde Trux weer naar beneden.

Uiterst geconcentreerd doorkruiste hij met de haai het gebied. Op twee meter hoogte leek de snelheid veel groter. Struiken en bomen flitsten voorbij, de bodem veranderde in een tapijt. Hij voelde zijn ochtendhumeur wegspoelen door de adrenaline. Soepel scheerden ze door het gebied, obstakels ontwijkend als vanzelf. Sias versmolt met de bewegingen als een ruiter met zijn paard. Hij voelde zich sterk. Dit was de glorie van alle bestuurders. Hij speurde de bodem af op zoek naar de bronnen. Plotseling hoorde hij boven het geluid van de wind uit, een gekraak en gebonk. Meteen daarop sloeg er een monsterlijke kop naast hen in de grond. Een enorme vogelbek hakte net mis. Het zand vloog tegen het doek van het onderstel. Een rood oog staarde hem aan. Trux dook tussen twee pilaren van poten door. Het waren kippenpoten. Duidelijk zag Sias de enorme vuilgele schubben. Ze zwommen op een grote open plek in de struiken, deze lag rond een weelderig begroeide heuvel. Sias zag nu een stuk of vijf gigantische kippen rondstappen met schokkerige bewegingen. De veren deinden. Hij zag zoveel nieuwe details dat het leek of hij voor het eerst

echt kippen zag. De dieren probeerden Trux, inclusief Sias, op te eten realiseerde hij zich. Verwoed renden ze op Trux af en doken met hun hoornen snavels om hen te pikken. Er volgde een nachtmerrie van geweld. Trux, volkomen buiten controle, ging de kippen te lijf als een pitbull. Sias werd door de woeste bewegingen heen en weer geslingerd. Regelmatig bonkte hij tegen poten en verenmassa's als Trux een bos veren uitrukte. Hij herinnerde later zich alleen nog korte filmbeelden. Luizen tussen de veren, bloed en gerafelde wonden, paniekerig rode lellen, dit alles begeleidt door een penetrante kippenstank. Na een schijnbaar lange tijd had Trux de kippen verjaagd. De haai had een schram opgelopen, maar was verder in orde. Ze hadden de open ruimte voor zich alleen. Sias, die de bron kon zien aan de laagste zijde van de heuvel, durfde niet uit te stappen. Hij was bang dat de kippen terug zouden komen. Zonder Trux was hij reddeloos verloren. De haai zwom nog steeds onrustig rond. Sias kon niet anders doen dan afwachten. Hij liet de haai zijn gang gaan en zocht naar zijn laatste boterhammen. Met een wildkloppend hart probeerde hij te eten. Zijn mond was te droog en zijn keel zat te vol met zijn hart, hij kreeg het brood niet weg. Hij had dorst. Nadat de haai wat tot rust was gekomen, wachtte hij tot ze vlak bij de bron waren en drukte hij op de rode knop. Sias liet zich bezorgd maar toch opgelucht uit de mat rollen.

De haai zakte scheef op het gras als een zwakke ballon. Sias greep met beide handen in de grond en drukte zijn gezicht in het vochtige jonge gras. Hij snoof diep aan de geur van de grond en het gekneusde groen. Ikti's stem, vertrouwd inmiddels, klonk in zijn hoofd. Dat gaf de illusie dat hij vlakbij was. Hij keek onwillekeurig om zich heen. "Hé Sias! hoor je me?" "Ja, luid en duidelijk," zei Sias. "Vul je veldfles met water en zorg dat je daar weg komt," zei Ikti. "Waar moet ik heen?" vroeg hij geschrokken. "Ga naar het tussenstation van Balder, ik spreek je daar, tot straks!" Sias was klaar met zijn veldfles, terwijl de haai nog op zijn zij hing. Hij duwde er eens met zijn voet tegen. Het slappe dier dreef weg. Hoe moest hij hier weg komen? Sias' aandacht werd getrokken door een bruin vlekje aan de rand van zijn gezichtsveld. Daar zat de uil weer. De vogel zat roerloos en sloeg hen gade. Een ingeving volgend goot hij de veldfles leeg over de rug van Trux. Hij liep van voor tot achter langs het lijf. Het water had een vreemde uitwerking op de haai. Het werd volkomen door de huid opgenomen. Eest gaf het een donkere vlek als water op droge aarde, daarna was het verdwenen. Sias was bezig zijn veldfles weer te vullen toen hij werd opgeschrikt door een geluid dat leek op kreunend metaal. Hij keek naar de haai, waar het geluid vandaan kwam. De haai had een halo gekregen. De lucht rond het beest vibreerde en vertekende het beeld daarachter. Met een droge plof van lucht dat een vacuüm opvult, kromp de haai tot de helft van zijn grootte. Sias knipperde met

zijn ogen. Er gingen zwakke sidderingen door het haaienlichaam. Sias zag de kippen scharrelen onder de bosjes, in normaal formaat nu gelukkig. Een van de kippen hield haar poot onder de veren getrokken. De andere kippen zagen er gehavend uit. Kale plekken, lamme vleugels en gescheurde lellen. Blijkbaar waren ze de vechtpartij weer vergeten. Trux echter niet. Hij maakte volle vaart en voor Sias iets kon doen of zeggen viel hij de kippen aan. Driftig rukte hij stukken los, de kippen kakelden in paniek. Twee van de kippen waren al in grote brokken achter de kiezen van Trux verdwenen toen Sias aankwam bij de slappe bosjes veren. Zonder na te denken gaf hij de haai een dreun. Trux zwom weg. De uil had al die tijd niet bewogen. Sias wist niet meer wat hij moest doen. Het onderstel waar de haai was uit gezwommen, lag nutteloos op de grond. Hoe moest hij hier in hemelsnaam weggkomen? Hij ging zitten en at zijn brood op. Hij dronk er water bij uit de bron. Het was een sensatie. Het water vloeide via het gootje dat hij met zijn handen vormde zijn mond in. Het was koud en zuiver. Het water prikkelde een plek hoog achter in zijn keel. Iedere slikbeweging schonk hem een diepe bevrediging. Bij wijze van afsluiting stak hij een sigaret op. Zodra de rook zijn longen in rolde, voelde hij zich licht in zijn hoofd. Er leek geen eind te komen aan het inhaleren. Zijn longen waren ook zintuigen besepte hij. Zeer gevoelige zintuigen. Ze proefden de nuances van het tabaksmengsel, ze registreerden de temperatuur, de luchtvochtigheid en luchtdruk. In slowmotion wervelde hij mee met de rook onder in zijn longen. Hij volgde de rook op weg naar buiten. Ze streelde zijn lippen voor ze ontsnapte. Sias hoorde midden in zijn bespiegelingen de stem van Ikti; "Je kiest wel een vreemde plek om te mediteren, typisch iets voor jou. Ga desnoods lopen, maar ga weg!" Sias kon zich moeilijk voorstellen dat deze schitterende plaats gevaarlijk was. Maar hij was de kippen nog niet vergeten. Hij activeerde het loksysteem voor Trux. Het onderstel vermaakte hij, zodat er een slee overbleef. Misschien was Trux sterk genoeg om hem te slepen. Trux arriveerde snel en leek onaangedaan door de gebeurtenissen. Sias haalde de riemen nog wat strakker aan. Na enig experimenteren met de hoogte die Trux moest aanhouden had hij een acceptabele positie. Het laagste deel sleepte nog over de grond maar Trux was in staat hem voort te trekken. Het kostte wel moeite, dat kon Sias zien aan de kortere bewegingen die Trux moest maken om vooruit te komen. Hij stuurde de haai hoog over de begroeiing heen en liep zelf naar de rand van de oase.

Daar aangekomen nam hij plaats in de slee en liet Trux hem door het stuifzand slepen. Deze manier ging behoorlijk ten koste van de snelheid, maar was te verkiezen boven het lopen in de opkomende hitte van de ochtend. Sias trok zijn jak uit en zette zijn bril op. Hij moest goed uitkijken dat Trux niet over een steen zwom. Sias zat in de staartrichting

en moest steeds over zijn schouder kijken waar ze heen gingen. Gaandeweg werd de vlakke leger en leger. Sias rookte en keek naar de uil die hij af en toe zag cirkelen. Hij wilde zich overgeven aan zijn dagdromen, maar hij was niet in de juiste stemming. Hij zocht contact met Ikti zonder resultaat. Eentonigheid en verveling gingen hand in hand. Dankbaar dronk hij van het bronwater uit zijn veldfles, het was nog koel. Opnieuw onderging hij de eigenaardige sliksensatie. Zijn dorst was over maar hij bleef slokjes nemen. De zon scheen boven op zijn hoofd, de randjes van zijn oren voelden aan als gebakken spek. Ongeduldig keek hij over zijn schouder. Tegen de rechte streep van de horizon zag hij zeven stippen afsteken. Hij tuurde, ze bewogen. Sias stelde de koers bij zodat hun wegen zich zouden kruisen. Met spanning wachtte hij af. Toen hij stofwolkjes rond hun voeten zag stelde hij de koers nog een keer bij. Hij was als eerste bij het verwachte kruispunt. Sias drukte de haai in slaap.

Hij stapte uit en keek naar de naderende processie. De kleine personen waren gehuld in roestbruine monnikskleding, de kappen over het hoofd getrokken. Sias kon niets zien van het gelaat van de voorste loper. Hij stapte met uitgestoken hand op de figuur af. Met een ruime boog liep het wezen om hem heen, de hele situatie negerend. De volgers liepen in ganzenpas achter de leider aan. Het hele rijtje vloeide om Sias heen die daar nog stond met uitgestoken hand. "Hallo-o! ik heet Sias!" Deze uitspraak leek verstoken van iedere betekenis. De woestenij negeerde hem en de lopers ook. Hij liep naar de haai en pakte zijn spullen. Met een sukkeldrafje liep hij achter de rij aan tot hij hen had ingehaald. Foeterend liep hij achter de ruggetjes aan. "Wacht nou toch even! Bah! Klottenmonniken!" Ondertussen hees hij zijn rugzak op zijn schouders. Toen schelden niet meer hielp begon hij zwetend en wel te zingen. Het was een onbenullig kinderversje. Aan de houding van de schouders zag hij dat de belangstelling van de achterste loper gewekt was. Sias hoopte dat er spoedig een eind aan de tocht zou komen. Het zweet doorweekte zijn hemd en stak in zijn ogen. Wanhopig begon hij een smartlap te zingen. Zijn malaise sloot goed aan bij de trieste inhoud van het lied. Vol overgave zong hij zijn leed. De figuur voor hem kon zich niet langer bedwingen. Snel keek ze achterom, de plooiën van de kap vasthoudend. Het was een jonge vrouw. In de korte tijd die Sias naar het gezicht kon kijken, zag hij nieuwsgierige bruine ogen onder licht opgetrokken wenkbrauwen. Het gezicht was mollig en gaaf. De uitdrukking van de mond was niet afkeurend, eerder ontspannen. Snel keek het meisje weer voor zich. Haar schouders waren iets gekromd, ze leek vastberaden niet meer om te kijken. Sias zong met meer volume, uitdagend zelfs. Hij ging door tot zijn keel zeer deed. Hij stopte om een slok water te nemen. Zodra hij de fles aan zijn mond zette, stopte de rij, alle vrouwen keken naar hem. Hij stopte en probeerde een gesprek te beginnen. De vrouwen

bleven hem aankijken met neutrale uitdrukking. Of keken ze naar de fles? Sias stak de fles vooruit, bij wijze van verzoeningsgebaar. De vrouwen deinsden achteruit. Verbaasd haalde hij zijn schouders op. Na een bevroren moment, draaiden de vrouwen zich weer om, de achterste als laatste. Geduldig volgde Sias de bizarre optocht. Hij zakte veel dieper weg in het zand dan de vrouwen. Het werden een paar moeilijke uren voor hem. Hij was uitgeput eer de vrouwen stilstonden.

Sias keek om zich heen. Ze stonden midden in de zandvlakte zonder noemenswaardige oriëntatiepunten. Het zand straalde de hitte terug en zorgde voor de waterige glimmerring, die verdween als je dichterbij kwam. De meisjes gingen in een kring staan. Zachtjes zongen ze onverstanebare woorden naar het midden van de cirkel. Sias ging zitten op zijn rugzak, hij wilde dat hij een hoed had. Het zingen was mooi om te horen. Geraffineerd zetten de meisjes de akkoorden op, in steeds wisselende samenstelling. Hoe langer Sias luisterde hoe meer bewondering hij voelde. Langzaam drong het knappe van de zang tot hem door. De melodie was niet herkenbaar, ze vloede voort zonder herhalingen. De akkoorden werden tegengesproken met andere akkoorden. Sias poogde een verhaal te ontdekken, maar voor hij daar in slaagde was de zang ten einde. In de plotselinge stilte viel het geluid van de wind weer op. De meisjes begonnen ritmisch te stampvoeten. De sandalen klepperden tegen hun voetzolen en wierpen zand op. Even plotseling als het gezang, stopte het geroffel. De dames bleven gespannen naar het midden van de cirkel kijken. Het zand bewoog. Een oppervlakte zo groot als een deur verschoof. Zand stortte in de diepte. De opening gaapte hen aan. Zoals te verwachten daalde de eerste al de trap af. Sias volgde als laatste.

Net voor hij onder het oppervlak zou verdwijnen vloog de uil langs zijn hoofd. Het dier verdween in de zwartheid voor hem. Sias moest steeds meer op de tast gaan lopen. Hij verstpakte zich toen zijn voeten dachten dat er nog een trede kwam. Met zijn armen beschermend voor zich, waadde hij door de duisternis. De meisjes was hij kwijt. Nog wel hoorde hij het geklepper van de sandalen. Het klonk ver weg en kwam uit de richting die voor hem lag. Zuchtend stapte hij verder. Het zuivere zwart was een verademing na het pure wit van buiten. De koelte leek hier goed bij te passen. Sias had het idee dat zijn verhitte oren nog nagloeiden. Hij zag een plaatje voor zich, van zichzelf in de schemer. Zijn oren waren zichtbaar als verlichte oranje partjes met rode adertjes. Hij dacht terug aan de spelletjes die hij als kind speelde met de lantaarn. Zijn ogen waren inmiddels aan de donkerte gewend. Vage grijzen kon hij onderscheiden. Het waren doffe plekken op de wanden. Sias voelde eraan. Het was hard. Op de grond voelde hij duidelijk zand. De vlekken op de wanden waren als

water voor zijn vruchtbare verbeelding. Met gemak ontdekte hij maskers en monsters in de vormen. Als kind kon hij trage films zien in de bewegingen van de wolken. Hij vermaakte zich met de groteske figuren tot een vlaag wind hem losrukte uit zijn visioenen.

Hij stond in een ruime hal. In het midden stond een klein fontein verlicht door kaarsen. Er hingen gordijnen voor openingen in de wand. Ze waren van dezelfde stof als de monnikskleden. Sias haalde diep adem. Hij rook de mengeling van vochtige aarde en kaarsenvuur. Nieuwsgierig trok hij een van de gordijnen opzij. Een gang. Een volgend gordijn ook een gang. In snel tempo keek hij achter alle gordijnen. Wat nu weer? Raadseltjes? Sias had helemaal geen zin om te verdwalen in het gangenstelsel. Hij deed zijn rugzak af en ging zitten op een van de banken langs de muur. Opgelucht trok hij zijn schoenen en sokken uit. Hij liep naar de fontein en zette een voet in het bassin. Heerlijk! Ha! Sias stond lekker met zijn tenen te friemelen toen er een gordijn opzij ging. Een van de lopers, waarschijnlijk de achterste, bracht hem een doek. Natuurlijk van dezelfde makelij als de monnikskappen. Sias droogde zijn voet ermee af. De stevige ruwe stof nam slecht vocht op. Sias bekeek de bruinrode vezels, ze kwamen hem bekend voor. Hij bedankte het meisje. Ze leek het te begrijpen, maar gaf geen antwoord. Sias waste zijn andere voet ook. Het meisje wilde hem helpen afdrogen. Toen hij dit weigerde leek ze gekwetst. Hij vroeg hoe ze heette. Voor het eerst bleek dat ze hem niet verstond. Ze antwoordde in een zangerige taal met een hoop keelklanken. Wat ze zei klonk lief, maar Sias verstond het niet. "Sias," zei hij en klopte op zijn borst. Hij herhaalde het kennismakingsritueel nog eens. Ze knikte en legde een sierlijk handje op haar borst. "Liwayway," zei ze. "Liwayway?" zei Sias haar na. Ze lachte en bedekte haar mond. "Li-way-way," herhaalde ze. Sias klopte het zand van zijn sokken en schoenen. Hij volgde Liwayway die op hem had staan wachten. Ze ging hem voor door een van de gordijnen. Af en toe keek ze om of hij nog volgde. Op de gang kwamen vele gordijnen uit. Blindelings zocht Liwayway haar weg door het doolhof. Uiteindelijk kwamen ze in de badkamer.

Sias werd uit zijn kleren geholpen. Hij liet haar begaan. Ze werkte hem het lege bad in en begon emmers lauw water over hem heen te storten. Hij werd handig ingezeept. Ze was voorzichtig met de vele blauwe plekken en schrammen die hij had opgelopen. Ze waste zijn haar. Hier besteedde ze veel aandacht aan. Ze masseerde zijn hoofdhuid. Sias wist niet dat er zoveel spanning in zijn vel zat. Hij werd nog eens afgespoeld. Hij stond naast het bad toen ze hem afdroogde. Ze trok er een trapje bij om zijn haar te drogen. Sias voelde zich geveild. Hij was over zijn gène heen. Het wende snel om als een prins behandeld te worden. Hij keek tussen de plooien van de handdoek door. Verdiept in haar taak, fronste ze haar

wenkbrauwen. "Wat een schatje," dacht hij. Hij kon het niet meer houden. Hij sloeg zijn armen om haar heen, trok haar tegen zich aan en zoende haar op de hoek van haar mond. Ze sloeg naar hem en probeerde hem weg te duwen. Hij hield haar zacht vast tot ze ophield met tegenstribbelen. Ze wierp korte blikken op zijn gezicht en sloeg dan de ogen weer neer. Hij kuste haar opnieuw, deze keer langzaam. Ze verzette zich niet maar kuste hem niet terug. Wel hield ze hem stevig vast. Langzaam werden haar lippen zachter. Hij voelde door haar pij haar billen. Sias wilde haar. Zijn hart klopte in zijn keel. Ze communiceerden met tongzoenen en werden daarbij steeds openhartiger. Sias maakte het koord van haar pij los. Ze persten hun lichamen tegen elkaar. Sias voelde haar kleine maar stevige borsten tegen hem aan drukken. Hij wreef over haar billen. Liwayway zoog zijn tong in haar mond. Hij voelde tussen haar benen, zacht als zijde. Ze was nat. Met gemak gleed hij bij haar binnen, het voelde als thuiskomen. Vol hartstocht bedreven ze de liefde op het trapje. Het was kort maar heftig. Naschokkend wachtten ze tot het hoogtepunt was weggeëbd. Ze stonden met de armen om elkaar heen na te gloeien tot Liwayway van het trapje stapte. Ze fristen zich op en Sias kreeg een pij die veel te klein was. Gehaast liepen ze door de gangen. Liwayway mompelde een hele reeks melodieuze klanken. Voor Sias klonk het als: "Oh jé, wat heb ik nu weer gedaan? Straks kom ik in de problemen."

Ze stapten de eetzaal in. Aan de tafel zaten zeven meisjes en aan het hoofdeinde zat een oud vrouwtje. Ze waren de laatsten. De andere meisjes keken openlijk nieuwsgierig. Ze namen plaats. De oude vrouw ging voor in het gebed. Sias gluurde onder het bidden. Prachtig al die devote meisjesgezichten. Hij keek naar Liwayway, ze had de ogen gesloten. Nadat het lange gebed ten einde was, werd de pap opgediend in aarden borden. Een kom bruine suiker ging rond. Sias at van de pap. Het was havermost en vers gekookt. De melk was van geiten, dat kon hij duidelijk ruiken. Hij moest zich er over heen zetten om het toch te kunnen eten. Een extra schep suiker hielp. Hij kwam al etend steeds dichterbij zijn bord te hangen. De damp van de hete pap liet zijn neus lopen. De wereld om hem heen vergetend, at hij zijn pap. Er werd gezwegen. Sias keek op bij het gegiechel. Hij was bezig zijn bord af te likken. De oude vrouw grijnsde met één scheef tandje naar hem. Zij liet haar hand op tafel klappen en de meisjes waren stil. Ze bogen het hoofd en vouwden hun handen. De oude vrouw sprak een dankwoord. Daarna stonden de meisjes op, ieder nam zijn kom en verdween. Liwayway nam ook zijn kom mee. Sias zat alleen aan de tafel met de vrouw. Dit was wel een heel korte maaltijd. Haar zwarte kraalogen bestudeerden hem. Ze wenkte hem. Hij stond op en liep naar haar stoel. Ze stak haar hand uit, hij hielp haar opstaan. Ze liet hem los streek haar kleren glad en liep weg. Ze zei

in haar moedertaal tegen hem dat hij haar moest volgen. Sias volgde haar door de gangen naar een kamer.

Midden in de ruimte stond het trapje uit de badkamer. Het vrouwtje stond erachter. Ze wees naar de grond voor het trapje. Sias liep aarzelend naar de aangewezen plek. Enigszins schuldig nam hij plaats. De oude vrouw klom moeizaam de twee treetjes op. Ze rechtte haar rug en keek hem strak aan met haar slimme oogjes. Plotseling flitste haar hand en kreeg hij een draai om zijn oren die kletste. "Auw!" Het deed zeer aan zijn gevoelig rode lellen. Sias stond daar nog met open mond, terwijl het vrouwtje al van het trapje klom. Alsof alles wat hier gezegd kon worden was gezegd, verliet ze de kamer. Sias was alleen. Wat gingen de dingen snel. Hij kneep zijn ogen stevig dicht. "Pfoeh! ik ben moe," dacht hij. Toen hij ze open deed zat de uil recht tegenover hem. Stom stonden ze elkaar aan te staren. Het duurde lang. Sias kon de impasse ook niet doorbreken door wat tegen het dier te zeggen. Om haar van haar stuk te brengen maakte hij een kopstand tegen de muur. Dit had geen effect. De vogel bleef hem aanstaren, angstig groot vanuit een ondersteboven kikkerperspectief. De uil draaide haar kop als een robotje. Ze keek strak naar het gordijn, waar niets te zien was. Even later verscheen Liwayway. Gracieus glipte ze langs het gordijn. Ze liep rechtstreeks op de uil toe en aaide haar. Liwayway zag hem nu staan. Hij stond letterlijk voor lul, want zijn pij was opengefallen en hing in grote plooiën om zijn hoofd. Ze lachte niet, hoewel hij er gek moest uitzien met zijn lange witte benen in de lucht. Hij wist niets beter te verzinnen dan te bluffen dus bleef hij nog even staan. De vergelijking met bloemen drong zich aan hem op, die stonden ook met hun geslacht in de lucht. Ze wachtte geduldig tot hij klaar was. Na een tijdje ging hij zo nonchalant mogelijk weer staan. Ze wenkte en nodigde hem uit de vogel te aaien. Hij deed het. De zachtheid van het verenpak deed hem terug denken aan de binnenkant van haar dijen. "Chismosa," zei ze. "Ken jij die uil?" zei Sias. "Chismosa," herhaalde ze. Liwayway pakte hem bij zijn mouw en trok hem zachtjes mee naar buiten.

Samen dwaalden ze door de gangen. Sias vroeg zich af wat de betekenis van de uil was. Wat de betekenis van het hele gedoe was. Ze sleepte hem mee naar haar kamertje. Zorgvuldig sloot ze de gordijnen achter hem alsof ze haar buit veilig stelde. Ze deelden het smalle bedje, dat nog veel te kort was ook. Sias lag ongemakkelijk met opgetrokken knieën. Liwayway lag half op hem, tevreden als een poes sliep ze binnen een paar minuten. Hij had niet genoeg gegeten. Het leek allemaal zo onwerkelijk, hij voelde zich als een acteur in een nieuwe rol. Toch viel hij ook in slaap.

HOOFDSTUK 6

Midden in de nacht werd hij wakker. Zijn maag krampte van de honger. Liwayway sliep als een roos. Voorzichtig kroop hij bij haar vandaan, ze mompelde een verhaaltje tegen hem. Hij wachtte tot ze was uitgesproken en gleeed het bed uit. Met de pij aan liep hij door de gangen. Hier en daar stond een kandelaar. Hij wist de weg niet en er was niets waar hij zich op kon oriënteren. Zijn kompas zat bij de rest van zijn spullen en die was hij kwijt. Er leek geen eind te komen aan de herhaling van gangen. Hij probeerde grote cirkels rechtsom te maken. Waar was de keuken? Zacht maar duidelijk werd hij geroepen. Hij keek om. De oude vrouw stond midden in de gang. Ze wenkte hem met dringende gebaren. Sias, die zich de vorige ontmoeting nog levendig herinnerde, had niet zo veel zin in nog een lesje. Schoorvoetend kwam hij dichterbij. Hij volgde haar mopperend: "Er word hier verdraaid weinig gesproken en gegeten."

Ze gingen een ceremonieruimte binnen. In de wanden waren talloze nissen. In sommigen stonden kaarsen, anderen waren afgesloten door gordijntjes. Op de vloer lagen kussens en er stond een laag tafeltje. De oude vrouw ging zitten en nodigde hem uit hetzelfde te doen. Sias probeerde haar aan het verstand te brengen dat hij honger had. Ze kapte zijn verhaal af met een korte handbeweging. Ze begon te neuriën en opende een eenvoudig, zwartgelakt kistje. Met rituele gebaren haalde ze een aantal voorwerpen uit het kistje en legde ze op het tafeltje. Een voorwerp gewikkeld in een doekje, een pillendoosje, en een bosje stokjes. Al neuriënd ontvouwde zij het doekje, het bevatte een pijpje. Met een van de stokjes maakte zij het antieke ding schoon. Het pillendoosje ging open "Gagamba," zei ze. Behoedzaam viste ze met twee stokjes een kloddertje zo groot als een vingernagel uit het doosje. Ze legde de witte framboos in het pijpje. Ze keek hem ernstig aan. Langzaam en met nadruk de woorden uitsprekend legde ze hem iets uit. Ze maakte weidse gebaren en wees op de pijp. Toen nam ze vuur van de kaars met een stokje. Resoluut zette ze het pijpje aan haar mond en hield de vlam bij het spul. Even klonk er een geknisper, het gloeide kort. De vrouw zoog de rook die er van af kwam haar longen in, sloot de ogen en mond en wachtte. Ze hield haar adem in zo lang ze kon. Hoestend en proestend kwam ze weer een beetje bij. Haar wangen hadden een rode kleur gekregen en haar ogen stonden fel. Ze maakte de pijp schoon en vulde hem voor Sias. "Shit! zit ik hier te blowen met moeder overste," was zijn laatste heldere gedachte. Gefascineerd zag hij de bolletjes veranderen in gloeiende as. De rook smaakte bitter en was scherp in zijn keel. Hij deed de vrouw na door zijn adem in te houden en zijn ogen te sluiten. Net toen hij wilde denken dat het niet werkte, hoorde hij een geluid.

Snel opende hij zijn ogen. De oude vrouw zat naar hem te grijnzen. Het geluid had een plofferig ritme, hij kon het niet lokaliseren. Het was aangenaam voor zijn oren. De vibratie leek direct op zijn trommelvlies gericht. De ruimte kreeg meer betekenis voor hem. De schaduwen werden van een tastbaar zwart. Het beweeglijke licht vloeide als water over het reliëf van de muren en gordijnen. Sias voelde een strakke band om zijn hoofd. De suggestie was zo sterk dat hij met zijn hand over zijn voorhoofd wreef. Hij zag de oude vrouw tegen hem praten, maar hij hoorde geen ander geluid dan het zachte krassen. Er zat natuurlijk geen band om zijn hoofd, toch voelde hij het duidelijk. Zijn schedeldak werd eerst koud en vervolgens leek het te verdampen. Nu stond hij in rechtstreeks contact met het heelal. Hij voelde de leegte van de ruimte tegen de naaktheid van zijn hersenen. Alsof het om een drukverschil ging stroomde de warmte uit zijn buik naar zijn koude brein. "Ik ben een god in het diepst van mijn gedachten." Vluchtige stemmingen uit zijn schooltijd. "Dat is mooi zeg!" mengde Ikhti zich in zijn beleving. "Wat bedoel je?" vroeg Sias die moeite had zich te concentreren. "Een god zijn in het diepst van je gedachten, van wie is dat?" Ikhti zei het bedachtzaam. "Ik weet het niet meer," zei Sias. Hij werd afgeleid door het monotone gemurmel van het vrouwtje. Ze haakte in bij het doffe geknars, dat de ruimte vulde. Ikhti probeerde iets tegen hem te zeggen. Sias legde zijn handen op zijn hoofd, gelukkig voelde hij zijn haar. Zijn mond was kurkdroog. "Water!" zei hij tegen de oude vrouw. Ze kakelde tegen hem. Haar spreken leek zich te concentreren rond haar ene tand. Op eens lag hij naar het plafond te kijken. Op de achtergrond van zijn aandachtsveld hoorde hij een mengelmoes van geluiden. Het plafond was een kruisgewelf. Sias was vol bewondering voor het ritmisch patroon van het metselwerk. Hij was in staat de kleinste details van het poederige rode oppervlak te zien. Ikhti riep iets tegen hem. Sias maakte zich met moeite los van de visuele lijm. "Gevaar! Weg wezen. Snel!" riep Ikhti's stem. Sias wilde wel, maar het plafond veranderde in een kloof. Hij hoorde Ikhti roepen in de verte. De geluiden stoorden hem. De samenzang van het vrouwtje met het krasgeluid leek intenser te worden. Alsmar dieper werd de kloof die het plafond was. Sias viel in de kloof.

Wild maaide hij met zijn armen om zich heen. Hij lande op zijn gat. Zijn kin sloeg tegen zijn borst. Een spin zo groot als een varken, scharrelde opzij. Het ding was harig en afzichtelijk, zoals het hoorde. De monddelen bewogen voortdurend. In een hoekje van zijn geest vroeg hij zich af waar het inzicht bleef, de openbaring van wijsheid. De spin kwam hem bekend voor, met name de harige delen. Met verbazing herkende hij de vezels van zijn monnikspij. De monddelen waren verantwoordelijk voor het geluid, dat hij vanaf het begin had gehoord. Het vrouwtje zat in

kleermakerszit op de rug van de spin en zong mee. De geluiden hadden een grimmige bijklank gekregen. Ontzaglijk vreemd en vijandelijk was de spin. Een scheiding in ontwikkeling, van miljoenen jaren balde zich samen in dit moment. De oude vrouw zat hem uit te lachen leek het wel. De spin scheen trek te hebben, ze maalde steeds met haar kaken. Hatelijk schaterde het vrouwtje bij het zien van zijn afgrijzen. Ze sloeg de spin op zijn rug. Het monster zette razendsnel een paar passen zijn richting uit. Sias sprong opzij. De spin draaide mee en bleef hem aanstaren met trosjes ogen. De vrouw hief haar hand om de spin weer aan te sporen. Sias zag het aankomen, hij dook opzij en haalde uit. Het vrouwtje rolde ruggelings van de spin. Met schelle stem schreeuwde ze vervloekingen. De dingen gingen heel snel nu.

Opeens stond de kamer vol met mensen. De meisjes hielpen de oude vrouw overeind die haar tandje in haar hand hield als een kostbaar bezit. Simone Elaine liep op Sias af die wereldvreemd in het vertrek stond. Ze schudde aan zijn mouw. Sias stond met zijn handen als klauwen gekromd in een van de kussens. Zijn mond was droog, zijn hoofd en maag deden pijn. Zachtjes trok Simone Elaine het kussen uit zijn handen. Ze voerde hem mee de gang op.

Hij was compleet verrast haar op deze plaats te zien. "Waar kom jij nu vandaan? Hoe ben je hier gekomen?" vroeg hij. "Eén vraag tegelijk alsjeblieft. Dat zal ik je dadelijk allemaal vertellen, eerst gaan we je een beetje opknappen. Deze kant op. Eenmaal in de keuken was het behaaglijk warm. Sias zat met zijn voeten voor de kachel. Simone warmde kippensoep op. Ze dwong hem te zwijgen en de soep te eten. Het zout bracht hem weer tot zijn positieven. Met een natte neus herhaalde hij zijn vragen: "Wat is er gebeurd? Hoe kom jij hier?" Je hebt zojuist een trip gemaakt, waarschijnlijk een mengeling van zin en onzin," antwoordde Simone Elaine. "Weet je wel hoe gevaarlijk dat spul is? Ik kom gelukkig net op tijd. Ik heb me rotgehaast met de hovercraft," besloot ze. "Maar kende je deze plaats dan?" Sias had moeite een verband te zien tussen dit ondergrondse klooster en de mooie verpleegster. Simone Elaine zweeg en keek hem schattend aan. Ze hakte de knoop door en zei: "Goed ik zal je de waarheid vertellen. In feite ben ik de burgemeester van de stad. Mijn baantje als verpleegster is slechts een dekmantel. Het grootste deel van mijn tijd breng ik door op de bovenste verdieping van het stadskantoor. Volgens traditie weet niemand de identiteit van de burgemeester en dat moet ook zo blijven." Sias vond het maar een vreemd verhaal. "Hoe kun je nu twee banen tegelijk hebben?" protesteerde hij zwakjes. "Gewoon een deeltijdbaas nemen, het gaf me de gelegenheid jou als nieuwkomer te observeren," legde ze uit. Hij vroeg: "Maar hoe wist je dat ik hier was?" Ze antwoordde: "Door Chismosa. Alles wat ze ziet en hoort kan ik ook zien

en horen. Zij is mijn extra set zintuigen. Ik heb haar achter je aan gestuurd om op je te kunnen passen." Ze keek hem aan met grote, bezorgde ogen. Ze ontdekte iets op zijn lip en probeerde het eraf te vegen. Hij zag de verbazing op haar gezicht groeien. Hij pakte zijn onderlip en trok er aan. Op de binnenkant van zijn lip kon hij, langs zijn neus kijkend, blauwe vlekken zien. "Allemensen! heel je mond is blauw en ook je tong!" zei Simone Elaine duidelijk verbaasd. Sias moest om de een of andere reden meteen aan het bronwater denken. "Misschien komt het van het water uit de bron," zei hij. "Heb jij van het chaoswater gedronken?" naast verbazing, klonk er nu ook ontzag door in de stem van Simone Elaine. "Ja en behoorlijk veel ook," zei Sias stoer. "Dan mag je blij zijn dat je nog leeft. De chaos is wel heel erg mild voor jou," stelde ze vast. "Ben je hier vaker geweest?" vroeg Sias. Hij had het idee dat ze niet geheel openhartig tegen hem was, al leek haar bezorgdheid echt. "Nee ik ken deze plaats alleen door de waarnemingen van Chismosa. Maar nu hebben we belangrijker zaken te regelen." Op dat moment herinnerde Sias zich dat hij de bruinrode stof, die hier zoveel voorkwam, ook gezien had in het appartement bij Simone Elaine. Het lag op het puntje van zijn tong er naar te vragen. Hij hield zich in omdat hij merkte dat Simone Elaine van onderwerp veranderde. Simone zei: "De oude feeks zal behoorlijk kwaad zijn op je. Je hebt haar laatste tand er uit geslagen. Al pratend voerde ze hem mee. Sias herinnerde zich duidelijk een vrijscène met Simone Elaine waarbij een roodbruin ruw kussen dienst deed. Er was geen vergissing mogelijk, ze hield iets achter voor hem. Maar waarom? In gedachten volgde hij haar. Hoe wist ze hier de weg? Er klopte geen hout van haar verhaal. En wat te denken van haar burgermeesterschap? Met een hoofd vol vragen en een achterdochtig hart slipte hij achter een van de vele gordijnen. Simone liep al pratend verder. Even later hoorde hij haar roepen en zoeken. Hij hield zich muisstil in de kamer tot ze weg was. Sias had behoefte aan betrouwbare informatie. Hij zocht en zocht maar kon met geen mogelijkheid Liwayway vinden. Op zijn speurtocht ontdekte hij vele wonderbaarlijke kamers. In de ban van zijn zoektocht, sloop hij door de stille gangen. Hij had trek in koffie.

Bij toeval ontdekte hij het halletje met de fontein. Zijn spullen lagen er nog. Dolgelukkig graaide hij een pakje sigaretten uit de tas. Nu de koffie nog. Hij trok zijn sokken en schoenen aan, het tochtte over de grond. Zijn jak voelde vertrouwd en zijn rugtas weer licht. Opgewekt en met een ondeugend gekriebel in zijn buik zette hij zijn tocht voort. Impulsief zakte hij op zijn knieën en begon te kruipen.

Hij dacht terug aan een nacht in zijn ouderlijk huis. Iedereen sliep. De poes had hem wakker gemaakt door over zijn oogleden te likken. Alsof ze een afspraak hadden was hij uit bed gekropen en op handen en voeten

achter de poes aangegaan. Er volgde een spannende tocht door het gigantische herenhuis met zijn grote kamers en lange trappen. Hij imiteerde de poes in alles wat zij deed. Zo zaten ze samen te wachten en te luisteren op onverwachte plaatsjes. Sias keek waar de poes keek. Sias snuffelde waar de poes snuffelde. Hij maakte net zo weinig geluid als de poes en daardoor voelde hij zich onzichtbaar. Hij probeerde zelfs met zijn oren te draaien zoals de poes deed. Een heel nieuwe wereld ging voor hem open in dit zo vertrouwde huis. De geur van de parketvloer, en de Perzische tapijten. Het zachte suizen van het water door de buizen van de centrale verwarming. Als de poes aan de kier van een gesloten deur snoof, deed Sias voor het dier open. Ze zwierven dan door de kamers en keken samen naar de nacht. De poes voerde Sias de laatste trap af naar de gang. De gang had een marmeren vloer en was erg lang. Er trok een flinke stroom koude lucht over de grond. De lucht kwam onder de voordeur door, van buiten. De poes bestede erg veel aandacht aan de geurtjes die meedreven op deze luchtstroom. Samen keurden ze de lucht. Uiteindelijk eindigde de tocht voor de deur van de koelkast. De poes keek hem veelbetekenend aan. Gebroederlijk snoepten ze van het rookvlees. Sias sabbelde eerst het zout van de stukjes, voor hij ze aan de poes gaf.

Sias voelde zich weer net als toen. Hij snoof met korte snuffjes van de lucht. Hij wist nog dat als je grote diepe snuiven nam, je neus te veel afkoelde en dat je dan minder goed ging ruiken. Bovendien werd je duizelig van de overmaat aan zuurstof. Hij rook de geur van het overal aanwezige zand en ook iets kruidigs, wat hij niet kon benoemen. Het meeste leek de geur nog op die van een natte kwast zoethout. Hij volgde het sterkste aroma wat hij kon vinden. Af en toe nam hij even tijd om te luisteren. Hij hoorde geen stemmen, alleen het schuren van de gordijnen over de grond. Zijn knieën deden pijn van het scherpe zand. Plotseling pikte hij een sterke geurbaan op. Hij volgde hem gemakkelijk. Na een paar verkeerde gordijnen, was het raak. In deze ruimte geurde het overdadig naar zoethout. Hij liep naar de jute balen die achterin waren opgeslagen. Hij maakte het touw los en viste een paar harige stokjes uit de zak. Ze waren zo dik als een bezemsteel en zo lang als zijn onderarm. Ze wogen merkwaardig weinig en waren behaard als een kokosnoot. Sias had geen flauw idee wat het doel of nut van deze stokjes was. Toen het tot hem doordrong dat het spinnenpoten waren gooide hij ze snel terug. Er was verder niets te vinden. Sias was het kruipen zat. In de kamer ernaast lag kurk opgeslagen, ook verpakt in balen. Zulke grote stukken had Sias nog nooit gezien. In de volgende kamer lagen kleine kisten met in iedere kist één fles. De flessen waren stoffig, de etiketten waren onleesbaar. Sias stopte een fles in zijn rugtas. Hij doorzocht een hele reeks kamers. Er waren kamers met kaarsen, kamers met vaten, met gedroogde vruchten en met noten. "Een nijvere gemeenschap." fluisterde

Sias in zichzelf. Hij verzamelde hier en daar wat mondvoorraad en stopte het in zijn tas. Toen hij slaap kreeg zocht hij de kamer met kurk weer op. Hij nestelde zich als een hond tussen de balen en viel in een onrustige slaap.

HOOFDSTUK 7

Sias werd ruw in zijn zij gestoken en viel om met de hele stapel zakken. Een groepje oudere vrouwen onder leiding van moeder overste prikte naar hem met vreemde speren. Hij stond op en wreef in zijn ogen. Ongeduldig porden ze naar hem. De speren hadden weerhaken. Dreigend dreven ze hem door de gangen. Zonder pardon werd hij naar buiten gewerkt. Liwayway stond daar al met gebogen hoofd. Het schot werd over het gat getrokken en dat was dat.

Sias stond verdwaasd naar het zand te kijken dat over het schot waaide. Liwayway zei iets dat hij niet verstond, ze zag er bedroefd uit. Troostend legde hij een hand op haar schouder. Ze schudde hem af en begon hem uit te foeteren. Uit haar gebaren begreep hij dat ze vond dat het allemaal door zijn toedoen was. Schuldbewust wachtte hij tot ze klaar was met stampvoeten. Hij wenkte dat ze hem moest volgen. Zich oriënterend op de zon liep hij in oostelijke richting. Hij wilde naar Balder, misschien kon die hen helpen. Liwayway volgde hem op een afstandje. Sias zette er stevig de pas in, hij wilde opschieten nu het nog niet zo warm was. Hij wachtte een paar maal op Liwayway, maar zij bleef achter hem en weigerde naast hem te lopen. Het was een mooie ochtend, de zandzee warmde langzaam op. De lucht was bezaaid met witte wolkpluimen. Sias haalde diep adem, scherp van de honger en gepikeerd door Liwayway's afwijzing, verhoogde hij het tempo. Na een half uur zag hij een geschikte plaats om te ontbijten.

Ze gingen zitten in de schaduw van een oeroude kurkeik. Samen bekeken ze de buit van zijn nachtelijke strooptocht. Liwayway was opgetogen met het eten. Ze pakte meteen de pakjes gedroogde vruchten en de noten. De vruchten waren zoets als overmaatse vijgen. Liwayway smeerde er een gele pasta op. Sias rook er aan, het was mosterd. Hij probeerde de onwaarschijnlijke combinatie. Een stekende pijn schoot via zijn neus naar zijn voorhoofd. De tranen rolden over zijn wangen. Liwayway schoot in de lach. Met één hand wees ze naar hem met de andere bedekte ze haar mond.

Een man stapte achter de kurkboom vandaan en zei: "Hebben jullie nog wat te eten voor een hongerige woestijnreiziger?" De man was lang en donker. Hij bewoog zich vlot en zeker, voor Sias en Liwayway konden reageren, had hij al plaats genomen. Deze man kon gevaarlijk zijn realiseerde Sias zich meteen. De man stelde zich voor als: "Garves uit Punt" Na de plichtplegingen, begon Garves mee te eten. Hij leek zich op zijn gemak te voelen, hij praatte veel en zat vol met vragen. Sias was

terughoudend met zijn antwoorden. Liwayway hield zich afzijdig van alles. Garves was volgens eigen zeggen chaoskoerier voor Punt, de stad in het oostelijk bergmassief. Toen hij hoorde dat ze op weg waren naar Balder riep hij enthousiast: "Daar ga ik ook heen! Dan kunnen we samen reizen, dat is veel veiliger." Daar was Sias al bang voor. Zijn vermoeden, dat ze voorlopig nog niet van Garves af waren, werd werkelijkheid. "Ik heb gehoord dat de spinnenherders op jacht zijn," zei Garves. Sias veerde op. "Hoezo op jacht?" vroeg hij. "De kudde wordt altijd in de buurt van het klooster gehouden. Meestal in de kloof," antwoordde Garves. "De herders hebben zeker voedsel nodig voor de spinnen," voegde hij er aan toe. Sias wilde gaan, hij hield niet van dit soort onheilsboodschappen. Een akelig voor gevoel, stak als een angel in zijn buik. Ze braken het kamp op en vervolgden de tocht.

Liwayway was er nu op gebrand naast hem te lopen, ze had de pest aan deze nieuwkomer. Ze vermeed ieder contact met Garves, ook al poogde hij met al zijn charmes contact te maken met haar. Ze liepen een gebied in met uitzonderlijk veel keien, zo groot als een boekenkast. Het leek of ze op maat waren gesorteerd en hier zo gelijk mogelijk waren verspreid. Ook Garves en Liwayway voelden zich niet op hun gemak nu. Zachtjes pratend vroeg Sias: "Moeten we echt door dit gebied, ik voel me hier niet goed." "Helaas wel, dit is de enige toegang tot de brug over het ravijn. Dit is ook het favoriete jachtveld van de herders. Ze bespringen de reizigers van achter de rotsen," legde Garves ten overvloede uit. "Fijn!" zei Sias. Garves haalde een kort kapmes onder zijn jas uit en nam de leiding. Liwayway greep Sias bij zijn arm, samen volgden ze Garves. Iedereen zweeg, zachtjes slopen ze door het keienveld. De spanning was voelbaar, achter iedere rots verwachtten ze de vijand. Sias had niets om mee te vechten, hij raapte twee vuistgrote keien en gaf er een aan Liwayway. Op dit onmogelijke moment moest Sias denken aan Firwalda, de thuisplaneet van de Hugger Muggers. Alsof hij een telefoonnummer gedraaid had floepte de stem van Ikhti in zijn hoofd: "Sias? Waar ben je? Wat is er aan de hand, ik voel gevaar!" Sias seinde: "We staan midden tussen de rotsen." "Sta stil, stop met denken en laat me door jouw ogen meekijken," commandeerde Ikhti. Sias stopte en zag Garves en Liwayway doorsluipen met gebogen schouders.

Langzaam draaide hij rond, zodat Ikhti een indruk van de omgeving kon krijgen. Met een ijselijk gekrijs en gegil kwamen de rotsen tot leven. Opeens was hij omringd door dwergen. Ze droegen broeken en hemden gemaakt van het rode spinnenhaar. Aan lange stokken hadden ze sikkelmessen bevestigd. Daarmee zwaaiden ze wild om zich heen. De messen floten. Sias bevroor en vergat te gooien met zijn steen. Hij zag vanuit een ooghoek dat Garves en Liwayway terug kwamen rennen. De

dwergen sneden hen de pas af. Sias zag de dwergen op hem toe dringen. Ze hadden zwarte zonnebrillen op. Hun handen waren grof en sterk. Ze maaiden fanatiek naar zijn benen. Ikti riep: "Vecht! Vecht voor je leven!" Sias gooide zijn steen naar de dwerg die het dichtst bij was, de dwerg bukte en de steen miste. Sias rende en sprong met angstvleugels over de dwerg heen. Een ander groepje dwergen was bezig Garves en Liwayway in te sluiten. Sias sprintte met lange passen op hen af. Hij voelde zich vederlicht. De wind suisde in zijn oren. Garves zwaaide dreigend met zijn kapmes en hield de dwergen van zich af. Met Liwayway ging het minder goed, ze stond met haar rug tegen een rots. Ze hief de steen dreigend op. Drie dwergen sloten haar in, ze lachten vals, met hun lange gele tanden. Sias die in volle vaart kwam aangestoven sprong op en schopte een van de dwergen tegen zijn hoofd. De dwerg ging neer zonder een kik. Sias kon niet meer stoppen met rennen. hij maakte een korte cirkel linksom en al rennend pakte hij de sikkel van de gevallen dwerg. De twee overgebleven moordenaars keerden zich tegen hem. Sias was nu in het voordeel omdat zijn bereik veel groter was dan dat van de dwergen. De dwergen sisten tegen elkaar. Het groepje waar hij net aan ontsnapt was kwam aangestormd, spoedig zouden ze Sias insluiten. Sias hoorde gekerm achter zich, het kwam van de dwergen die met Garves vochten. Sias was er van overtuigd dat zijn dood nabij was. Deze gedachte riep zoveel weerstand bij hem op dat hij woest werd. Razend en brullend als een maniak rende hij op de twee af. De stok met de sikkel woog niets, met gemak zwiepte de sikkel door het dwergenvlees. Er viel een armpje op de grond. Een andere dwerg zakte ineen met zijn handen over zijn buik en kreunde een gebed. Sias was nu totaal buiten zinnen. Zijn hoofd voelde aan als een gloeiende kool op een blok ijs. Hij schreeuwde en vloekte naar de spinnenhoeders. Hij besepte dat hij deze storm van woede vast moest houden om te overleven. Hij viel aan op de overgebleven herders. De dwergen verdedigden zich nu. Sias bleef ze aanvallen zodat ze zich niet konden organiseren. De dwerg met de afgehakte arm droop af, het armpje droeg hij met zich mee. Sias duwde een dwerg om met de ronding van de sikkel, hij voelde het staal over de ribben glijden. Het bloed kleurde onmiddellijk roodbruin in het hete zand. Sias die weinig ervaring had met gevechten, liet zich onvoorwaardelijk lijden door zijn instincten. Daardoor leek het of hij een toeschouwer was van zijn eigen handelen. Later zou hij zich dit gevecht ook herinneren als toeschouwer. Hij hakte en sloeg tot ze vluchtten of op de grond lagen.

Hijgend keek hij om zich heen, hij zocht de anderen. Garves hield een bloederig kapmes in de lucht en lachte naar hem. Liwayway kwam aangerend, ze praatte druk tegen Sias en keek hem onderzoekend aan. Ze zag er ongedeed uit. De dwergherders verzamelden de doden en gewonden en dropen af. Elf stuks telde Sias er. Sias voelde zich vol

energie, zijn hart sloeg snel en krachtig. Hij voelde het bonken door zijn hele lichaam. Zijn handen trilden toen hij een sigaret opstak. Garves rookte mee en lachte om zijn trillende handen, "Sias de dwergenmoordenaar," spotte hij. Plotseling serieus merkte hij op: "Ik heb er nog nooit zo veel tegelijk gezien, er is iets aan de hand hier." Recht op de man af, vroeg hij Sias wat hij van de zaak wist. Sias vertelde hem van zijn belevenissen in het klooster. Verbaasd hoorde Garves zijn verhaal aan. "Ben jij in het klooster binnen geweest," vroeg hij ongelovig. "Ja, dat vertel ik je net, hoezo?" zei Sias. "Dat moet Balder weten, we proberen al maanden om meer over dat klooster te weten te komen. Ben je klaar om verder te gaan?" vroeg hij aan Sias. Sias knikte.

Liwayway nam een van de sikkels mee. Ze volgden Garves, die hen door het veld leidde. Garves volgde met gemak het spoor, dat de dwergen achtergelaten hadden door hun gesleep met de doden. Het liep naar een pad naast de brug. Garves begon af te dalen. "Is dit nu wel zo verstandig?" vroeg Sias. "Natuurlijk, met een beetje geluk is er beneden niemand om op de spinnen te letten," antwoordde Garves overtuigd. Het pad was steil en moeilijk begaanbaar. Glibberend gingen ze achter Garves aan. Het duurde lang, onderweg werd het steeds donkerder en kouder. Er verscheen vocht op de rotsen. Sias rook de zoethoutgeur van gisteren. "Pas op hier zitten spinnen," fluisterde hij naar Garves. "Ja natuurlijk daarom gaan we ook," zei Garves. "Maar wat wil je dan met die spinnen?" vroeg Sias. "Gewoon even rondneuzen. Stil! we zijn er bijna," siste Garves. Ze waren aangekomen op een plateau. Een paar meter lager, op de bodem, wriemelde het in de donkerte. Het doffe geklepper van de kaken klonk hier honderdvoudig. Naast elkaar gelegen op hun buik, tuurden ze in de diepte. Er waren verschillend gebieden afgezet. Zo werden de spinnen verdeeld in groepen. Een enkele dwerg stond voor een gordijn op wacht. Ze zagen meteen het nut van de sikkelstokken. Als de spinnen te dicht op de dwerg drongen, liet de dwerg de sikkel laag over de grond fluiten. De spinnen dansten weg bij de eerste bewegingen. Verder was er niet veel te zien. Blijkbaar waren er afdelingen voor spinnen in verschillende leeftijdsgroepen. Er was ook een spinnenscheerderij ontdekte Garves. Sias zag een stapel lege zakken, zoals die waar hij vannacht op geslapen had. "Waarschijnlijk staat het klooster via een gang in verbinding met de kloof," zei Sias zacht. Garves knikte, zijn ogen fonkelden. "Jij geniet hiervan hè?" zei Sias. Garves knikte weer en grijnsde van oor tot oor. Liwayway had genoeg gezien, ze begon achteruit te kruipen. Sias aarzelde tussen blijven en meer zien of wegwezen met Liwayway. Hij wilde niet gescheiden raken, hij besloot Liwayway achterna te gaan. Garves volgde spoedig.

Sias rilde toen hij vanuit de koude diepte in de warme ochtend stapte.

Snel gingen ze de brug over. Ze kwamen niemand tegen en liepen een uur lang stevig door. Er werd gezwegen, zelfs Garves was stil. In de verte doemde een natuurlijke poort op. Het was een doorgang tussen twee ruggen rots, die zich kilometers uitstrekten in beide richtingen. De keuze was duidelijk, of omlopen of door de poort. De zon stond bijna recht boven de hemel. De enige schaduw, was de schaduw onder de boog. Uitzierend naar een pauze, legden ze het laatste stuk af.

Sias gooide zijn rugtas op de grond en plofte neer. Liwayway liet zich langzaam langs de rots zakken en ging beheerst zitten. Alleen Garves bleef staan. Sias lag op zijn rug en zag Garves een verdroogde tak oprapen. Hij slingerde hem voor zich uit. Bliksemsnel sprong er iets op uit het zand. Een oranje slang met groene vlekken omklemde de tak en probeerde het hout te vergifigen. De slang gaf het snel op. Hij liet het hout voor wat het was en met een paar sidderende bewegingen was hij weer verdwenen onder het zand. "Probleempje! klapslangen," zei Garves met een spijtig gezicht. "Komt er dan werkelijk geen eind aan deze rampspoed," zei Sias dramatisch. Garves trok zijn wenkbrauwen op, daarna begon hij te lachen. Hij sloeg dubbel van de lol. Toen Sias zichzelf in gedachten terughoorde moest hij ook lachen. Liwayway bleef stoïcijns onder de grap die ze niet verstond. Sias hielp haar met het uitpakken van de rugzak. Ze aten, onbekommerd om wat komen ging. De fles die Sias gepikt had bevatte port en goede ook. Het werd een vrolijke picknick. Garves slaagde er zelfs in Liwayway te laten lachen, door een imitatie te geven van Sias' gevecht met de dwergen. Hij gedroeg zich uiterst correct en galant tegen Liwayway. Toch liet Liwayway geen gelegenheid ongebaat om Sias voor te trekken. Ze zorgde ervoor dat hij de beste stukjes kreeg. Sias voelde zich bemoedigd en gevleid door dit gebaar. Toen ze klaar waren, had Sias moeite met staan. Hij had de meeste port gekregen en die zakte nu in zijn benen. Garves vertelde dat de slangen er op de heenweg niet gelegen hadden. Wel was hij bij vertrek gewaarschuwd door Balder voor deze val. "We hebben geen flauw idee van het verspreidingsgebied van de slangen," zei Garves. Liwayway begon druk heen en weer te lopen en stenen te verzamelen. Ze gooide ze op een hoop. Garves probeerde aan de weet te komen wat ze van plan was. Ze negeerde hem volkomen, hij moest naast haar meelopen om zijn betoog te houden. Toen hij klaar was, wees ze achtereenvolgens naar hem en de stenen. Overbluft deed hij wat ze vroeg. Ook Sias hielp, zijn tempo lag wat laag. Ze gingen door met verzamelen tot er een flinke berg lag. Liwayway, die precies scheen te weten wat ze deed, gooide een flinke groep stenen bij elkaar zo'n twee meter verder.

Ze sprong over en wenkte de mannen dat ze meer stenen moesten gooien. Sias en Garves zweetten de port eruit. Af en toe sprong er een

slang op. Ze namen heel de voorraad stenen al gooiend mee. Wat ze voor nodig hadden haalden ze achter weg. Zo schoof het hele eiland langzaam door de zandvlakte. Sias en Garves waren aan het klieren geslagen. Sias was aan de beurt om voorop te staan. Als hij een steen gooide, stond Garves klaar met een paar keitjes om een eventuele slang te bekogelen. Sias meende dat hij de slangen kon zien onder het zand. Inderdaad scoorde hij steeds meer treffers. Sias voelde de warmte niet meer, zo geboeid was hij door de ontdekking dat hij de slangen kon vinden door op een bepaalde manier te kijken. Hij liet zijn blik onscherp worden en langzaam over het oppervlak dwalen. Het oppervlak verloor daardoor een hoop scherpte. De plaatsen waar de slangen lagen vielen op door details die ogenschijnlijk niets met de slangen te maken hadden. Een bepaalde schittering op een steentje, een typische schaduwvlek. Het was moeilijk vast te stellen. Misschien waren zijn visuele waarnemingen slechts een symbool voor waarnemingen op een ander niveau. Garves vroeg hem naar zijn nieuw verworven vaardigheid. Hij was teleurgesteld met de verklaring die Sias gaf. Hij wilde een praktisch verhaal, geen zweverige praatjes. Ze lieten Garves voorop staan en werkten door. nadat ze ongeveer vijftig meter hadden afgelegd was iedereen het zat. Ze kwamen steeds dichterbij elkaar te staan omdat de stenen die weg rolden verloren gingen. Gevangen op hun vlot van stenen, pauzeerden ze. Het was duidelijk dat ze met het krimpende eiland niet ver meer zouden komen. Vol overtuiging stapte Sias van de keien af. Liwayway en Garves grepen beiden een arm en sleurden hem terug. Ze praatten druk door elkaar heen tegen hem. Nu pas dacht Sias terug aan het laatste contact met Ikti. Terwijl Liwayway en Garves praatten, dacht Sias aan het groene Firwalda. Ogenblikkelijk was Ikti daar. Sias wilde hem uitleggen wat er gebeurd was, maar Ikti zei: "Bespaar je de moeite, het meeste heb ik gezien en gehoord door de zintuigen van de uil." "De uil?" herhaalde Sias hardop. Garves zweeg en keek rond. Liwayway volgde zijn mimiek en ontdekte de uil het eerst. Ze begon meteen te roepen naar de vogel die roerloos op een rots zat. "Chismosa!" riep ze met hoge stem. Meteen kwam de vogel aangevlogen. Ze voerde het beest wat noten. "Wat is dat?" vroeg Garves. "Dat is een spion voor Simone Elaine, maar Ikti kan ook door zijn ogen kijken." zei Sias. Garves keek hem niet begrijpend aan. "Ik begrijp niets van je wartaal, wie of wat zijn Simone en Ikti?" vroeg hij geërgerd. "Later als we bij Balder zijn zal ik je het allemaal uitleggen," verzuchte Sias. Garves knikte fronsend. Sias wendde zich weer tot Ikti. "Heb je enig idee hoe we hier vandaan kunnen komen?" vroeg hij aan Ikti. "Ja, eerst moet je Trux oproepen. Als hij er is kun je hem de sikkelstok laten slepen en het spoor volgen wat hij trekt." zei Ikti nuchter. Sias haalde onder belangstellende blikken het apparaatje uit zijn tas en stelde het oproepsignaal in werking. Garves zweeg, te trots om zijn nieuwsgierigheid te laten blijken. Liwayway aaide de uil. Garves was nijdig, hij had geen controle meer over de

situatie. Sias bereidde de komst van de haai zo goed mogelijk aan de anderen voor. Toch schrokken ze beiden toen de haai kwam aangezwommen met rustige slagen. Ook Sias was opnieuw onder de indruk van de majestueuze haai. Trux had zijn originele grootte terug. Sias vroeg in een opwelling of zijn tong nog blauw was aan Garves. Hij sperde zijn mond wagenwijd open. Garves keek alsof hij vuur zag bevrozen. De zekerheid dat Sias gek was stond duidelijk op zijn gezicht te lezen, maar hij knikte nee. Het chaoswater was uitgewerkt. De haai cirkelde rond het eiland terwijl ze met touwen en riemen het sleeptuig maakten. Ze bonden stenen aan de stok om het geheel te verzwaren. Toen de eg klaar was stelde Sias een koers in en gingen ze in ganzenpas achter de haai aan.

Ze marcheerden achter de stok tot er geen slangen meer opsprongen. Garves vroeg honderduit aan Sias. Sias was in zekere zin opgelucht dat hij verslag kon doen van zijn belevenissen. Samen bespraken ze de illusies van de chaos. Garves was bijzonder geïnteresseerd in details over Het klooster en Simone Elaine. Sias was openhartig maar vertelde niet dat hij met haar had geslapen. Voor het eerst in lange tijd zag Sias het silhouet van bomen aan de horizon. Ze schoten flink op. Hun lange schaduwen spoedden zich voort als voorbode van hun verlangen thuis te zijn. Gaandeweg verschenen er meer struiken. De Oase waar Balder woonde, was duidelijk te zien. Rond de schemertijd zouden ze er zijn. Ze zwegen alledrie, moe en hongerig. Balder stond hen op te wachten. Garves zwaaide naar hem. Sias herinnerde zich later niet veel meer van de avond. Kort na het eten viel hij in slaap.

HOOFDSTUK 8

Laat in de morgen werd Sias wakker, hij rekte zich uit in een uitstekend bed. De spierwitte lakens roken fris. Ook het slaapkamertje was keurig wit. Hij keek uit het raam. Verrast zag hij de weelderige tuin. Een uitbundige verscheidenheid aan bloemen, struiken en bomen. Er was geen orde in de tuin, geen perkjes en paaltjes, slechts overvloed aan leven. Hij ademde langzaam in, met gesloten ogen. Toen hij ze opende zag hij een haar van Liwayway op het kussen liggen. Hij stond op en ging de anderen zoeken.

Ze zaten aan de koffie op de veranda. Garves en Balder waren in gesprek, Liwayway kwam op hem toegelopen. Sias was blij haar te zien. Ze kusten, een beetje onwennig nog. Het was een hernieuwde kennismaking. Balder was een kleine man, hij leek nog het meest op een oude ambtenaar. Er hing een mismoedig sfeertje om hem heen. Ondanks zijn goede kleding leek zijn broek te groot, zijn colbert zat scheef en zijn overhemd en das hadden ruzie. Balder was een typische observeerder. Hij zei niet veel, maar hoorde en zag alles. Sias ging zitten en kreeg een kop koffie. Geduldig wachtte hij tot Garves en Balder waren uitgesproken. Garves sloeg hem op zijn schouder en zei tegen Balder: "Dit is Sias de dwergenslachter." "Garves heeft me van jullie avonturen verteld, zou je nog een paar vragen willen beantwoorden?" vroeg Balder aan Sias. "Ja natuurlijk," zei Sias vlotter dan hij wilde. Balder hoorde Sias uit over het klooster en zijn bewoners. Aan zijn nuchtere vragen kon Sias merken dat Balder een scherp verstand had. Sias vroeg hen waarom het klooster zo interessant voor hen was. Balder antwoordde: "We hebben al een tijdje het vermoeden, dat het klooster de bron is van de Gagamba die in Punt verhandeld wordt. Nu weten we het zeker. Het klooster handelt al heel lang in onschuldige producten zoals: kurk, vruchten, noten en wijn. Sinds een paar maanden is daar de Gagamba bij gekomen." "Wat is dat dan, die Gagamba?" vroeg Sias. "Spinnenkaviaar!, Archnodril! riep Garves enthousiast. "Het wordt gerookt en geeft een kort maar krachtig visioen. Jammer dat het verslavend is," zei Balder. Sias durfde niet te vertellen van zijn ervaring met moeder overste. "De dwergen vormen een probleem, er zijn er veel van en ze zijn onbevreesd. De heksen in het klooster moeten we ook niet onderschatten," zei Balder. Garves vulde aan: "Het vreemde is dat de Gagamba alleen in Punt verhandeld wordt en niet in Kern. Bovendien weten we niet wie de tussenpersonen zijn en wie er aan de touwtjes trekt." De twee mannen keken elkaar aan; nee ze waren nog niet klaar om in te grijpen. Vriendelijk verzochten ze Sias of hij bereid was Trux aan Garves uit te lenen zodat deze meer onderzoek kon doen. Sias aarzelde maar ging akkoord.

Er werd veel gepraat die dag, Sias hoorde voor het eerst verhalen over Punt. Blijkbaar functioneerden de steden autonoom in de chaoswereld. Garves sprak met onverholen minachting over Kern. Alles was beter in Punt tot en met het voedsel, de drank en de vrouwen. Hij nodigde Sias meerdere malen uit met hem mee te gaan naar Punt om het zelf te zien. Balder vulde hier en daar details aan en gaf toelichting. Van Balder leerde hij ook dingen over Liwayway. Balder sprak Liwayway's taal vloeiend. Zo kwam hij te weten dat ze te vondeling gezet was, net als de andere novices. De meisjes werden vastgebonden aan een paal in de grond. Dit was de enige manier om in het klooster opgenomen te worden. Er werden boze verhalen gefluisterd dat niet alle meisjes werden binnengehaald. Liwayway was zo lang ze zich kon herinneren al in het klooster. Ze kende alleen het klooster en de nabije omgeving. In de steden was ze nog nooit geweest. Balder opperde dat Sias en Liwayway konden proberen te communiceren door middel van telepathie. Dit idee borg Sias op voor later. Toen de gesprekken stil vielen aten ze nog wat, waarna iedereen naar zijn kamer ging.

Daar in dat witte kamertje leerden Sias en Liwayway elkaar pas goed kennen. Innig verstrengeld met Liwayway, sloot Sias zijn ogen en dacht aan Firwalda. Als vanzelfsprekend meldde Ikki zich: "Hallo Sias, alles goed?" "Ja, op het moment wel. Ik heb een vraag. Heb je nog goede tips? Ik wil telepathisch contact met Liwayway," vroeg Sias. "Jawel, geef me een ogenblik dan praat ik eerst even met Liwayway," zei Ikki. Sias keek naar het gezicht van Liwayway onder hem. Ze lag roerloos, haar gezicht was volkomen ontspannen, maar had toch een serieuze uitdrukking. Sias voelde hoe de warmte van haar schoot zijn lid omhulde. Zijn erectie nam toe, met langzame harteklopjes groeide hij in haar. Ikki onderbrak hem en zei: "Luister, Liwayway weet wat ze moet doen. Zo dadelijk leg jij je voorhoofd op dat van Liwayway, dat is het startsein. Probeer niets te doen, hoe leger je bent hoe beter. Het is niet moeilijker om telepathisch contact te hebben voor twee mensen met verschillende talen. Maak je geen zorgen als je niets begrijpt van wat je waarneemt. Het belangrijkste is dat je contact maakt, begrip komt later. En niet gaan liggen wippen voegde hij er nog aan toe." Sias deed wat Ikki gezegd had. Zachtjes zocht hij contact met het voorhoofd van Liwayway, het was lekker warm en het jeukte op een vreemde manier. Hij voelde dat ze wakker was en wachtte wat er ging gebeuren. Achter de duisternis van zijn voorhoofd zocht Sias naar contact.

Hij was terug in de gangen van het klooster, het voelde vreemd vertrouwd. Het leek op een droom, flarden onverstaanbare gesprekken en opbollende gordijnen. Hij vond Liwayway in een van de voorraadkamers.

Ze was bezig noten in zakken te doen. Opgetogen stond ze op en sprak tegen hem, het klonk als: "Hoeveel peren gaan er in een kist waar normaal vis in zit?" Met fijntjes opgetrokken wenkbrauwen keek ze hem aan. Sias haalde zijn schouders op en zei: "Als de peren in de vis passen, gaan er minstens evenveel peren als vissen in de kist." Ze schoten samen in de lach. Als ondeugende kinderen kraamden ze de grootst mogelijke onzin uit. "Trek de veren uit een boom," riep Liwayway en gooide naar hem met een nootje. "Sias zat haar achterna tussen de stapels zakken door. Hij riep: "Ik ga je pakken!" Liwayway rende de gang op. Er volgde een zwerftocht door het kloostercomplex. Sias zag de meisjes werken, de dwergen spinnenhoeden en de oude vrouwtjes Gagamba roken en snode plannen smeden. Hij doolde door de spinnenkloof, zag dat de spinnen geschoren werden, geslacht en verpakt. Het was hard werken voor de dwergen om de weerbarstige spinnen één voor één in een kooi te drijven. De dwergen hadden een uiterst doeltreffende methode om de spinnen te doden. Zodra er een spin zat opgesloten sprong er een dwerg van een verhoging op een wip. In de kooi zwiepte dan uit de bodem een glanzend scherpe pin omhoog die de spin doorboorde. Al stuipend scheidden de spinnen een wittige drab uit door een klier aan het achterlijf. De spinnengelei, die bestond uit klonten van duizenden spinne-eitjes, werd behandeld als goud en verpakt in een typisch rood papier. Hetzelfde rode papier zoals dat op aarde om het vuurwerk zat. De poten werden afgehakt met de sikkels en de overgebleven karkassen werden naar de scheerderei gerold. Plotseling was hij in een vergaderzaaltje, hij stond in een hoek en keek naar de aanwezigen. Aan het hoofd van de vergadering zat Simone Elaine. Ze zei dingen die Sias niet kon verstaan. Aan haar uitdrukking te zien was het ernstig. Woedend sloeg ze met haar vuist op tafel. De verzameling oude vrouwtjes boog het hoofd. Sias bediende de gasten en schonk glazen water vol. Niemand scheen hem te herkennen. Hij verliet het vertrek en ontwaakte in de armen van Liwayway.

Ze lag hem aan te kijken. Glimlachend bewoog ze haar onderlijf. Sias' slappe jongeheer was eruit gegleden. Ze rolde hem van zich af en ging boven op hem zitten. Ongeduldig warmde ze hem weer op. Hitsig wreef ze met haar kruis over zijn geslacht. Ze vreeën heftig en gepassioneerd. Sias zou deze middag nooit vergeten wist hij.

Duidelijk voldaan verschenen ze aan het avondeten. Garves vertrok meteen na de maaltijd. Buiten legde Sias hem uit hoe de knoppen van de afstandsbesturing werkten. Toen hij Garves met Trux weg zag gaan, voelde hij zich alsof hij zijn auto uitleende. Met tegenzin zag hij het stel kleiner worden tegen een strakke avondhemel. Liwayway fluisterde een paar afscheidswaarden. Sias begreep wat ze zei zonder haar te verstaan. Verbaasd volgde hij haar naar binnen. De avond werd volgekletst bij een

haardvuur. Samen luisterden ze geboeid naar Balder. Hij had een prettige stem en gebruikte zijn taal goed. Halverwege de avond drong het tot Sias door dat een ieder zijn eigen taal sprak. Toch verstonden ze elkaar. Balder nodigde hen uit zo lang te blijven als ze wilden. Hij deed een dringend beroep op hen om daarna naar Punt te gaan. Hij zei: "Garves is een bekende figuur in Punt, men weet dat hij voor mij werkt en er is voor hem weinig kans dat hij in contact komt met krachten die Punt niet gunstig gezind zijn. Bovendien zal hij nog wel een paar dagen wegblijven om te ontdekken hoe het transport naar de stad geregeld is. Daarom wil ik graag dat jullie gaan. Jullie zullen slechts vreemden zijn, even onopvallend als alle andere vreemden. Misschien kunnen jullie ontdekken hoe de Gagamba de stad in komt. Het klonk Sias allemaal wat riskant in de oren. Liwayway wilde wel naar de grote stad. Ze schudde aan zijn arm en knikte enthousiast naar hem. Twijfelend stemde Sias toe. Teverden haalde Balder een fles van zijn eigen distillaat te voorschijn, drie piepkleine borrelglasjes werden gevuld. Nieuwsgierig deed Liwayway de mannen na, ze hieven het glas en wipten het brouwsel naar binnen. Sias voelde de alcohol exploderen tot gas in zijn mond. Een overweldigende bloemengeur ging via zijn neus zijn hersenen binnen. Alles wat hij ooit had meegemaakt in verband met bloemen, bossen, gewassen, tuinen drong zich aan hem op. Iedere herinnering vocht om een eerste plaats. Sias slikte en zacht brandend verdween de schat zijn keelgat in. Nagenietend van het barokke geurpallet, keek hij naar Liwayway. Hij zag haar een vies gezicht trekken, manmoedig slikte ze het slokje door. De bittere componenten drongen nu in alle hevigheid tot haar door. Ze rilde uitgebreid en schudde zich af, zoals eigenlijk alleen kinderen dat kunnen. Balder gaf haar een glas water. Lang nadat Liwayway op zijn schouder in slaap was gevallen spraken ze nog over de zaken des levens. Ze gingen slapen toen de fles leeg was.

Sias wist niet meer hoe hij de vorige avond in bed gekomen was, hij had een kater. Onbarmhartig scheen de ochtendzon door de ramen, Liwayway was alweer weg. Na wat leek uren onder de douche gezeten te hebben, voelde zijn nek weer een beetje flexibel. De hoofdpijn had iets ingeboet aan scherpte. Hij was klaar om de dag te beginnen. Na het ontbijt liep hij de tuin in. Daar vond hij Balder en Liwayway in gesprek bij een boom vol schitterende witte bloemen.

Hij werd begroet en volgde Balder op zijn rondleiding door de tuin. Hand in hand met Liwayway luisterde hij naar Balders uitleg over de eigenschappen en kwaliteiten van bepaalde planten en bomen. Hij sprak met liefde over de bewoners van de tuin. Onder het spreken haalde hij hier en daar een takje of een oud blad weg. "In de woestenij van de chaos zijn een paar bewoonbare plaatsen en sommige van die plaatsen zijn een

broedplaats van scheppingskracht. Zoals de bron waar jij uit gedronken hebt en deze plaats hier. Door de meeste mensen wordt alles wat buiten de stadsmuren geschiedt als een bedreiging gezien. De oases zijn een soort baarmoeder voor chaoscreaties. Trux is in een van de oases geboren. Alles wat hier ontspringt is nieuw of anders. Kom ik zal jullie de eivogels en de rupsvlinders laten zien.

Op een open plek in het sprookjesbos zagen ze wat Balder bedoelde, hier krioelde het van het leven. Rupsen in regenboogkleuren met grote vleugels kropen over de takken van bijzondere bomen. Niets was hier gelijk aan elkaar. Alles had andere patronen en tekeningen. Van de eivogels waren zelfs de eierschalen verschillend in maat en kleur. "En wanneer komen ze uit?" vroeg Liwayway. Balder haalde zijn schouders op en zei: "Vandaag en morgen zijn het eivogels, overmorgen misschien boomkrokodillen, wie zal het zeggen?" Ze zagen een perfecte kopie van een struisvogel uit de struiken schieten, alleen was het dier slechts zo groot als een gans. Met enorme snelheid rende de vogel de bosjes in. Lachend keken ze het diertje na. Uit de struiken kwam een beer gewandeld. Het beest zag het groepje en maakte zich groot door op zijn achterpoten te gaan staan. Sias en Balder verstijfden. De beer kwijlde een beetje en hield met gevaarlijk veel intelligentie de indringers in de gaten. Voor ze iets konden doen liep Liwayway op de beer af. De beer rechtte zijn rug en schudde met zijn kop, het kwijl slingerde. De beer stapte van de ene op de andere poot. Liwayway stond stil op enkele meters afstand van de gigant. Ze begon zacht verwijtend te spreken tot het beest. De beer slikte zijn grommen in en raakte gefixeerd op het kleine wezen daar voor hem. Sias liet zacht de adem ontsnappen die hij al een tijdje inhield. Balder fluisterde naar hem: "Blijf doodstil staan, ze kan de beer aan denk ik." "Ik hoop het," antwoordde Sias. "Wat moeten we doen als dat niet zo is?" vroeg hij aan Balder. "Dan rapen we stenen en proberen we de beer af te leiden," zei Balder onzeker. Heel langzaam liet Liwayway haar hoofd scheef zakken, de beer volgde haar voorbeeld en hield zijn kop scheef om naar haar te kijken. Hij zag er meteen een stuk minder agressief uit. Liwayway zakte langzaam op haar knieën. De beer liet zich weer op de poten zakken. Langzaam en luidruchtig snuffelend kwam de beer dichterbij. Op de rug van de beer stak een hele rij vervaarlijke stekels omhoog. Nog steeds vol overtuiging sprekend aaide Liwayway over de ruige berenkop. De oren van de beer waren drie maal zo groot als de hand van Liwayway. Dit was de berigste beer die Sias ooit gezien had. Het dier liep schommelend terug de struiken in.

Eenmaal veilig op de terugweg, zagen ze nog wonderbaarlijke wezens, maar geen gevaarlijke meer. Door de spanning hadden ze honger gekregen. Ze aten van het fruit uit de bomen. Sias voelde zich in het

paradijs met Liwayway, rondgeleid door Balder. Ze zaten op een veldje maagdelijk gras. "Ik begrijp niet dat de mensen in de stad hier zo bang voor zijn," zei Sias. "Misschien zijn ze bevreesd dat de chaos iets voortbrengt wat beter geschikt is om de chaos te bewonen. Dat zou regelrechte concurrentie zijn, vergeet niet dat niemand van ons hier geboren is, we zijn allemaal gasten van een andere wereld," zei Balder. "Waarom heb ik nog nooit kinderen gezien in al die tijd dat ik hier ben?" vroeg Sias. "Er zijn gelukkig geen kinderen in de hel, iedereen die hier binnenkomt is geslachtsrijp. Blijkbaar verliezen we een belangrijk geschenk als we volwassen worden," antwoordde Balder. "Als dit de hel is, dan is het nog zo slecht niet," zei Sias vrolijk. "Vergis je niet, dit hier is het laboratorium van God, de couveuse van het universum. Hierbuiten in de woestijn heersen de chaos en de zon, dat is de hel. Tussen de steden heerst onbegrip en wantrouwen ook dat is de hel. De soorten zullen moeten proberen samen een bestaan te vinden zolang niemand een weg vindt om terug te keren naar zijn geboorteplaneet," sprak Balder ernstig. "Gaat er wel eens iemand terug?" vroeg Sias. "Soms lukt het een enkeling met behulp van Hugger Muggers. Dat is de voornaamste reden dat ze met rust gelaten worden. Als niet iedereen wist dat terugkeren onlosmakelijk verbonden is met deze wezens, zouden de mensen de Hugger Muggers waarschijnlijk uitroeien alleen al omdat ze zo anders zijn," zei Balder. "Ik mag ze wel," zei Sias "Ik ook, ze lijken als enigen onbedreigd door de chaos. Op een of andere manier vormen ze de sleutel tot een hoop vraagstukken," beaamde Balder. Samen liepen ze terug naar huis.

Ze bleven nog twee dagen te gast bij Balder. Het waren goede dagen, ze aten en sliepen veel. Sias voerde lange gesprekken met Balder. Met Liwayway verkende hij het nieuwe terrein van de telepathische communicatie. Ze hadden daarbij de grootste lol om allerlei misverstanden. Op een keer vertelde Liwayway hem een volksverhaaltje over Maya een klein bruin vogeltje en Uwak een grote zwarte vogel. Uwak stelt voor een vliegwedstrijd te doen, als de grote vogel wint wil hij de kleine vogel als beloning opeten. Maya stemt toe en ze vliegen de wedstrijd. De grote vogel wint, maar voor hij de kleine vogel kan opeten, zegt deze: "Doe me een plezier en ga jezelf eerst wassen voor je me opeet." Uwak gaat naar de rivier en de rivier zegt: "hoe kun je je wassen zonder schaal?" Uwak gaat naar de pottenbakker maar die zegt: "Ik kan geen klei scheppen zonder schop." Uwak gaat naar de smid maar die heeft geen vuur om op te smeden. Dan gaat Uwak naar een vrouw die aan het koken is. De vrouw vraagt hem hoe hij het vuur wil meenemen. "Gooi maar op mijn rug zegt Uwak. Natuurlijk vliegt de grote zwarte vogel in brand en Maya is vrij. Na dit succes leerden ze ook zonder fysiek contact te communiceren. De dagen gingen snel en de laatste nacht bij Balder voelde Sias zich alsof de vakantie voorbij was.

HOOFDSTUK 9

Voorzien van proviand en goede raad, vertrokken Sias en Liwayway bij het eerste ochtendlicht. Ze gingen naar het oosten, waar de zon de ochtendschemer uit de lucht smolt. Zwijgend liepen ze naast elkaar, verzonken in de geboorte van de dag. Toen de zon volledig was opgekomen boven het silhouet van het bergmassief, namen ze een korte pauze. Ze dronken van de meegenomen koffie. Sias keek naar Liwayway, ze lachte breed naar hem, dat prachtige meisje was zijn vriendin. Even voelde hij de onzekerheid steken. Stel dat ze in de stad zo overweldigd zou zijn door de moderne verlokkingen dat ze hem verliet. Hij schudde deze zinloze gedachte van zich af. Ze vervolgden hun tocht. Liwayway stelde talloze vragen over wat hen in de stad te wachten stond. Sias antwoordde zo goed hij kon. Ze was duidelijk opgewonden bij het vooruitzicht. Ook Sias was nieuwsgierig, hij dacht terug aan de verhalen die Garves over Punt verteld had. Hoe heette de herberg ook alweer waar ze elkaar zouden ontmoeten? "De volle beker?" Ze liepen uren zonder dat het massief dichterbij leek te komen. Pas later in de middag, toen de zon de bergwand vanuit het westen verlichtte, konden ze details onderscheiden. Punt was zichtbaar als een groenwit gevlekt dotje aan de voet van het gebergte. Volgens Balder konden ze bij gunstig weer de reis in anderhalve dag afleggen. Rond Punt zagen ze stippen liggen in het oplopende terrein. Sias verlangde naar het einde van de tocht, hij had de pest aan lange afstanden lopen in de hitte. Trux en de uil had hij sinds Balder niet meer gezien. Hij riep Ikti op, deze keer door hem simpelweg aan te spreken in gedachten. Samen namen ze de huidige situatie door. Ikti vertelde Sias dat hij het water als gids naar antwoorden moest gebruiken. Sias drong aan op uitleg maar Ikti ging hier niet op in. Van Ikti hoorde Sias dat er onrust was uitgebroken in Kern. Er was een partij ontstaan, die protesteerde tegen de rigide bureaucratie van Kern. Dit zou Simone Elaine wel even bezighouden dacht Sias opgelucht. Hij was een beetje achterdochtig als het over Simone Elaine ging. Hij hield niet van al die intriges en dat gekonkel. Een eind verder zagen ze de eerste krottenwijken. Het was een paar uur voor donker. De woestijn was eentonig geweest. Nu liep het terrein langzaam op en het aantal rotsblokken nam toe. Tegen de grotere stenen waren hutjes gebouwd. Verschillende materialen waren handig samengevoegd tot min of meer bewoonbare huisjes. Iedereen was aan het werk, sommige mensen keken verbaasd op naar deze twee vreemdelingen. Alle hutjes waren aan de westelijke kant van de rotsblokken gebouwd. Een man riep hen iets toe wat ze niet verstonden, een verwensing waarschijnlijk. Ze werden gewenkt door een stevige vrouw van middelbare leeftijd. Ze liepen haar erfje op en volgden haar naar binnen.

De vrouw was aan het koken op een houtvuurtje. Een grote velg diende als vuurkorf, daarop stond een pan met stoofpot te pruttelen. Het rook lekker. De vrouw keek naar de stand van de zon en beduidde dat ze moesten gaan zitten. Ze namen plaats op de kratjes die rond de tafel stonden. De ronde billen van de vrouw schudden in het ritme van het roeren. Twee mannen liepen het erf op ze droegen stokken over hun schouders. In het midden slingerden zakken met water. Opgelucht hingen ze hun last aan haken. De mannen wasten hun handen met zand en kwamen zich voorstellen. De oude man stelde zich voor als de vader en de jongste als de zoon. "Hebben jullie geen naam?" vroeg Sias. "Nee geen namen buiten de stad, geen familienaam, geen straatnaam, geen leeftijd. Alleen op die manier blijven we vrij." De man streek met zijn hand door het peenrode haar, de zoon imiteerde dit gebaar. De vrouw schepte de kommen vol met stoofpot en tapte een kan water uit een vat. Met een gebaar van eerbied schonk ze voor iedereen een glas vol. Het water was niet helemaal helder. De mannen hielden hun glas tegen het licht en fronsten. Ze bespraken de stijgende prijs van water, alsof het over belastingen ging. Onder het eten werd er met voorzichtige slokjes gedronken. Sias vond het water muf smaken, maar het leek hem veilig om het te drinken. De vrouw zweeg gedurende de hele maaltijd, pas later kwamen ze erachter dat ze niet kon spreken. De vader en de zoon stelden heel behoedzaam vragen over waar ze vandaan kwamen en waar ze heen gingen. Daarbij verontschuldigde zij zich vele malen en vroegen steeds of ze een persoonlijke vraag mochten stellen. Sias pakte dit beleefdheidsgebruik snel op en stelde even omslachtig zijn eigen vragen. De mannen waren de stad in geweest om het water te kopen. Buiten de stad was er alleen gedestilleerd water te krijgen. Dit water was het beste wat er in de gehele omtrek te vinden was, beweerden ze. Sias prees de kwaliteit van het water, maar moest terug denken aan de sensatie van het bronwater dat hij in de oase gedronken had. De stad was verdeeld in ringen het centrum voerde het bestuur. Bezoekers hadden alleen toegang tot de buitenste ring. Ringbewoners had via verkiezingen toegang tot een hogere ring. Zo was de hele stad verdeeld in zeven kasten. De nulde en hoogste kaste vormde het stadsbestuur, hun woord was wet. Zij regelden alle bestuurlijke functies. Alle centrumbewoners waren begonnen in de buitenste ring en vandaar opgeklimmen. Zo zorgde men ervoor dat de belangen van de lagere kasten bekend waren en behartigd werden. Buiten de stadsmuren leefden de bedelaars, de oplichters, de stadsgidsen, de geldwisselaars, de waterverkopers en talloze anderen. Het drukst was het nabij de grote poelen, waar de stad zijn afvalwater loosde. Hier wemelde het van de destilleerderijen, met behulp van de zon en allerlei filtertechnieken werd het afvalwater gezuiverd tot drinkbaar water. De vader had een baan bij een van de grotere installaties. Zijn zoon handelde

zo goed en kwaad als het ging in bont van de woestijnratten. De bron van het water bevond zich in het centrum en voedde de hele stad. Vervuiling was verboden, toch was het water dat uiteindelijk de stad verliet zo vaak gebruikt, dat het ondrinkbaar was. Hoe dichterbij je het centrum woonde des te beter werd de waterkwaliteit. Iedereen verhandelde delen van zijn rantsoen water door aan lager gelegen ringen. Water was er in vele soorten en werd geklasseerd met aanduidingen als: drinkwater, waswater en tuinwater. Water was handelswaar en betaalmiddel tegelijk. De vader gaf zijn beste economische en bestuurskundige inzichten te kennen. Daarna kwam de onvermijdelijke zelfgestookte drank op tafel. De vader voerde de boventoon in de gesprekken, de zoon zei niet zoveel. De vader sprak lang en met trots over de vrijheidsdrang van de families die buiten de stad leefden. Zij betaalden geen belasting en hadden ook geen recht op de stadsprivileges. De stadsmensen vond hij maar slappe meelopers. Hij romantiseerde het leven buiten de stad en minachtte het leven in de stad. Sias deed rustig aan met het stooksel, hij herinnerde zich zijn kater bij Balder nog. Sias en Liwayway deelden hun laatste proviand met de familie bij wijze van toetje. De vrouw ruimde de tafel af en ging slapen. Ze toonde Liwayway eerst hun slaappleats en verdween achter een gordijn. Liwayway besteedde veel aandacht aan het gereedmaken van de slaappleats. Ze groef met haar handen een ondiepe kuil, vlak naast het grote rotsblok. Met het zand maakte ze een wal om de kuil. Ze lagen in dit "bed" tussen twee dekens, toegedekt met het warme zand. Gecombineerd met de stralingswarmte van het rotsblok zouden ze de koude woestijnnacht wel doorkomen. Sias hoorde de vader en de zoon doorpraten met gedempte stemmen. Hij wilde nog plannen maken met Liwayway, maar ze sliepen vroeg, vermoeid van het lopen.

Midden in de nacht werd Sias wakker van een zacht geluid, hij luisterde maar kon het geluid niet definiëren. Een tijdje vochten zijn nieuwsgierigheid en luiheid met elkaar. Uiteindelijk sloop hij uit bed en kroop onder het gordijn door. In de hut was niemand te zien het geluid kwam van buiten. Sias keek voorzichtig door een spleet. De koude nachtlucht waaide in zijn ogen. De maan stond aan de hemel als een smalle, dreigende voorbode. De zoon, herkenbaar aan zijn rode kuif, was aan het graven. In een hoekje van het erf tussen het afval, zag Sias zijn silhouet. De zoon probeerde zo zacht mogelijk te doen en liet het zand voorzichtig uit de schop lopen. Argwanend keek hij om zich heen en ging in het midden van de kuil staan. met zijn handen groef hij verder. Dat viel niet mee, omdat het zand steeds terugliep in de kuil. De zoon stopte en dook ineens, zichzelf en zijn schop verbergend in het gat. Er kwam iemand aan. Sias' hart ging sneller slaan toen hij de figuur herkende. Het was een dwerg, dezelfde roestbruine kleren en compleet met sikkelstaf. Gek genoeg had hij ook nu in het donker zijn zonnebril op. De dwerg liep recht

op de kuil af en keek grinnikend naar beneden. De zoon kwam overeind en sloeg het zand van zich af. Hij bleef staan in de kniediepe kuil. Op lage toon voerden ze een kort gesprek, er werden pakjes geruild en de dwerg vertrok weer. Sias bleef kijken hoe de zoon het pakje begroef en het zand gladstreek.

Sias verstopte zich achter het gordijn van zijn slaapvertrek en hoorde de zoon naar bed gaan. Hij wachtte een half uurtje met de deken om zijn schouders geslagen. Hij rookte een sigaret en blies de rook door een van de vele kieren, Liwayway sliep de slaap der onschuldigen. Net toen hij naar buiten wilde gaan om het pakje op te graven, kwam de zoon weer uit bed.

Sias volgde hem en observeerde hem door dezelfde kier. Een andere bezoeker, een lange man deze keer, had zich opgesteld bij het afval. De zoon schudde zijn hand en groef het pakje op. Plotseling zag Sias de uil zitten het dier zat onbeweeglijk in de schaduw van een rots even verderop. Sias kon niet zien of de uil zijn ogen open had maar dat zou wel. De zoon wilde het pakje overhandigen en keek nerveus om zich heen. Hij ontdekte de uil. Eerst verstijfde hij, toen begon hij naar de uil toe te lopen. De uil sloeg met zijn vleugels, de zoon begon sneller te lopen. Chismosa kwam van de grond en won langzaam hoogte. Nu sprintte de zoon op de uil af. Het was spannend om te zien wie zou winnen. Met een laatste sprong graaide de zoon naar de uil. Hij raakte de uil die zijn balans verloor, maar nog net kon wegvliegen. Al snel was de vogel versmolten met de donkere hemel. "Zou het een drugsdeal zijn?" vroeg Sias zich af. Dat was te mooi om waar te zijn. Nog voor hij in de stad was aangekomen had hij al wat over de spinnendruge ontdekt. Er ontstond nu een woordenstrijd tussen de twee mannen. De zoon weigerde het pakje mee te geven. De man verwenste hem met veel te luide stem en liep weg. In de hut hoorde Sias geschuifel, hij dook zijn bed in en wachtte af. De vader ging naar buiten en ook de moeder was wakker geworden. Gewapend met een stok ging zij achter haar man aan. Buiten klonk nu een verhitte discussie tot de burens begonnen te vloeken. Binnenshuis werd het gesprek voortgezet. De vader eiste een verklaring die hij niet kreeg. Zoonlief draaide er omheen en mompelde iets over vrienden en afspraken. Tenslotte gaf de vader het op en ging iedereen naar bed. Sias zocht de warmte bij Liwayway. Hij kon moeilijk in slaap komen. Zijn geest was onrustig. In het zwakke maanlicht keek hij naar de ijle wolkjes van zijn adem in de nachtkou. Hij bestudeerde de deeltjes die glinsterden als miniatuursneeuwvlokjes. In gedachten nam hij verschillende scenario's door, die naadloos overgingen in zijn dromen.

HOOFDSTUK 10

Sias die altijd al een langslaper was geweest, werd het laatste wakker. Hij schudde het zand van zich af. Een beetje chagrijnig door dit ongemak, nam hij plaats aan de tafel. De vader en de zoon waren al weg. Langzaam ontdooiden zijn gemoed en na de koffie met een sigaret was hij klaar voor een nieuwe dag. Ze bedankten de vrouw voor de gastvrijheid. Opgeruimd begonnen ze aan het laatste deel van hun tocht, niet wetend dat het spannendste en rumoerigste deel van het avontuur nog moest komen. Het was een perfect moment in de ochtend toen ze de laatste honderden meters aflegden. De zon was warm zonder heet te zijn. De nog lange schaduwen gaven een extra dimensie aan Punt. Zoals het daar voor hen lag, leek het een mythische stad. Hoge stadsmuren met veel uitkijktorens en poorten. Alles was wit gekalkt, daarboven pronkte de stad met een groen kapsel. Op alle muren en daken groeiden gewassen. Als vanzelf waren ze de laatste uren steeds sneller gaan lopen. Sias hield in en benaderde behoedzaam een van de poorten. Liwayway kneep hard in zijn hand van opwindning. Het stofpad wat ze volgden was aan weerszijden begrensd door een wal van vuil en afval.

Natuurlijk stonden er wachters voor de poort, ze waren gewapend met zelfgemaakt wapentuig dat er akelig gemeen uitzag. De wachters zelf leken verveeld en moe. Enigszins opgeschrikt door de nieuwkomers rechtten ze hun ruggen en namen positie voor de poort. "Jullie weten de openingstijden toch?" sprak de kleinste van de twee. Sias vond het maar een min mannetje, echt zo'n type dat zich plaatsvervangend belangrijk voelt. Sias zei: "Natuurlijk, maar we zijn een beetje te vroeg". "Een uur noem ik geen beetje," zei de wacht spottend. "Waar komen jullie vandaan?" begon de andere wachter nu te zeuren. "Uit het westen," zei Sias. "We komen straks wel terug," voegde hij er aan toe en begon weg te lopen. Liwayway had niet veel zin om weer weg te gaan en volgde hem langzaam. "Als je ons je vrouwtje geeft laten we je wel binnen," probeerde de kleinste. "Kom terug dan regelen we wat," riep zijn makker. Sias beende pissig door, "val dood klootzak" siste hij voor zich uit. Ze liepen langs de stadsmuur. De muur was kilometers lang en vormde een halve cirkel tegen het bergmassief. Op onregelmatige plaatsen zaten er stadspoorten, allemaal bewaakt. Waar het bruine rioolwater uit de stad stroomde moesten ze om de bedrijvigheid heenlopen. Fantastische bouwsels, bestaande uit filters en destilleerkolommen werden continu bewaakt en bediend. Ze zochten een van de grootste poorten op en namen plaats langs de kant van de weg. Het afval stonk behoorlijk. Een tijd later zagen ze de eerste bezoekers komen. Er had zich een behoorlijk groepje mensen verzameld. Ze zaten net als Sias en Liwayway langs de

weg te wachten tot de deuren open gingen. De meeste mensen hadden handel bij zich. Sommigen maakten gebruik van de gelegenheid om te eten. De dikke deuren gingen moeizaam open. De mensen maakten een rij en werden één voor één gecontroleerd. Sias en Liwayway moesten hun naam opgeven en een vingerafdruk plaatsen. Zo simpel was het.

Ze liepen nieuwsgierig de poort door. De stad bruiste van leven, de bewoners van de zevende ring waren er klaar voor. Dwalend langs talloze winkeltjes waar alles dat benoemd kon worden verhandeld werd en zelfs dingen die niet benoemd konden worden. De meeste spullen waren uitgesteld voor de winkeltjes. Sommige winkeliers namen wel erg grote stukken van de weg in beslag. Op de smalste gedeelten ontstonden opstoppingen. Allerlei luchtjes dreven door de straat. De gehele ring leek te bestaan uit kooplui en eetgelegenheden. Er waren ook veel zaakjes waar je spullen kon laten repareren. Het maakte een oosterse indruk op Sias. Over de straten, van dak tot dak, waren er allerlei leidingen en goten te zien. Hierdoor werd het kostbare water verdeeld. Na wat leek uren lopen, namen ze plaats aan een tafeltje van "De volle beker". Sias bestelde twee uitsmijters en een kan bier. Hij overlegde met Liwayway wat ze zouden gaan doen. Na het eten vroegen ze om een kamer. De prijs viel mee en Sias had nog voldoende over voor een paar dagen. Ze legden hun bescheiden bagage op het bed en gingen opnieuw de stad in.

Het bier was in hen in de benen gezakt en het lopen vorderde moeizaam. Vaak bleven ze staan bij de stalletjes, om te kijken en om uit te rusten. Het nut van de weldadige begroeiing was duidelijk, het vormde een zonnenscherm en de opbrengst aan vruchten en fruit werd verhandeld. Hier hield men geen siësta, onverminderd ging de stad door. Liwayway was zo fit als een hoentje, haar koopdrift was nog niet over en ze sleepte hem voort langs de stalletjes. Het meeste wat hier verhandeld werd, was tweedehands. De kooplui boden hun waren aan met geroutineerde rap. Sias zag tamme ratten, zangvogeltjes, waakhonden en vechthanen. Veel snoepgoed en zelfgemaakte hapjes, veel handwerk en huishoudelijke artikelen. Er was ook een verrassende hoeveelheid tuingereedschap. Wapentuig werd openlijk verkocht, veel mensen droegen wapens. Een boekenstalletje, een waarzegger, een schoenmaker, een tandarts, het duizelde Sias. Plotseling ontdekte Liwayway de uil. Het dier zat met een touw om zijn poot op een stok. De handelaar wilde alleen vertellen dat hij het dier vanochtend gekocht had van een onbekende. Liwayway wilde Chismosa persé vrijkopen. Sias betaalde zuchtend. Eindelijk gingen ze naar de herberg. Sias plofte neer op het grote bed en legde zijn voeten omhoog tegen de muur. Liwayway spreidde de boodschappen uit op het bed. Sias zag de scheuren in het plafond. Hij bedacht dat Simone Elaine nu alles kon horen en zien via de uil. Sias overwoog Chismosa op straat te

zetten, maar Liwayway was zo lief met de vogel bezig dat hij dit niet over zijn hart kon verkrijgen. Hij nam zich voor niet over hun ware doel in de stad te spreken in het bijzijn van de spionvogel. Ja! dat was een goed idee. Zo zou hij het nadeel in een voordeel veranderen. De vogel zou in deze kamer minder te weten komen dan buiten, vrij in de stad. Daar zou hij wel voor zorgen.

Hij was even weggesukkeld, toen hij wakker werd deden zijn benen zeer. Stijfjes liet hij zijn bloedeloze voeten op het bed zakken. De uil observeerde hem met grote ogen. Liwayway was weg. Sias verzwikte zijn voet toen hij uit bed sprong. Vloekend en met een bonkend hart strompelde hij naar de deur. Hij liep door de slecht verlichte gang. De geur van rook en bier kwam hem tegemoet terwijl hij de trap afdaalde. Het geroezemoes ging gewoon door, het was druk in de herberg, niemand scheen hem op te merken. Voorzichtig zocht hij zijn weg naar de bar. De meeste tafels waren bezet. De mensen aten, dronken en er werd gelachen. Sias vroeg aan de waard of hij Liwayway weg had zien gaan. Hij moest aandringen tot de man verveeld toegaf dat ze een uur geleden naar buiten was gegaan. Vertwijfeld liep hij naar de uitgang, de geur van voedsel en gezelligheid achter zich latend.

Hier botste hij tegen Garves op. Garves reageerde enthousiast. Hij sloeg Sias uitbundig op zijn schouders. Voor Sias zijn verhaal kon doen sleepte Garves hem mee naar een leeg tafeltje achterin de zaal. "Hé bolle!" riep hij naar de waard "Breng eens wat te eten en drinken, ik verrek van de honger." Sias zei: "Liwayway is weg." Met een zucht liet Garves zich zakken op de stoel. "Hoezo, is Liwayway weg?" vroeg hij. "Ik werd net wakker en toen was ze weg, de waard zegt dat hij haar naar buiten zag gaan," zei Sias bedremmeld. Garves sprak de waard aan, die het eten kwam brengen. Het stadstaaltje was absoluut niet te verstaan voor Sias. Wel kon hij zien dat Garves een goede bekende van de waard was. Garves lachte veel, maar zag er vermoeid en stoffig uit. Eerst nam hij een paar grote slokken bier, hij veegde zijn mond af en zei met een voldane glimlach: "De waard zegt dat ze alleen en met kooplichtjes in haar ogen de straat op gegaan is." "Maak je geen zorgen de poorten zijn al dicht. Ze komt heus wel terug," voegde hij er aan toe. Sias twijfelde, maar liet het even rusten. "Waar heb je Trux gelaten?" vroeg hij. "Oh bij vrienden buiten de stad," zei Garves. "Vertel me alles wat er gebeurd is sinds ik weg ging, dan kan ik luisteren en ondertussen eten," sprak Garves al met een volle mond. Sias deed verslag van de gebeurtenissen, het gedeelte over de nachtelijke graafpartij interesseerde Garves het meest. "Die rooie, die ken ik wel, die zit vaak in de kroeg een eind verderop. Goed zo, dat zoeken we nog wel uit," zei Garves kluivend. Sias keek naar de klok, hij was bezorgd over Liwayway. Ongeduldig wachtte hij tot Garves klaar was

met eten. Hij sleurde hem praktisch uit zijn stoel en haastte zich naar de uitgang.

De nieuwsgierige blikken achter zich latend, stonden ze op straat. Garves nam de leiding en Sias volgde hem. Ze gingen van kroeg tot kroeg. Overal was wel wat te doen, hier een hanengevecht, daar een pokerspel. Sias rookte een pretsigaretje en dronk mysterieuze drankjes. Hij keek naar de meisjes van plezier, maar steeds was hij op zoek naar de gestalte van Liwayway. Zijn moeheid en zorgen waren van hem afgevallen, hij voelde zich vol zelfvertrouwen. Garves bewoog zich met gemak door de ruige menigte, hij maakte vlotte babbels en wist overal de weg. Ze stonden in een rustig hoekje aan de bar. De barman had Liwayway niet gezien. Zwijgend dronken ze van hun bier. "Oké! dan gaan we naar de 'De Helleput', alleen moeten we dan wel wat aan je uiterlijk doen," zei Garves bedenkelijk. Sias trok zijn wenkbrauwen op. "Als je zo gaat trek je oplichters aan als een magneet, veel te lastig," zei Garves. Hij pakte zijn glas bier en goot wat daar nog in zat over het hoofd van Sias. Toen maakte hij met zichtbaar genoeg een stekelige puinhoop van Sias' kapsel. Voor Sias kon reageren was Garves al met een buurman aan het onderhandelen over de prijs voor zijn laarzen. Sias hield er helemaal niet van om schoeisel van anderen aan te trekken. De laarzen waren zwaar en zwart, met dikke riemen en gespen. Sias moest zijn schoenen inleveren, want Garves had een ruilhandeltje geregeld. Met tegenzin schoof hij in de nog warme laarzen. Ze waren goed van maat, maar zijn voeten voelden loodzwaar. "Je jas is goed, al ziet hij er nog wat nieuw uit, kom dan gaan we naar de wapensmid," zei Garves weglappend. Sias volgde en kreeg een klap op zijn schouder van de man die nu zijn schoenen droeg.

De wapensmid was een grote vent. Hij zat op een stoel voor zijn winkeltje met een flesje bier. Hij droeg een korte broek en een hemd met korte mouwen, hoewel het al behoorlijk fris was. Garves sprak hem aan met meer respect en minder joviaal. Schattend bekeek de man Sias, nadat Garves hen aan elkaar had voorgesteld. "Wat wil je hebben dan?" vroeg hij. "Iets groots en opvallends, iets afschrikwekkends," zei Garves voor Sias kon antwoorden. De mannen gingen de winkel binnen, de protesten van Sias negerend. Binnen hing het vol met wapentuig; zwaarden, messen, bogen, en knotsen. Resoluut liep de wapenhandelaar op een serie strijdbijlen af. Sias kreeg een enorm gevaarte in zijn handen gedrukt. Perplex stond hij te kijken naar de geweldige bladen, die duidelijk sporen van gebruik vertoonden. Met twee handen hield hij de polsdikke steel vast. Er zat een punt aan de voorkant en een ring aan de achterkant. De bijl woog een kilo of zeven schatte Sias. "Met dit lieverdje bij je zullen de meeste je wel met rust laten," sprak de wapensmid. Garves knikte grijnzend. Sias hing de bijl op aan een haak en zei: "Ik wil

ook iets wat ik in geval van nood echt kan gebruiken. Iets kleins en onopvallends graag." Hij zei het zo stellig dat de mannen zonder tegenwerpingen gingen zoeken. Ze boden hem werpsterren aan, een kort kapmes, en een floret. Al deze wapens werden uitbundig aangeprezen, maar Sias had zijn oog al laten vallen op de verzameling Japanse zwaarden. Hij liep er naar toe. Deze keer protesteerde Garves: "Maar die zijn ontzettend duur, dat is nu ook weer niet nodig." De wapensmid zag zijn kans; "Aha! uitstekende keus mijnheer, deze zwaarden zijn van een eersteklas staal en snijden door vlees als door boter." Sias keek vol bewondering naar het zwaard van zijn keuze. Het staal had fijne grijze golfjes in het oppervlak. De kleine ronde stootplaat, het simpele gevest, alles zuiver functioneel. Sias zwaaide het zwaard, het volgde zijn leiding met gemak. Ja, dit was een effectief wapen, licht en snel als een slang. Tevreden liet hij zich door de wapensmid helpen het aan te gespen. Garves rekende af, zuinig kijkend. Met het zwaard onder zijn jack en de bijl over zijn schouder liep Sias naast Garves.

De Helleput was een kroeg in een slecht verlicht gedeelte van de straat. Bij de hoofdingang stond een reus van een man. Hoe Garves ook praatte ze werden niet binnengelaten. Garves bezwoer de man dat hij een goede vriend van de eigenaar was en dat de portier in moeilijkheden zou komen als hij hen niet binnenliet. Hierop begon de gigant dreigende bewegingen te maken. Gefrustreerd dropen ze af. "Wat doen we nu?" vroeg Sias teleurgesteld, hij had zich verheugd op het nieuwe avontuur. "Improviseren," zei Garves kort. Eenmaal om de hoek zocht Garves naar stenen. Ze slopen terug, dicht bij de gevels blijvend. Achter een paar tonnen stopte Garves. Hij bespiede de portier. Toen deze met een klant bezig was sprong hij tevoorschijn en wierp een kei met een grote boog tegen het hout van de gevel. Het bonkte luid en de kei viel tussen het afval in de goot. Verbaasd keek de reus omhoog. De klant waar hij mee had staan praten maakte van de gelegenheid gebruik om naar binnen te glippen. Vloekend ging de portier achter hem aan. "Kom op!" riep Garves. Ze renden naar de ingang en doken het halletje in. Omgeven door zware gordijnen stonden ze stil. Garves loerde door een kier, hij zag de portier terugkomen met de insluiper. De klanten joelden en floten bij dit verzetje. Garves sloeg een plooi van het gordijn om zich heen en bleef doodstil staan. Sias was net op tijd om dit na te doen. De klant sribbelde tegen en schold luid. De krachtpatser had hem vast in zijn kraag en zijn broekriem. Hij tilde de klant net zover van de grond dat deze op zijn tenen moest lopen. Het paar liep hen voorbij zonder iets in de gaten te hebben. Buiten kreeg de onwelkome klant nog een pak rammel zo te horen.

Garves en Sias gingen de zaak binnen. Het was rokerig en halfduister. De stemming zat er goed in bij de mensen, er werd luidruchtig gepraat en

gelachen. De muziek stond hard en de zaak was behangen met affiches die een striptease aankondigden. Ze moesten dringen om bij de bar te komen, onderweg werden ze gestompt en geduwd. Voor de bar stond het twee rijen dik met klanten. Garves speurde rond naar bekenden, maar had geen succes. Het duurde een hele tijd voor ze geholpen werden, achter de bar stond een schitterende negerin. Ze was groot, ze droeg een hoog opgesneden mosterdkleurig badpak en zwarte knielaarzen. In haar enorme haardos droeg ze een snoer mini-kerstlampjes. Ze gaven een sprookjesgloed in de fijne krullen. Ze was koel zeer koel. Ze negeerde de smerige voorstellen en hielp rustig klant na klant zonder uit balans te raken. Haar gezicht bleef emotioneel en zakelijk. Uit alles bleek dat haar woord wet was achter de bar. Sias werd aangesproken door een bezoeker, die pilletjes bij hem wou kopen. Hij moest de man uiteindelijk wegduwen om van hem af te komen. Hij sjokte achter Garves aan die een rustiger plekje zocht. Het moest een vreemd gezicht zijn dacht Sias. Garves lichtvoetig, gevolgd door de klossende Sias met de bijl over zijn schouder. Hij dikte zijn houding nog wat aan. Zo voelde hij zich wel stoer tussen al dit gespuis. Een aantal gasten probeerde hem uit te dagen tot een kijkduel, maar hij negeerde deze pogingen. Garves parkeerde Sias achterin de zaak en ging op onderzoek uit.

Sias stond voor een van de vele spiegels die tegen de muur hingen. Hij nam, naar wat hij dacht, een achteloze houding aan door te gaan hangen op de plank die tegen de muur was aangebracht. De plank was goor, peukjes, plasjes drank en onduidelijke vlekken. Hij pietste een halve capsule weg. Zijn rechter buurman negeerde hem, zijn linker buurman was zo dronken als een tor. Sias ontweek hem zorgvuldig door zich te verdiepen in het opsteken van een sigaret. Hij draaide zijn rug naar de kroeg en observeerde de menigte via de spiegel. Er werd gegokt en gehandeld, handen verdwenen onder tafels en in zakken. De vrouw op de poster was een stevige blondine, haar optreden was aangekondigd om twaalf uur. Sias keek naar de obscene klok, het was vijf over twaalf. Hij zocht naar Garves, maar die was nergens te zien. Per ongeluk kruiste hij de blik van de man naast hem. Meteen sprak de man hem aan. Sias moest goed luisteren want de kerel had moeite met formuleren. Met horten en stoten kwam het verhaal er uit. Met bevende vingers duwde de figuur een halve joint in zijn handen. Roekeloos rookte Sias het spul. Omzichtig, alsof het over zijn privé-zaken ging, informeerde zijn buurman naar de bijl. Opgelucht legde Sias het zware kreng op de plank waar ze tegen stonden. Hij rook de dranklucht die om de man hing. Gelukkig als een kind bekeek de grote vent het wapen. Hij informeerde naar de herkomst van de bramen in het snijvlak. Sias was goed op drift en vertelde over het gevecht met de dwergen, maar dan alsof hij gewonnen had door de bijl. Tot zijn stomme verbazing wilde de man de bijl kopen.

Sias vroeg twee maal de prijs die Garves had betaald. Meteen trok de man een buidel munten en betaalde. Sias beschreef Liwayway en vroeg of de man haar had gezien. "Nee, maar er zijn toch meer dan genoeg vrouwen? Ga je mee naar de hoeren? Ik trakteer," nodigde de man hem uit. Sias weigerde en moest volhouden om niet meegesleurd te worden. Om de aandringer af te leiden begon hij over de striptease. Het was inmiddels bijna half een. Verontwaardigd begon de dronkelap te roepen en te fluiten. Andere klanten namen dit over en al snel was de hele kroeg in rep en roer. Sommigen drongen op naar de bar om geld terug te vragen. Sias volgde het opstootje met belangstelling. Achter de bar verscheen de baas gevolgd door Garves. De baas was een goedgebouwde, breed lachende man. Zijn haar glom zwart en zat strak naar achter. Hij had spierwitte tanden. Hij stak zijn handen hoog in de lucht en floot snerpend, het gepraat luwde. Met verheven stem kondigde hij een show in drie delen aan. Hij baande zich een weg door de mensen en maakte een pad vrij voor het optreden. Verwachtingsvol keerden de hoofden naar de achterkant van de zaak. "Ik heb jeuk aan mijn ballen! Komt er nog wat van? Brulde iemand. Er werd andere muziek opgezet. Twee deuren gingen open, gefluit, geroep en gebonk op de bar. De blondine stapte met lange passen de ruimte in. Haar schouders hield ze naar achter haar heupen naar voren. Ze was niet groot maar hield haar kin omhoog en keek de mannen recht in het gezicht. Ze droeg witte lingerie en een vage glimlach. Vol zelfvertrouwen liep ze de smalle ruimte tussen de mannen in. Ze schuurde langs de opdringerige gasten in het ritme van de muziek. Dit werd ontvangen met luid gejoel. Hij bewonderde haar lef. Om zich heen hoorde Sias de meest banale opmerkingen. Het was snel voorbij. Zodra ze de ruimte verlaten had begon iedereen door elkaar te schreeuwen. Dit hield pas op toen ze terug kwam. Deze keer droeg ze rode lingerie. Uitdagender nu, schudde ze met haar borsten. Sias keek er met voldoening naar. Alles ging uit behalve haar slipje. Onder luid gebrul verliet ze opnieuw de zaal. De stemming zat er goed in. Brutaal had Sias zich een plaatsje veroverd tussen de kijkers. De derde maal dat ze binnenkwam droeg ze zwarte lingerie. Sias voelde zich toch meegesleurd in de verhitte emoties. Het was onmogelijk om stil te staan in de dringende menigte. Met langgerekte nek volgde hij de verrichtingen van de danseres. Ze had haar kousen en topje al uitgedaan. Ze wurmde zich naar de baas. Hoe bloter ze was hoe meer ruimte ze kreeg van de mannen. Eenmaal voor de baas ging met veel gedraai en gekronkel ook het slipje uit. Ze likte haar lippen en wreef tegen hem op tot groot genoegen van de omstanders. Sensueel reed ze over zijn been. Sias moedigde haar aan samen met de andere mannen. Onwillekeurig probeerde hij tussen haar dijen te kijken. Het vuil negerend, rolde ze over de grond. Ze maakte wulpse paringsbewegingen. De baas grijnsde met zijn witte gebit en klapte in zijn handen. De muziek was afgelopen, met

haar lingerie over haar schouder en een laatste glimlach naar de baas was ze verdwenen. Onmiddellijk vervielen de gasten tot het gebruikelijke rumoer. Opgewekt klonk Garves' stem naast hem: "heb je je vermaakt?" "Ja dat was professioneel," zei Sias zuinigjes. Garves lachte "Je vond het prachtig!" riep hij. Sias voelde zich een beetje wazig. Samen wrongen ze zich langs de ellebogen. Ze kwamen terecht in een hoek achter de gokkasten.

Hier stonden stoelen aan een tafeltje en een burgerlijk bankje tegen de muur. De hoek was afgeschermd met een glaswand. Sias werd voorgesteld aan de baas, hij vergat de naam van de man meteen. Dit was zozegd zijn kantoor. Diep weggezakt in het bankje sloegen de genuttigde drugs genadeloos toe. Sias wist niet meer precies wat en hoeveel hij genomen had. Ter plekke bezwoer hij zichzelf dat hij nooit meer zou roken en drinken. Hij probeerde alert te blijven. Zijn blik volgde slechts moeizaam zijn wil alsof zijn ogen door stroop bewogen. Zijn focus beperkte zich tot het centrum van zijn blikveld, maar was opmerkelijk scherp. Hij had een steen in zijn maag. Geluiden raakten op de achtergrond, of kwam dit door de glaswand? Hij zag een groepje van drie nachtvlinders, ze bespraken het mannenvolk. Sias kon met gemak de lichaamstaal volgen. De meisjes staken de hoofden bij elkaar en gebaarden druk. Dan giechelden ze onbedaarlijk. Hier waren ze veilig, binnen het terrein van de baas. Verwonderd merkte hij dat je vanaf deze positie de hele zaak in de gaten kon houden via de spiegels. Sias vond het best zo, hij moest er niet aan denken om nu te gaan lopen. Zijn lichaam voelde aan als bevroren. Hij probeerde een hand op te tillen, dit lukte tot zijn verbazing zonder mankeren. Sias boerde, de steen was weg. Hij haalde zijn schouders op en richtte zijn aandacht op de spiegels. Het leek op TV kijken. Als hij zich goed inspande meende hij zelfs de gesprekken tussen de gasten te kunnen volgen, hoewel dit onmogelijk was in de herrie. Hij veerde op toen hij lang zwart haar zag bewegen. "Liwayway!" zei hij hardop. Garves en de baas keken hem aan vanaf het tafeltje. Sias rukte zich los uit de greep van de bank en sprong op. Zijn hoofd gloeide ijskoud. Vastbesloten om niets te laten merken knipperde hij met zijn ogen. Zwarte gaten vielen in zijn bewustzijn. Met ijzeren wil dwong hij zichzelf achter Liwayway aan te lopen. Hij kreeg een opdonder van een onzichtbare vijand. De plek vlak boven zijn wenkbrauw schreeuwde pijnsignalen naar zijn geest. Vlak voor hij zijn bewustzijn verloor herkende hij het geluid van een hoofd tegen glas.

HOOFDSTUK 11

Het kriebelde in zijn gezicht. Het zag er uit als het haar van Liwayway, maar het rook niet hetzelfde. Vol afgrijzen zag hij het zwaar getekende gezicht van een knappe maar oude vrouw. Ze was wakker en lag naar hem te kijken. Haar make up was een puinhoop. Sias krabbelde bij haar vandaan en viel van de bank. Zijn mond was droog, zijn keel deed zeer. De vrouw hield hem vast aan zijn jas. Ze wilde geld, op goed geluk gaf hij haar een paar muntstukken. Ze verdween, haar rok glad trekkend. Alleen in de ruimte, ging hij weer op de bank zitten met zijn hoofd in zijn handen. Hij dwong zijn onwillige geest de gebeurtenissen van de afgelopen nacht op te diepen. "Ooh! nee," verzuchtte hij. Vol van zijn ochtendblues strompelde hij naar de uitgang. De gordijnen stonken.

Buiten was de zon net opgekomen. De straten waren stil op de vogels na, die al ijverig bezig waren in het groen. Enigszins gerustgesteld luisterde hij naar het gekwetter. Hij bleef staan in een streep zonlicht en haalde diep adem. Door zijn wimpers keek hij naar de schitterende lichteffecten. De zon streelde zijn gezicht met tedere stralen. Hij zoog de energie in zich op. Verstild en vredig stond hij bij te komen. "Goedemorgen!" Sias hoorde Ikti niet alleen, voor het eerst zag hij hem ook tijdens een telepathisch contact. Het beeld was opgebouwd uit de abstracte zonnevlekken die hij bewonderde. "Hallo Ikti," zei hij. Sias gluurde naar de beweeglijke gestalte van Ikti, die leek te dansen in een zee van vuur. "Ik ben Liwayway kwijt," biechtte Sias op. "Liwayway is vannacht een paar stadsringen hogerop gereisd. Vraag aan Garves hoe je daar moet komen, hij wacht op je in de 'Volle Beker'" Ikti danste weg. "Volg het water!" riep hij nog. Sias stond alleen op straat.

Hij liep terug naar de herberg. De waard knikte kort naar hem. Garves lag op het bed en gooide pinda's naar de uil. "Ha! daar ben je eindelijk," zei hij en sprong op. Sias liet zich kreunend neerzakken. "Wat is er gebeurd," vroeg hij aan Garves. "Dat is nogal duidelijk," zei hij "Je was gisteren zo stronken als een glimworm. Ik kreeg je met geen mogelijkheid mee naar huis." "Stoned en dronken," voegde hij er verduidelijkend aan toe. Sias voelde zich rot, zijn kop zat vol watten, zijn ogen staken. Hij was misselijk en hongerig tegelijk. Meewarig zei Garves: "Het lijkt me een goed idee dat jij je eerst wat opknapt en een stevig ontbijt eet. Dan zien we straks wel verder. Ik ga het ontbijt bestellen. Denk erom! 's Avonds een vent, 's ochtends een vent!" Grinnikend verliet hij de kamer. "Whuagh," wat een ellende mompelde Sias met droge mond. Hij was op weg naar de bescheiden washoek toen er zacht op de deur geklopt werd. Chagrijnig, maar toch nieuwsgierig, opende Sias de deur. Volkomen verbluft keek

Sias naar het stel dat voor zijn deur stond. De vrouw was tenger en sierlijk, de man ronduit gigantisch. Hij stond gebogen onder de deurpost door te kijken. Met een even enorm gebit lachte de man naar hem en knikte. De vrouw nam het woord: "Goedemorgen, dit is Ewald en ik ben Yfje. We hebben gehoord dat je op zoek bent naar Liwayway. We willen je graag helpen haar te vinden." Sias was hier nog niet klaar voor. Deze nieuwe ontwikkeling kwam te snel, te vroeg in de morgen. Besluiteloos stond hij daar te zwijgen. De vrouw greep hem bij zijn arm en trok hem mee. Nog net kon Sias de deur achter zich dichtdoen.

De vrouw liep voorop met Sias in het midden en Ewald als achterste. Omkijkend zag hij dat de reus blootsvoets was. De eeltige en knobbelige voeten zagen grauw, Sias keek naar de vuile nagels. "Hoe weten jullie dat ik Liwayway zoek?" vroeg hij. Yfje voerde het woord: "Dat hebben we gisteravond in de kroeg gehoord." "En waar is ze dan?" vroeg Sias hoopvol. Hij miste haar, ze was de enige die hij onvoorwaardelijk kon vertrouwen, in deze waanwereld. "Ze is momenteel in de derde ring bij de wetenschappers, we zullen jou daarheen smokkelen" antwoordde Yfje zonder omkijken. Sias' maag kreunde toen de processie langs de ontbijtende mensen liep. Ze trokken behoorlijk veel aandacht. Wie kon de reus negeren? De planken bogen door onder zijn gewicht. Hoe konden ze infiltreren in de derde ring, als ze hier niet eens onopgemerkt door een café konden lopen. Eenmaal op straat voelde Sias zich beter. Geduldig slofte hij achter Yfje aan. Ze kwamen langs een zaak die handelde in tuingereedschap. De winkel was gesloten, de luiken waren dicht. Ze gingen het zijstraatje in dat doodliep op de stadsmuur. Deze vormde de scheiding tussen de twee ringen. Bukkend opende Yfje een klein, verveloos schot, een laadluik raadde Sias. Ze hield het open voor Ewald. Deze wurmde zich met pijn en moeite door het gat, zijn lichaam vulde de opening volkomen. Uiteindelijk waren ook zijn voeten binnen. Yfje wenkte naar Sias. Hij haalde diep adem en kroop door het gat. Ewald greep hem onder zijn oksels en tilde hem als een kind door het luik.

Zachtjes zette hij Sias neer. Sias gleed uit en viel met zijn gat in een hoop zachte aarde. Het werd donker, het luik sloot. Yfje duwde hem een stukje touw in zijn hand. "Laag blijven en volg me," hoorde hij haar zeggen. Samen kropen ze door de rulle aarde. Sias hield van de geur. Het was moeilijk om Yfje te volgen in het pikkedonker. Ging hij te snel dan kreeg hij aarde in zijn gezicht, ging hij te langzaam dan rukte het touwtje hem uit balans. De gang ging de diepte in en werd ook wat smaller. Sias hoorde Ewald achter zich ademen. Met een schok sloeg de angst door zijn lijf. Wat een naïeve sukkel was hij toch, hij kende deze mensen niet eens. Een paar mooie praatjes en hij was met hen meegegaan. Hij had het gevoel dat hij stikte. "Duurt het nog lang?" klonk het benepen uit zijn

mond. "Nog een kwartiertje," zei Yfje. Er leek geen einde te komen aan de gang. Sias probeerde een gesprek te beginnen: "Wie heeft deze gang gegraven?" "Ik!" bulderde Ewald vlak achter hem. Sias schrok zich kapot, zijn hart sprong in zijn keel, wat extra makkelijk ging in deze gebogen houding. Ewald's stem vulde de gang en gaf de dimensies aan. Sias hoorde hoe smal en hoe lang de gang was. Onwillekeurig steunde hij. "Gaat het goed met je?" vroeg Yfje. "Nee, ik ben moe, ik heb er de pest in om 's ochtends voor het ontbijt door gangen te kruipen, ik begrijp niet wat er gebeurt en waar we naar toe gaan. M'n meisje is kwijt, mijn hele planeet is zelfs verdwenen." Geduldig wachtte Yfje tot hij klaar was met zijn klaagzang. "We gaan naar huis." zei ze enkel. Ewald mompelde: "Ik heb honger." Het klonk zo zielig en dat uit de mond van de gigant dat Sias moest lachen. Yfje lachte ook "Op stap met twee volwassen kleuters!" Alledrie met de slappe lach kropen ze door de gang. "Stil! zachtjes! straks horen ze ons bovengronds." Yfje voegde er aan toe: "We zijn bij het water, luister!" Sias dacht aan wat Ikki gezegd had. Duidelijk hoorde hij het water nu stromen, het ruiste aan de rechterzijde van de gang. Hij rook poep en hij zag licht. De gang kwam uit op een manshoge tunnel.

"Dit is het riool tussen de ringen, we volgen het een eind rechtsom, dan nog een klein stukje gang en dan zijn we er." legde Yfje uit. "En waar zijn we dan precies?" vroeg Sias. "Dan zijn we bij professor Vari, die verantwoordelijk is voor de controle op de waterkwaliteit," zei Yfje. "Oh," zei Sias. Zorgvuldig werd er gezwegen over de stank en zo goed en kwaad als het ging stapten ze over de drollen heen. Het looppad was smal en glibberig. Sierlijk ging Yfje de mannen voor. Een eind verder klommen ze een stalen trapje op, Sias kon niet anders dan naar het kontje van Yfje kijken. Het was een mooi kontje.

Hij kroop door het luik en werd geholpen door een beweeglijke, nerveuze man. Ewald had alle hulp nodig die hij kon krijgen en kwam slechts moeizaam boven. Hij bleef puffend op de vloer zitten net als Sias. Yfje en de man gingen ook maar zitten. Sias werd voorgesteld aan Vari. "Dus u bent Sias de dwergendoder en u zoekt onze verloren dochter Liwayway," sprak Vari beleefd. "Uw dochter?" zei Sias met schrik. "Nee ik ben niet haar vader, ik bedoel het figuurlijk, Liwayway is een verloren dochter van de derde ring." Oh, gelukkig," zei Sias voor hij er erg in had. Vari vatte het sportief op: "Val ik u zo tegen?" plaagde hij. Voor Sias de kans kreeg zich te verontschuldigen zei Yfje: "Kom! Liwayway wacht op je." Het luik ging piepend open en Garves stak triomfantelijk zijn hoofd erdoor. "Goedemorgen!" riep hij enthousiast. Yfje dook achter Ewald die overeind begon te komen, De professor kroop achter een laboratoriumtafel. "Stop! dat is Garves, een vriend van mij." "Een vriend?" zei Garves gespeeld

beledigd. "Noem je dat vriendschap? Had je niet kunnen zeggen dat je hierheen ging? Fijne vent" voegde hij er aan toe. Sias zei: "Sorry, in de haast heb ik je helemaal vergeten," Hij stelde Garves voor aan de anderen. "Zo, en wat gaan we nu doen? "Eten!" zeiden Ewald en Sias tegelijk. "Eerst wassen, zo mogen jullie niet aan tafel," Vari nam hen mee naar de douches. Garves floot: "Wat een rijkdom, vijf douches op een rij." "Oh lekker, even een hete douche en een hapje eten," dacht Sias. Er was alleen koud water, als hij ergens een hekel aan had, dan was het wel een koude douche. Kreten slakend; scheldend, zeepte hij zich in. Zijn lichaam reageerde fel op de koude en krachtige straal. Ewald en Garves scheen het niet te deren, zij waren vrolijk. De reus ging tekeer als een blij kind. Hij spetterde en zong onverstaanbare liedjes. Gulzig dronk hij van het water. Sias had moeite met doorademen zo koud was het water. Hij stond te klappertanden en zijn slapen deden zeer, maar hij dwong zichzelf onder de douche te blijven tot hij schoon was. Nog steeds klappertandend en stijf van het kippenvel droogde hij zich af. Misnoegd zag hij zijn piemel, deze zag eruit als een bange schildpad. Opgelucht trok hij de schone kleren aan die professor Vari had klaar gehangen. Witte broek, wit overhemd, witte lange jas, alles wit. Hij liep achter de anderen aan naar de eetkamer.

Dit bleek de serre te zijn, gevuld met zonlicht op een planken vloer. Het was er behaaglijk warm. Sias voelde het zonlicht op zijn voeten. Hij liep door naar de muur en ging op zijn hurken zitten. Langzaam voelde hij zich ontdooien. De anderen lieten hem begaan. Sias keek door het glas naar het groen buiten dat in gouden zonlicht baadde en riep naar Ikhti. Meteen was hij daar, het leek of zijn stem klonk naar het zonlicht, met een lichte ruis van klaterend water. "Ik moet absoluut weten wat er aan de hand is, ik wordt gek van al die toestanden" gooide Sias er meteen uit. Ikhti antwoordde nuchter: "stel je vragen één voor één en ik zal ze beantwoorden zo goed als ik kan". Sias die nu opgewarmd begon te raken dwong zichzelf tot rede. "Sorry, maar ik heb ook genoeg van allerlei mystiek gedoe. Waar is Liwayway?" vroeg hij. "Ze is bij de bron van het water dat deze stad voedt, in het centrum. Ze wacht op je" zei Ikhti. "Hoe komt ze daar en waarom zit ze daar?" vroeg Sias. "Ze heeft dezelfde weg afgelegd die jij nu ook volgt en ze is uitgekozen om terug te gaan, terug naar huis." Sias was verbluft door deze simpele antwoorden "Terug naar haar eigen huis op aarde?" vroeg hij. "Ja en jij kan ook naar huis als je wilt" voegde Ikhti daar aan toe. Sias wist niet wat hij moest zeggen, bovendien deed zijn maag zeer van de honger. "Ik wil naar huis, maar ik wil Liwayway ook niet verliezen, kunnen we samen zijn op aarde?" vroeg hij hoopvol. "Dat ligt in de toekomst, daar ga ik niet over" zei Ikhti. "Ik ga eten, hoe kom ik bij Liwayway?" vroeg hij. "Gewoon met de stroom mee zwemmen, laat de anderen je leiden" zei Ikhti. Sias nam knorrig afscheid

en schoof aan bij het gezelschap. De maaltijd duurde lang en werd bijna gezellig. Toen de mannen waren uitgegeten was Sias een stukje wijzer geworden, hij vond het moeilijk om te praten en te eten tegelijk, daarom had hij voornamelijk geluisterd. Ze moesten wachten tot vanacht, tot het donker was en de markt van kennis begon. Hier zou een bonte verzameling van kennishandelaars samenkomen. Al dan niet geheime informatie kon gekocht of geruild worden. Hier hoopten ze informatie te vinden over een manier om in het centrum van de stad te komen.

Sias werd door Garves meegesleep, "Kom op we gaan de boel verkennen, ik ben hier nog nooit geweest" sprak Garves opgetogen. Sias die nog steeds niet fit was ging mee, maar alleen omdat hij met Garves wou praten over wat Ikhti hem gezegd had. Garves had geen tijd om naar Sias te luisteren als een nieuwsgierig kind liep hij naast Sias door de ruim opgezette ring. Er was erg veel glas gebruikt in de bouw van de huizen en winkels. Overal bloeiden planten, achter ramen en in kassen. Veel winkels verkochten spullen die met water te maken hadden, talloze glazen, vazen, kannen en kruiken. Er waren boeken over water, schilderijen met watervallen, zelfs speelgoed voor water en de grootste verzameling badkamerartikelen die Sias ooit gezien had. De zon stond inmiddels hoog in de straat en dreef Garves en Sias richting theehuis. Ze vonden er een die in de schaduw lag. Buiten stond een houten bankje onder een reeks grote ramen Sias bestelde een pils voor Garves en nam zelf thee. Ze zaten aan tafel bij het raam. Het zonlicht gaf het verweerde tafelblad een extra dimensie, de vele beschadigingen vertelden hun verhaal. Sias dronk van zijn thee uit het extreem hoge glas. Het was uitstekende thee, lichtgroen en geurig. Sias vertelde Garves over zijn gesprek met Ikhti. Garves knikte en keek een tijdje voor zich uit. "Weet je nog dat we het over die rooie hadden, die het spinnendril binnensmokkelde? Die kende ik uit de Helleput. Toen we daar waren heb ik goed opgelet, maar niemand gebruikte archnodril daar. Als de drugs in deze ring verkocht zouden worden, zouden ze zeker te krijgen zijn geweest in de Helleput. Dat betekent dat de rooie ze ergens anders verkoopt. Volgens Vari is er in de ringen naar buiten toe geen spinne-eitje te krijgen. Het zou me niet verbazen als de drugs rechtstreeks naar het Centrum gaan en dat betekent dat er nog meer sluiproutes moeten zijn om dichterbij het centrum te komen. Vanavond op de kennismarkt gaan we daarnaar op zoek." zei Garves. Sias dronk thee en dacht aan Liwayway. Garves schoot in de lach en zei: "Weet je wat jij moet doen, jij moet slapen. Als je pas over bent heb je erg veel behoefte aan slaap, zoiets als jet-lag". Met een zware klap spatte het raam uiteen in miljoenen splinters het regende glas en een donkere figuur schoot tussen de mannen door. Hij gleed over de tafel en veegde die schoon inclusief de glazen van de twee avonturiers. Met een rauwe kreet viel de dwerg van de tafel en landde op zijn rug. Zijn

kap schoof naar achteren en zijn zonnebril vloog over de grond. Even staarde Sias in de felrode ogen van de dwerg, toen kneep deze zijn ogen dicht en trok de kap over zijn hoofd. Buiten ontstond tumult, boze stemmen riepen. Verbazend rap rolde de dwerg zich om en trok een sprint naar de achteruitgang. Zijn grote voeten wierpen glassplinters naar achteren. Garves was al achter hem aan. Voor Sias kon reageren sprong er een lenige man door het raam en ging achter het stel aan. De voordeur werd opengetrapt en een aantal grote kerels renden de zaak door. Sias bleef rustig zitten tot iedereen verdwenen was. Hij voelde zich te moe om de achtervolging in te zetten. De eigenaar kwam aangelopen met een bezem, zuchtend stond Sias op en maakte plaats. Hij liep naar buiten en ging op het bankje zitten. Het was lekker in de schaduw. Hij keek om zich heen en nestelde zich in de hoek van de bank. Zijn hoofd liet hij rusten tegen de muur van het theehuis. Hij voelde hoe de slaap genadeloos toesloeg, maar het kon hem niets schelen.

HOOFDSTUK 12

Sias werd wakker geschud door Garves. Sias kwam bij met horten en stoten, zijn enkels voelden branderig aan. Garves wachtte tot Sias klaar was met in zijn ogen wrijven. Sias stond op met stramme knieën. Garves had twee metgezellen, de ene was de dwerg, gebogen hoofd, de kap diep over de ogen getrokken. De andere was de lenige man die door het raam gesprongen was. Hij was lang en mager en hield de dwerg vast. Bij de dwerg waren de handen op de rug gebonden. Sias zag de gebalde vuisten en de kracht die in die handen schuil ging. De aderen stonden als blauwe koorden op zijn huid. Net wilde hij waarschuwen, toen de dwerg het touw stuk rukte en er vandoor ging. Sias beseftte dat het nanoseconden zou duren voor de anderen in staat waren te reageren, meer omdat het niet anders kon nam hij een paar lange stappen en dook naar de voeten van de dwerg. Hij haalde het net en slaagde erin een enkel te grijpen. De dwerg sloeg in volle vaart voorover, hij viel met zijn kin op de grond, gromde zacht en was bewusteloos. De anderen kwamen aangelopen. "Had je dat niet meteen kunnen doen in het theehuis?" vroeg de vreemde lange. "Ja dat had ons een hele achtervolging gescheeld" voegde Garves er aan toe. "Het is ook nooit goed" speelde Sias verontwaardigd. Maar hij voelde zich trots. "Dit is Rubbers een lid van de contraspionagedienst van het centrum" stelde Garves de vreemde voor. "Rubbers?" herhaalde Sias alsof hij voor de gek gehouden werd. Ze schudden handen. "Kom we nemen hem mee naar huis" zei Garves. "Hoe dan?" vroeg Sias. "Pak een enkel jongens, we gaan" zei Garves. Het viel nog tegen, de dwerg leek steeds zwaarder te worden. Eindelijk waren ze er. De dwerg werd overgedragen aan de zorg van Vari. In de buidel die de dwerg bij zich had vonden ze een groot pak dril. De dwerg weigerde antwoord te geven op alle vragen en werd uiteindelijk opgesloten. "Daar worden we niet veel wijzer van" zei Sias. "Maar we weten wel dat de dril bedoeld is voor de binnenste ring en dat de dwerg die daar moest afleveren. Wat moet de binnenste ring toch met dril, voor zover ik weet zijn er geen gebruikers daar. De beheerders van het centrum staan zeer goed bekend en worden alom gerespecteerd. De middag gleed voorbij, er werd gepraat en gespeculeerd en iedereen had wel een theorie.

Na het eten gingen ze op weg. Sias had een dikke cape gekregen, wit natuurlijk. Zijn zwaard hing op zijn rug onder de cape. Redelijk goedgemutst liep Sias achter de mannen aan. De zon stond al lager toen de mannen bij een groot bassin kwamen. Sias keek stomverbaasd naar de onverwacht grote plas water. De mannen zwegen. Talloze vlonders dreven op het oranje water. Het geklots tegen het hout klonk als duizenden lispelende stemmen. De witte tentzeilen bolden als kussens door de

zachte wind. Vari liep voorop, Ewald volgde, dan Garves, daarna Rubbers en tenslotte Sias. IJfje was voor het eten al vertrokken, Sias wist niet waarheen. Garves probeerde langs de reus te komen op de smalle loopplank, maar werd overtroefd door de lange vreemdeling. Nu zag Sias hoe de man aan zijn naam kwam. In tegenstelling tot wat zijn lengte deed vermoeden, slipte de vreemdeling met schijnbaar gemak om de reus heen. Met balletachtige bewegingen huppelde hij langs de rand en gebruikte de massa van de reus om even steun te vinden. Na nog een paar van die bewegingen liep hij vooraan de rij. Garves keek veelbetekenend om naar Sias. Via de smalle plank kwamen ze terecht op de hoofdplankier Hier werd waarheid verkocht naast waarschijnlijkheid door filosofen, waarzeggers, wetenschappers, profeten en uitvinders. Hier werd geroddeld en gekakeld, bezworen en verzekerd, onthuld en geheimgehouden. Alles voor een goed tarief natuurlijk, handel is handel. Het was een vrijmarkt van kennis. Vari legde uit dat dit de manier van de derde ring was om aan nieuws te komen, net zoals een ander de krant las of het nieuws op de radio hoorde. Wie hier 's avonds niet geweest was, liep de volgende dag achter. Sias zuchtte hoe zouden ze hier in hemelsnaam iets te weten komen over Liwayway. Het werd steeds drukker op de planken, hier en daar klonken begroetingskreten. Groepjes vormden zich. Er werd thee gedronken en zoetigheid gegeten, het had iets Arabisch. Soms sloeg de wind de rook neer die uit de kleine potkacheltjes opsteeg. Toen één van deze rookslierten weer opsteeg zag Sias tussen de menigte het knalrode haar van de zoon. Haastig vertelde hij de anderen van zijn belevenissen buiten de stadsmuur. Rubbers stelde voor hem te volgen, de anderen zouden verdergaan. Vari bracht hen naar een kruispunt midden op het meertje.

Hier stond een klein onopvallend hutje met een bescheiden uithangbordje. Tussen al de grotere hutten en tenten, moest je echt weten waar te kijken. Vari stelde zijn reisgenoten voor aan de oude man. "En is er nog nieuws vandaag?" stelde Vari zijn bijna rituele vraag. "Nieuws komt met het water en de wind" antwoordde de man al even ritueel. "Dit kon wel even gaan duren" dacht Sias en Garves zei het. Ewald bleef bij Vari als een trouwe schildwacht. Sias en Garves dwaalden in de richting van een groepje waar luid geroepen werd. Nieuwsgierig keken ze hoe Rubbers en de rooie om elkaar heen draaiden. De rooie was razend van woede en maaide schreeuwend en scheldend om zich heen. Rubbers zweeg en ontweek geconcentreerd de zwaaiende vuisten. Zijn draaitechniek kwam hem daarbij goed van pas. Vol bewondering zag Sias Rubbers graaien naar het pakket dat de rooie op zijn rug had. De woedende man probeerde zijn rug weg te draaien, maar Rubbers pakte het pakket eenvoudig over zijn schouder heen en nam de benen. Hij rende van Sias en Garves vandaan. Ze lieten het stel gaan. Samen zochten bij de tenten

naar iets verdachts, er van uit gaand dat de rooie hier in de buurt zijn pakket gehaald had. Inderdaad ontdekte Sias een snipper van het eigenaardige rode papier dat hij eerder gezien had. Het lag achteloos op de toonbank van een waarzegger.

Garves betaalde voor een consult en ging mee naar binnen. Sias speurde de omgeving af naar andere aanwijzingen, maar vond niets meer. Het duurde nog vrij lang voor Garves weer buiten kwam. Met een grijns op zijn gezicht sloot hij het gordijntje achter zich. Zonder iets te zeggen draaide hij het bordje om; gesloten! Na enig aandringen had de waarzegger toegegeven en verteld dat de rooie hier voor het eerste keer was. De rooie wist het wachtwoord van de dwerg, die normaal altijd kwam. Hij wist zelfs niet hoe de rooie heette. "En!" zei Garves "Ik ben te weten gekomen waar de rooie naar toe gaat met zijn drugs." Hij liet Sias net zo lang in spanning tot deze vroeg het te zeggen. "Ook naar het centrum" verklaarde Garves plechtig. "De waarzegger heeft de dwerg een keer gevolgd en gezien hoe het spul naar het centrum gaat" "Weet je hoe we naar het centrum moeten komen?" vroeg Sias ongelovig. "Ja, volg het water" zei Garves. "Ja hoor, dat wist ik al. Hoe volgen we het water dan? Hier is overal water" Sias voelde zich verslagen. Garves zweeg, meer wist hij niet. "Kom, we zoeken Vari en Ewald" Zei Garves vrolijk. Het silhouet van de reus was redelijk makkelijk gevonden in de menigte. Rubbers was ook weer van de partij. Opgewonden wisselden ze hun informatie uit. Het sfeertje van gefluister en verholde gebaren werkte aanstekelijk. Sias kreeg het gevoel dat hij deel uitmaakte van een groot geheimzinnig verhaal. Omdat de dwerg bij Vari gevangen zat, moest de rooie de aflevering doen aan het centrum. Dat was dus nu mislukt, want Rubbers had het pakket. Ze overlegden wat de route naar het centrum, zou zijn. "Volg het water" zei Sias. Hij voelde zich geërgerd. Kijkend naar het gloeiende hout in een vuurkorf realiseerde hij zich dat hij al een eeuwigheid niet gerookt had. Daarom was hij zo chagrijnig. Alles was hij kwijt, zijn spullen, Trux, zijn meisje, zijn thuis. Zelfs geen sigaret voor een beetje troost. Bah ! De anderen waren tot overeenstemming gekomen. Opgewonden vertelden ze hun plan. Behalve de streng bewaakte poorten was er eigenlijk nog maar één andere toegang tot het centrum. Een onmogelijke toegang. De uitmonding van het water uit het centrum, of zoals het in de volksmond genoemd werd; het grote water. Het meer waar ze nu waren werd rechtstreeks gevoed door het grote water.

Opgewonden liepen ze er naar toe. Het was nog een hele tocht via vlonders en loopplanken. Hoe dichterbij ze kwamen hoe onrustiger het water werd. Het klotste onder de planken. Het onmiskenbare geluid van een waterval was goed hoorbaar, maar tussen de tenten nog niet te zien. De venters werden schaarser omdat het geruis van vallend water

allesoverheersend werd. De mensen die hen tegemoet kwamen hadden opgewonden gezichten. Voor de bewoners van deze ring was de waterinlaat nog steeds een geliefd uitstapje. Eindelijk waren ze er.

Het geurde er heerlijk naar natte rots en vochtige aarde. Achter de nevel was een schuimend geraas te zien. De hooggespannen verwachting van Sias werd teleurgesteld. De waterval bleek een straal water te zijn met een doorsnede van hooguit twee meter. Hij viel van een hoogte van drie meter en maakte natuurlijk toch nog een behoorlijk kabaal. Allemaal keken ze omhoog en allemaal vroegen ze zich af hoe daar toch iemand door kon komen. Sias hoop vervloog ter plaatse. Ze waren de enige bezoekers. Spreken was onmogelijk en overbodig. Aan elkanders gezichten zagen ze de teleurstelling. Ze liepen terug.

Eenmaal thuis schaarde het hele gezelschap zich om de tafel. IJfje was er ook weer. Met dampende koppen chocolademelk werd de dag doorgesproken. IJfje was naar de buitenste ring geweest om Chismosa te zoeken, maar had haar niet gevonden. De tijd voor de aflevering was om middernacht, ze hadden nog een paar uur de tijd voor een plan. Er was maar één mogelijkheid om de drugs naar de andere kant te krijgen en dat was via het touw dat werd neergelaten vanuit het centrum, betoogde Vari. Hiermee konden de anderen slechts instemmen. Sias zouden ze vastmaken aan het touw en voorzien van een mondstuk met slang. Zo zou hij kunnen ademen tijdens zijn tocht door de aanvoerpijp. Toen Sias dit allemaal hoorde en het enthousiasme van de plannenmakers zag, had hij het gevoel dat hij dit al eens eerder had meegemaakt. De rest van de avond werd er opgewonden gewerkt om de spullen voor zijn tocht in orde te maken. Ze moesten nog haasten om op tijd bij het grote water te zijn.

Snel werd Sias ingesmeerd met vet tegen de kou. Het hoofdstel dat het mondstuk op zijn plaats hield knelde. Gespannen keek het gezelschap naar het water. Enkele minuten later verscheen er een klein rood balletje aan een koord. Het raakte het wateroppervlak en dreef mee met de stroom. Rubbers haakte het koord binnen. Aan het eind van het koord zat een vrij groot net, aan een dik hoofdtouw. Snel werd Sias vastgeknoopt. Zonder plichtplegingen werd hij over de reling geholpen, met alleen een zoen op zijn wang van IJfje. Het steenkoude water benam hem de adem. Het laatste wat hij zag waren de bezorgde blikken van de mannen, hij gaf een paar rukken aan de kabel. Hij wilde nog zwaaien, maar meteen werd de kabel aangetrokken, hij zwom mee zo goed als dat ging. Onderweg slaagde hij erin om een voet in het net te friemelen. Het ademen viel hem nu al moeilijk. De slang die door de anderen werd aangevoerd, woog loodzwaar. Ze hadden alle stukken die ze konden vinden aan elkaar gezet, Sias hoopte dat het lang genoeg was. Toen was hij bij de gigantische

straal. Van dichtbij was het donderend geweld indrukwekkend. Hij werd door het neervallende water verpletterd en onder het wateroppervlak gedrukt. Met de moed der wanhoop klemde hij zich vast aan het touw. Krampachtig zoog hij lucht door de slang. Het touw haperde geen moment en lichtte hem uit het water als een kind. Het neerbeukende water deed pijn op zijn hoofd en schouders. Hij hield zijn ogen stijf dicht. Het touw schuurde pijnlijk om zijn middel. Sias kon nog net op tijd voorkomen dat hij bleef haken achter de rand waar het water uit stroomde. Met een verdoofde elleboog werd hij door de pijp gesleurd. Zijn handen waren gevoelloos, hij trilde over zijn hele lichaam. Vurig hoopte hij dat hij het zou halen tot de volgende ring. Zijn nek brak bijna door het gewicht van de slang, ondanks of misschien wel dankzij het hoofdstel dat ze hadden gemaakt. Sias' hoofd deed ongelooflijk pijn. Verzwakt probeerde hij zich te concentreren op het touw dat schrijnde in zijn handen en op het beeld van Liwayway. Zijn kracht werd uit hem gewassen door het snelstromende water. Alles leek onduidelijk behalve het touw. Het touw was zijn enige houvast, zijn levenskoord. Hij voelde hoe hij zijn greep op het bewustzijn verloor.

Hoofdstuk 13

Sias werd heftig schokkend wakker, voorzichtig opende hij zijn ogen. Een hele rij omstanders stond naar hem te kijken. Hij zag nieuwsgierige blikken, maar ook bezorgdheid. Stuiptrekkend en onmachtig iets anders te doen dan bibberen, onderging hij een vreemd ritueel. De mensen en Huggers Muggers begonnen allemaal met water naar hem te gooien. Maar dit water was warm. Met grote emmers werd het warme water aangedragen en over hem uitgespetterd. Hij lag in een soort klein betonnen bassin. Het duurde lang voor Sias met hulp van twee man kon staan. Geholpen strompelde hij mee. De kille maan scheen met dramatisch licht over gras dat niet groen meer leek. Alle aanwezigen liepen mee.

In een gigantische zaal werd Sias op een stoel gezet. Nog steeds klappertandend keek hij naar de menigte die in een halve boog om hem heen stond. Het was verwarrend maar niet bedreigend, de meesten stonden er ontspannen bij. Een van de mannen die daarvoor niet was opgevallen tussen de anderen, stapte vooruit en nam het woord. "Welkom in het centrum Sias. Je zult verbaasd zijn dat je niet in de laatste ring bent, maar de laatste ring bestaat niet, althans niet fysiek. Dit is het centrum, nogmaals welkom. De laatste ring bestaat uit een groep mensen die deel uit maken van een geheim genootschap. Dit genootschap heeft tot doel, het vinden van geschikte kandidaten en het terugsturen naar hun plaats van herkomst. Jij bent één van die kandidaten." Hij zweeg en haalde diep adem. Dat was nodig ook want hij had het hele verhaal er uitgegoid zonder adempauze. Sias was nog niet in staat te reageren en de man vervolgde: "Morgen zullen we proberen een groep terug naar aarde te begeleiden. Liwayway zal daar ook bij zijn." Sias vroeg met een trillerige stem: "waar is Liwayway?" De man wenkte en de menigte week uiteen. Aan het eind van de zaal was een deur, die te klein leek vanaf deze afstand. Alsof het was geregisseerd zwaaide de deur open en liep Liwayway de zaal in. Toen ze hem zag rende ze naar hem toe, op een meisjesachtige manier. Ze vielen elkaar in de armen. Wat rook ze heerlijk, naar gras en pas gewassen haar. Ze hield hem stevig vast en liet hem niet meer los. De man zei nog een paar dingen, maar Sias hoorde hem niet meer. Diep in de omarming zuchtte hij wel drie keer achter elkaar. Hand in hand liepen ze naar de deur, Liwayway sprak tegen hem in haar eigen taal. Sias verstond haar niet, maar begreep haar precies. De deur was een imposant beeldhouwwerk van hout, met engelachtige figuren. Hij was groot en zwaar, toch zwaaide hij makkelijk open. Gelukkig liepen ze door de hoge gang, naar de kamer van Liwayway.

Daar gingen ze zitten bij een blazend haardvuur. Snel trok hij zijn kleren

uit. De hitte voelde weldadig, hij hield zijn voeten zo dicht mogelijk bij de vlammen. Hij warmde zijn rug, zijn handen. Hij wentelde zich voor het vuur en zoog de warmte op tot diep in zijn merg. Ze spraken uren achter elkaar. Sias stelde voornamelijk vragen. Zo werden een heleboel dingen duidelijk voor hem. Het was een openbaring. Vari, IJfje, Ewald, Dandau, Simone Elaine en zelfs Garves waren lid van het genootschap. Alles was erop gericht hem naar het centrum van Punt te krijgen. Hem en anderen zoals Liwayway. "Maar waarom al die geheimzinnigheid, ik was heus wel naar Punt gegaan als ze het gewoon tegen me gezegd hadden" zei Sias. "Ze willen niet dat uitlekt dat in het centrum van Punt de poort naar huis ligt, omdat niet iedereen terug kan" legde Liwayway uit. Sias kon zich voorstellen wat een chaos het zou worden als iedereen naar Punt zou komen. De Hugger Muggers deden de selectie, met hun telepathische gave zochten ze naar mensen die geschikt waren om de terugtocht te overleven. Sias leerde ook dat dit Firwalda was, de planeet van de Hugger Muggers. Al het weelderige groen dat Sias in zijn visioen gezien had was van vroeger, van voor de komst van de chaos. Ook de uilen hoorden hier thuis. Vroeger werden de magische krachten in Firwalda getemperd door het bos en het groen. Het hele gedoe met de spinnendope was nodig om het spul in het centrum van Punt te krijgen. Het was een onmisbaar element van het ritueel voor de terugreis. Eindelijk werd alles duidelijk voor Sias. Het leek allemaal zo helder, zo eenvoudig. Hij moest nu wat verder van het vuur vandaan omdat hij het te warm kreeg. "Tjonge jonge" verzuchtte hij. "En de dwergen dan?" flapte hij er uit. De dwergen waren onvrijwillige toeristen net als de mensen. Ze waren erg op zichzelf. Sommigen wilden blijven en Firwalda overnemen, anderen wilden naar huis. De dwergen waarmee Sias gevochten had, hoorden tot zijn opluchting bij de militante groep. Gelukkig had hij geen vrienden van het genootschap gedood. Sias had geen vragen meer, leeg en ontnecht zat hij voor het vuur. Liwayway gooide nog wat hout in de vlammen. Hand in hand staarden ze stil naar de dansende vuurtongen. Ze kusten en werden alsmaar intiemer. Af en toe sprong er een vonk op als een harsrijk stuk in vlammen op ging. Ze bedreven de liefde tot het buiten licht werd.

Moe maar opgewekt verschenen ze in de grote zaal, die nu dienst deed als ontbijtruimte. Ze vonden een plekje aan een van de lange tafels en aten in stilte. Na het ontbijt nam de man van gisteren het woord weer. Hij stelde zich voor als Zef, naast hem stond een Hugger Mugger die werd voorgesteld als Xit. Het terugkeer programma werd doorgenomen. Het bestond uit een combinatie van het roken van spinnengelei, meditatie, de vereende krachten van een aantal Hugger Muggers en een heilige plaats die Quint genoemd werd. Enkele tientallen mensen en een paar dwergen zouden vandaag huiswaarts keren. Uitvoerig werden ze gewezen op het doodsgevaar en herhaaldelijk zei Zef dat het op basis van vrijwilligheid

was als men besloot de terugreis te ondernemen. Als je onderweg verdwaalde was je weg van Firwalda en van aarde. Sias en Liwayway hadden al besloten dat ze terug wilden. Ze hadden vannacht gezworen dat ze op aarde contact zouden zoeken. Ongeduldig en opgewonden wachtten ze tot Zef klaar was. Na afloop stroomde de zaal leeg.

Een enorm veld strekte zich uit tot aan de bergwand. Alle woningen waren gebouwd tegen de muur die hen scheidde van de derde ring. Hoopvol liepen ze mee in de stoet. Sias' nieuwsgierigheid groeide met iedere stap. Het prachtig verzorgde gras veerde onder hun voeten. Verscheidene kanalen liepen door de vallei richting muur. Het licht blikkerde nog een beetje slaperig op de golfjes. Sias dacht aan zijn vrienden, daar achter de muur. Hij mistte het, dat hij geen afscheid had kunnen nemen van de mensen die zo hun best voor hem hadden gedaan. Graag had hij nog wat gelachen en nagepraat met Garves. Over Simone Elaine waren zijn gevoelens wat dubbelzinniger. Een tikkeltje treurig liep hij achter Liwayway aan, die opgetogen was dat ze naar huis ging. Hij haalde haar in en keek naar haar gezicht. Haar profiel zag er zo bekend uit, toch kenden ze elkaar nog maar kort. Hij probeerde ieder detail van haar gelaat in te prenten, alsof het hem zou helpen haar weer te vinden. Ze kwamen tot stilstand in een groep rond Zef en Xit.

Deze keer nam Xit het woord. In Sias' hoofd klonk een soortgelijke stem als die van Ikhti alleen met een totaal eigen persoonlijkheid. "Jullie zullen één voor één door de poort gaan, er is geen andere mogelijkheid." Hierbij voelde het of hij Sias en Liwayway aankeek. "Je kunt je voorbereiden door meditatie en rust. Als je aan de beurt bent rook je de spinnengelei en volg je de stemmen van de Huggers Muggers. Zij zullen je thuisbrengen. Eenmaal terug zul je van je tijd hier niets meer weten. Ook bestaat er voor zover wij weten geen manier om naar Punt terug te keren. Je reis is gevaarlijk als je de concentratie op de stemmen verliest. Dwaal je af met je gedachten dan kom je nooit op je bestemming aan, althans niet levend. Volg ons nu naar Quint, de poort naar huis." De groep liep als toeristen achter Zef en Xit aan. Dicht onder de enorme muur Ruiste het water witschuimend uit de bergwand. Het verdween na enkele meters ondergronds via grote gaten in de bodem. Er groeide hier veel mos op het natte gesteente. Zonder verdere omhaal van woorden ging Xit zitten en gleeed over een natuurlijke glijbaan naar een van de gaten. De blaas op zijn kop bolde op toen hij het gat in floepte. Zef wenkte de groep. De dappersten gingen zitten en met luide kreten en opgeheven armen gleden ze over het glibberige mos naar de gaten. Stuk voor stuk verdwenen ze tot Sias en Liwayway aan de beurt waren. Sias schrok van het tempo waarmee hij de paden afgleeed. Het leek op bobsleeën. Zijn broek was in enkele seconden doorweekt. Hij schoot met een noodgang op het zwarte

gat af. Hij wilde stoppen, maar het was te laat. Hij viel.

Met een plons landde hij. Na wat paniekerig gespartel merkte hij dat hij kon staan. Hij keek om zich heen en zag de anderen, ze wenkten naar hem. Een eindje verderop zag hij Liwayway. Ze stond tot aan haar middel in het water. Samen waadden ze naar het eilandje waar men zich verzamelde.

Eenmaal op het droge werd er een flink vuur gestookt, kleumend stonden ze rond het vuur. Zef zei: "Jullie worden geroepen. Als je je naam hoort ga dan naar het eiland waar Xit is." Hij wees in het duister. Sias tuurde, er straalden bundels licht door de gaten waar ze zojuist door waren komen vallen. Een van de bundels verlichtte een eilandje met een paar Hugger Muggers. "Rook een beetje en wacht op je beurt. Het ga je goed." met dit eenvoudige afscheid liet Zef hen aan hun gedachten over. Er werden pijpjes uitgedeeld. Alle pijpjes waren gevuld met het goedje. Sias haalde vuur voor Liwayway en hemzelf. Ze keken elkaar aan over de gloeiende koppen. Het spul sloeg toe als een moker. Sias hoorde nu pas voor het eerst de geluiden in de ondergrondse ruimte. Het geluid van water klonk overal. Gespetter, geklater, gedruppel ; weerkaatst door het wateroppervlak en de wanden. Liwayway had haar ogen gesloten en leek in haar belevingen verzonken. De eerste namen werden afgeroepen. Sias, nog steeds betoverd door het watergeruis, kon het niet laten en klakte luid met zijn tong. Het was een mooie klak, helder en met flink volume. Hij hoorde hoe het geluid van wand tot wand ketste, over het water keilde en echode tot het verzwakte en versmolt met de andere watergeluiden. Al vrij snel, naar het idee van Sias, werd Liwayway geroepen. Sias opende zijn ogen. Nu hij aan het duister gewend was zag hij hoe onbehaaglijk groot de ondergrondse hal was. De wanden glinsterden nat en ondoorgrondelijk naar hem. Liwayway nam afscheid van hem met haar ogen en gedachten. Hij schoot vol, de emotie welde ongehinderd in hem op. Een beetje tot zijn eigen verbazing voelde hij de tranen over zijn wangen glijden. Door een waas zag hij haar gaan. Wat er bij de Hugger Muggers gebeurde kon hij niet zien. Vastbesloten deed hij zijn ogen dicht. Meteen was daar de wondere wereld van geluid weer. Hij zwom er in weg. De geluiden hadden bijna visuele vorm voor hem. Via geluiden donkergrijs meende hij tinten donkergroen te horen. Hoe rustiger hij luisterde hoe meer hij zag. Sias voelde zich nu onbezorgd alsof zijn kritische ik op een afstand werd gehouden. Zijn naam werd geroepen. Het kostte hem enige moeite om zich los te maken van zijn beschouwingen.

Hoopvol ging hij richting eilandje. Nog voor hij het echt kon zien herkende hij Ikhti. Blij met dit stukje vertrouwdeheid, maakte hij haast. Hij schudde de vin van Ikhti uitvoerig, hoewel dit ongebruikelijk was voor Hugger

Muggers. De Hugger Muggers stonden in een kring rond een ingewikkeld symbool. Het leek iets tussen een hiëroglief en een Arabisch tapijt. In het midden was een bloemachtig motief. Hij werd verzocht daarop plaats te nemen. Omgeven door de rijke details, voelde hij zich in het centrum van de wereld. De Hugger Muggers begonnen zacht op hem in te praten. Ze spraken allen door elkaar. Sias hoofd werd gevuld met stemmen. Hij kon de afzonderlijke stemmen isoleren en volgen wat er tegen hem gezegd werd. Hij zocht de stem van Ikti. Het rijke basgeluid vulde hem met rust. "Zal ik Liwayway terug zien en zal ik haar op aarde herkennen?" vroeg hij. Ikti antwoordde: "Die kans is heel erg gering, maar het is mogelijk. Zie nu eerst maar dat je weer terug naar huis komt. Dat mag voor jou geen probleem zijn, ik heb gezien wat jij zojuist gehoord hebt. Je moet je niet op individuele stemmen concentreren, maar de samenspraak als geheel volgen. Dag Sias, je was een goede leerling. Wel thuis." Leek het zo of hoorde Sias verdriet in Ikti's stem? Hij dacht een vaarwel en liet zich meedrijven op de geluiden. Met gesloten ogen volgde hij het gemurmel van de stemmen dat samenspeelde met de watergeluiden. Nu leken de stemmen op te gaan in een harmonisch geheel en gedroeg zich als een school vissen. Unaniem zwenkte de groep stemmen een andere richting uit, zonder hoorbare aanleiding. Een akkoord dat wisselde van toonhoogte, een ritme dat een slag oversloeg. Sias was zijn omgeving totaal vergeten. Gefascineerd volgde hij de zang van de Hugger Muggers. Er zaten nu staccato stukken in. Hij voelde zich vallen, nee zweven. Zacht blies er wind door zijn haar. Hij was niet angstig, maar voelde zich bevrijd en los. Hij opende zijn ogen. Een prachtig vuurwerk van sterren wentelde voor zijn ogen om haar as. De stemmen klonken nu als het gefluit van wind in de verte. Dat hij niet zonder ruimtepak in de ruimte kon drijven en dat er geen wind in de ruimte was deed hem niet. Sias hing in een houding alsof hij in een luie stoel lag. Ontspannen keek hij over zijn schouder, naar beneden? Peilloos zwart, met verre werelden van licht. De melkweg strekte zich onder hem uit als een deken van glinstering, fonkelend van leven, knipogend het naar hem. Hij verdronk in het schouwspel, vergat de tijd, vergat alles. Hij voelde een ongelooflijk sterke hunkering naar huis. De twinkkelende sterren riepen associaties op met mensen die bewogen achter beslagen ramen in gezellig verlichte kamers. Sias probeerde het geluid te vinden. Hij hoorde niets meer. Verschrikt luisterde hij naar de stilte. Hij sloot de ogen en concentreerde zich. Niets, een absolute zwartheid van geluid omringde hem en beangstigde hem meer dan de tomeloze kosmos. Of toch? Ja hij hield zijn adem in. Het zachte getik van een dennenappel die door de takken valt.

Hoofdstuk 1

Sias zag de schroevendraaier naar de grond vallen en hoorde iemand brullen. Hij realiseerde zich dat hij dat zelf was, dat hij een opdonder van de stroom had gekregen. Zijn vingers deden pijn. De secretaresses zaten verschrikt rechtop met grote ogen. Langzaam verdween de tinteling uit zijn arm. "Dat was lekker," probeerde hij zich er uit te bluffen. "Lekker?" vroeg een van de meisjes. "Ja ik voel me helemaal wakker en fris. Ik schrok me wel kapot natuurlijk. Gek hè, dat je na zo'n kortsluiting in je hersenpan weer gewoon doorgaat. Dat je nog gewoon weet wie je bent en waar je bent en wat je aan het doen was. Nu haal ik er wel eerst de stroom af," zei hij spijtig. Even lag er iets op het puntje van zijn gedachten maar het wilde niet komen.